پَنڈھ

صوفی نجیب اللہ نازش

میں چھوٹا جیہا ہم، بک ڈِنھ وڈے بھرا نال اے سئیں کول بیٹھک تے وگیم ناں دروازے کول کھڑ وگیم۔ ابا سئیں صوفی نجیب اللہ نازش صاحب دوستاں نال قالین تے بیٹھے ہن، میکوں ڈیکھ تے لپڑیاں ہاویں کھول تے میکوں سڈ یونے، میں بھجدا اے سئیں کوں، گلکڈی وچ پاتم ،اوں، گلکڈی والس اچ وی میڈے ہاویں وچ موجود اے۔ اے یاد، میڈی یاداشت وچ موجود سب توں پہلی یاد اے۔

میڈے ابا سئیں شروع توں ای میڈے آئیڈیل تے پسندیدہ شخصیت ہن، ولیپسِ سرائیکی سنگت دا پندھ میں اہنڈی اکھیں نال ڈِٹھے، ہر رات بیٹھک تے مہماناں دا میلے ہووے با، شعر و شاعری دی محفل لگے با، موسیقی ہووے با، گالبیں دے نال قہقہے ہوون با، سرائیکی کاز دے وڈے وڈے ناں مہمان تھیوون با، مہماناں دی روٹی مانی چا تے پھٹھک تے وڈیں ہاتاں ڈھیر دیر تئیں انہاں دی گفتگو سنڑی تے محفل وچ پھٹ دا موقع ملدا با، میڈی پرورش ایں ادبی ماحول وچ تھئی۔

انجینئرنگ دی تعلیم دے بعد ڈو سال جاب کیتم، اندر دے ادیب نے دنیا دے ہنگامے پسند نہ کیتے، ریزائن کر تے شعبہ تعلیم نال منسلک تھی وگیم۔ سکول ایجوکیشن توں کالج ایجوکیشن اچ بطور سرائیکی لیکچرار بھرتی تھیم، ہک دفعہ ول ابا سئیں نال ڈھیر سارا وقت گزارن دا موقع ملیے، انہاں دی دعا نال سرائیکی شاعری تے نثر لکھن شروع کیتے۔ میڈی زندگی وچ میڈے ابا سئیں دا کردار ہوں اہم رہیے۔ میڈی تعلیم و تربیت وچ انہاں دی محبت تے محنت شامل ہے، میڈا ناں، میڈی سنجال میڈے ابا سئیں ہی ہن، اللہ سئیں انہاں کوں صحت یابی عطاء کرے تے انہاں دا سایہ اساڈے سر ریں اُتے ہمیش قائم رکھے۔ (آمین)

خالد نجیب

لیکچرار سرائیکی

گورنمنٹ ایسوسی ایٹ کالج

لیاقت پور

پَنڈھ

صوفی نجیب اللہ نازش

بزمِ فیض

لیاقت پور

عاشقیں کوں روزِ محشر اے اکھیسے مجنوں

اے ہے نازش سارے جُھک تے اینکوں سلام کرو

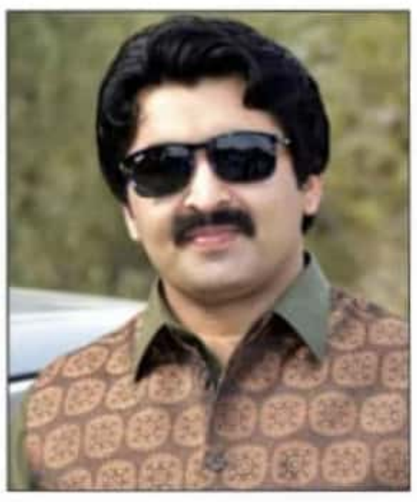
صوفی نجیب اللہ نازش

طالب نجیب

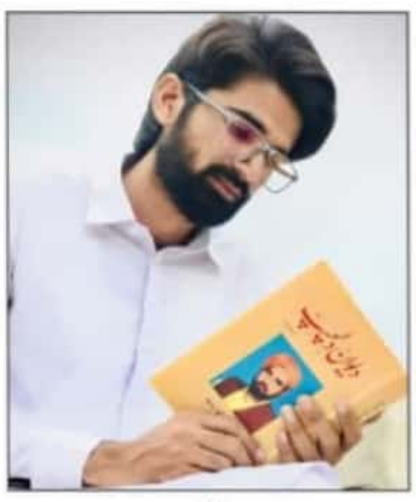
عابد نجیب

اجمل ساجد

صوفی نجیب اللہ نازش

خالد نجیب

ساجد نجیب

قائم دین قائم

فرید جان

میڈی سنگت۔ میڈا مانڑ

صوفی احمد دین فیض۔ مہر یوسف سیال۔ انجینئر کامران اسلم
رئیس صابر حسین۔ شان حبیب گھمن۔ ثاقب ساہی
سجاد خان دانش۔ طالب نشتر (پاک آرمی)۔ ناصر خان سمتر۔ حفیظ طائر قدیمی
خورشید قمر لاشاری۔ انیل کمار۔ عبدالستار ڈکھیہ۔ دلشاد محور۔ حاجی عید احمد دھریجہ
عرفان نسبت۔ سجاد بلوچ۔ ابوزر آکاش۔ خلیل عاقر۔ رئیس سجاد اقبال

صوفی فیض محمد دلچسپ رح

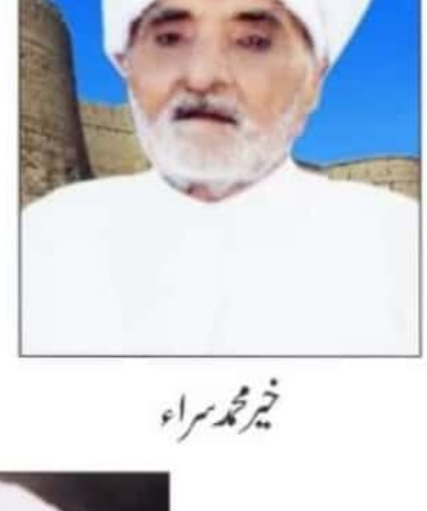
خیر محمد سراء

حاجی قادر بخش قادن (اباسئیں)

صوفی نجیب اللہ نازش

حاجی حبیب اللہ سراء

اساں تیڈے گیت لکھیندے ہیں، تیڈے روپ سروپ اچ گمدے ہیں
اساں نازش نازش تھی ویندوں ، جیڑھی محفل دے وچ اَمدے ہیں

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

پَندھ

صوفی نجیب اللہ نازشؔ

بزمِ فیض (رجسٹرڈ) جندو پیر کمال لیاقت پور

2024ء

سبھے حق ہتھیکڑے ہن

ناں کتاب	:	پَندھ
شاعر	:	صوفی نجیب اللہ نازشؔ
ترتیب وپیشکش	:	انجینئر خالد نجیب
پبلشرز	:	بزمِ فیض جندو پیر کمال لیاقت پور
پرنٹرز	:	جھوک پرنٹرز ملتان
مکھڑا	:	
کمپوزنگ	:	عامر سلیم دھریجہ
اشاعت:	:	2024ء
تعداد:	:	500
مُل:	:	2000روپے

انتساب

اپنڑے بہشتی ابے سئیں
حاجی قادر بخش قادن
اپنڑی بہشتنڑ امّاں سئیڑ
غلام زہرہ
تے اپنڑی بہشتنڑ گھر والی
عزیزہ خانم
دے نانویں

ایویں موجود رَہ ویسوں جیویں خُوشبو گُلابیں وچ
اساڈی مُونجھ آوے تاں اساں ہوسوں کتابیں وچ

فہرست

نمبر شمار	عنوان	صفحہ
1	اپݨی گالھ (صوفی نجیب اللہ نازش)	12
2	اساں ہوسوں کتابیں وچ (ثاقب ساہی)	15
3	ہک استاد ہک یار (امان اللہ ارشد)	18
4	وسیب دا عظیم گیت نگار (ظہور دھریجہ)	21
5	ہر جاہ تے توں موجود (حمد)	23
6	ساری شان ہے تیری (حمد)	24
7	**(نعتیہ کلام)** میں نعت لِکھݨ سُہیندا ریہا	25
8	توں اعلیٰ ہیں سب توں	26
9	خدا ڈیندے عقل میں نعت لِکھداں	28
10	خیالیں وچ جو جوڑے دامیں	29
11	اے چر چا نام تے شہرت ہے	30
12	سہیلی آڈو ہیں آپاں منگوں اج	31
13	تیڈا در تاں تیڈا در تھیا	33
	غزلاں	
14	میں لکھیندا ہاں غزل	34
15	میں نہ ہوندا اگر زمانے تے	35
16	عشق میڈی ذات منگدے	36
17	توں تاں وفا کریں ہا	37
18	تیڈے ہتھ دی حِنا ہوانواں ہا	38
19	کیویں ہوندی اے غزل	39
20	جڈاں تئیں محبت بھلاڈیونی ایں	40
21	مخالف جھک ونجے آتے ادا ہووے	41
22	دنیا دے ستم سِر اُتے چاونڑ	43
23	چھوٹی چھوٹی گالھ تے رُسݨا	45
27	ہر رات خیالیں دے اندر	46
28	تنگی ءِ دوراں نے ایں سمجھاڈتے	47
26	ایں زمانے تے کیا ضروری اے	48
27	اَئے لو کو محبت دے کنارے	49
28	اساکوں بے وفا لکھݨ	50
29	زندگانی کوں نہ ہئے اِعتبار نال	51
30	اکھیاں نم کرتے میکوں یاد کریندا ہوسی	52
31	دِل نکلدے یار دے تکرار نال	53
32	عشق ہے الزام ہے تے دار ہے	54
33	کر آپ کوں آپ فنا ویسوں	55
34	ایویں موجود رہ ویسوں جیویں	56
35	زندگی آباد یا ویران ہے	57
36	نہ سمندر دی خبر ہے نہ ہے دریا	58
37	چھوٹے ڈہن بھانویں وڈے سردار	59
38	میڈے ہنجواں دے سمندر کوں کِنارا	60
39	نال اکھیاں دے الاݨے راز ہا	61
40	درد ہے آزار ہے ہک دل ہے	62
41	ہنج کوں اکھ دا قیدی کرتے	63
42	محبوب ادا ہر ہک تیڈی	64
43	ہک دفعہ دُنیا کوں ول حیران کر	65
44	ماروں نفرت پیار کوں زندہ کروں	66
45	زیارت عشق دی جیکوں تھیوے	67
46	جتنی اُڈیں جتنی اُڈیں ولسیں	68
47	نہ کوئی بھولا ہے نہ نادان ہے	69
48	توڑے وہم ہے روزی داسِک نال	70
49	اَکھ پھڑکدی ہے دل مچلدا ہے	71
50	توں نکھڑیں تاں ول محشر ہے	72
51	ہر طرف تاریکیاں سُنسان ہے	73
52	اے رات کالی سویر تھئی اے	74
53	دید ھنو یندن جیڈے نین	75
54	دل توں گالھ نِکلدی کائنی	76
55	اے دنیا ہے پیاری دنیا	77

56	عشق سلامت ہووے دنیا	78
57	میں تاں یار دے درشن پاتے	79
58	عشق تے حُسن کوں روبرُو کرڈتے	80
59	لکھ ہووے تکرار محبت ہوندی اے	81
60	ہجرے دے بارڈے بارے	82
61	پچھ ڈیوے کئی بے درداں توں	83
62	تیڈے عشق دیوچ میڈی جگ تے	84
63	تئیں ڈتی جووی سزا چنگی لگی	86
64	اجکل تاں دشمنیں توں ڈر ڈر	87
65	جیلے رُخ تے نقاب تھی	88
66	اتنا قریب ہے میڈے جیندی	89
67	تصور تیڈے وچ عمراں گزاری ہے	90
68	رکھ محبت دا بھرم اَئے دوستا	91
69	ہر روپ دیوچ میکوں اے	92
70	انتظاری دی چس اَنوکھی اے	93
71	اوندا خط جووی مِلدا ہے	94
72	اے کرم اَئے دِلڑ باتھیسے کہڑاں	95
73	کر کر سفر جُدائی وچ اُکتا گیا ہاں	96
74	میکوں وی زندگی دیوچ کوئی	97
75	ہے دِل دیوانہ کیا ڈساں	98
76	او میکوں ڈے تے سزا روندا ریہا	99
77	کہڑیاں میں صفتاں ڈساں دلدار	101
78	تھی گیاں حیران کیا تھیوݨ لگے	102
79	کیا ڈساں اَئے دوستو	103
80	کلمپے وچ نہ اُکال دل کوں	104
81	اتنا تاں احسان کرائے جانِ جاں	105
82	جند تھڑکدی وَدی اَکھ پھڑکدی ودی	106
83	زُلف جو دلبر ہٹی شب دی سحر	107
84	آغاز جے تھیسی تاں انجام نہ تھیسی	108
85	روندیں ہے ہر رات گذاری	109
86	کریناں میں نظراں مِلاوݨ	110
87	میڈے کیتے بݨا دنیا ولا دشوار	112
88	میں جو پچھم حال حویلا	113
89	میڈے لیکھ دے وچ اَئے ہِن	114
90	نظرتوں دُور دل دے کول ہوندِن	115
91	وقت روندیں ہوئیں گذر دارہ گیا	116
92	او ہے تھی بے وفا ویندن	117
93	تئیں آنو ٹاہاتوں نئیں آیا	118
94	ہے یاد نظرِ کرم وی تیڈی ہے	119
95	میڈا جہاں میڈی عاشقی	120
96	میں پجاری ہاں توں صنم تھی ونج	121
97	تیکوں اداس ڈیکھ پریشان ہو گئے	122
98	اَئے دوست تیڈے ہتھ میڈی	123
99	تیڈا ہک دیوانہ تیڈا ہک پجاری	124
100	دل نال چا دل وٹوایو سے	125
101	ہاں کشمکش وچ جو ہٹ اوگی تے وفا	126
102	وفا دی قید وچ سٹ تے سجݨ	127
103	جڈاں وی چا ہسن ساکوں وسارݨ	128
	گیت	
104	توں دل دے اندر اَئیں تاں	130
105	ساڈا وی لوکو ہک یار ہا	131
106	توں ناتے ختم جو کریندا او دا ایں	132
107	ایویں شاید آپاں نہ دل مِل سکوں	133
108	پندھ زندگی دا دوستو مُکݨا ضرور ہا	135
109	ہووے کملا ہا کئی کرے ہا بے وفائی	136
110	تیڈی قسم اساکوں ڈھولے آ	137
111	دِل چیر سٹیندا ایں ول ہتھ چا	138
112	شہر وی تیڈا اے تے توں وی	140
113	غم ماری ویندے ڈھولے آ	141
114	ہائے ہائے اٹ سُونہاں تھیندا ویندے	142

115	ڈھولاڈِ اڈھا سوہٹا ئیں ہائے اللہ	143	
116	ڈِ ٹھا چوگ وٹیندا پکھیاں کوں	144	
117	سُن میڈی داستاں کیویں قیدی تھیاں	145	
118	ہیوے عظیم غلطی کہیں نال پیار	147	
119	توں ڈِس ڈھولا توں ڈِس ڈھولا	148	
120	اساں بے تابیاں وچ ہئیں	149	
121	نچ اُوئے نازش نچ اُوئے نازش	151	
122	تیئں تاں میکوں بھلاڈِ تا ہوسے	152	
123	ساڈیاں محبتاں دا اِتنا خیال	153	
124	ہزار وار میں قربان توں پردیس نہ ونج	154	
125	شکل وفا دی ڈِ کھاوو اساں وفائی	155	
126	میڈا اج وی ڈھولا توں ایں	156	
127	کیویں راس آسن جدائی دے موسم	158	
128	تھیند اوندیں دُور ڈھولے آ	159	
129	ساقی پلا رج رج پلا	160	
130	کون پُچاوے ڈھولا تیئں ڈِ و	161	
131	نوکاں ٹوکاں لوک کریندے	162	
132	جاہ جاہ تے میڈے حال کوں	163	
133	تیڈے پیار دی شراب اساں	164	
134	پرے پرے رَہ تے نہ رول ماہی	165	
135	سال گرہ تے ڈھول سڈیں ہا	166	
136	باغاں وچ کُوئل کُوکُو بولے	167	
137	کوئی ساڈِ اہووے ہا	168	
138	میں وی دعویدار وفا دا	169	
139	رات کوں تارا تارا، کھلدے	170	
140	اساں تاں ہجر وچ اُجڑ گیسے جانی	171	
141	ساقی شراب ڈِ ے توں ساقی شراب	172	
142	لائیاں ہم تاں توڑ نبھیساں آہدا ہا	173	
143	اے دل بادشاہ ہے	174	
144	توں آیا کر توں آیا کر	175	
145	شہر تیڈا نہ آیا راسے	177	
146	اساں وی تیکوں یار سڈیندے	178	
147	انج انج رہ تے رُلدے ویندوں	179	
148	میں وی وفا کر یساں	180	
149	اے تاں ہک دل ہے	181	
150	اقرار کرتے تھی گئی جُدا ایں	182	
151	رج رج کے مِل وو یار	184	
152	دست شناسا غور دے نال	185	
153	کل ہو کاڈِ ے ہک جوگی ودا	186	
154	ایویں یار نئیں کریندے جیویں	188	
155	میں تیڈا دیوانہ ہم میں تیڈا دیوانہ ہاں	189	
156	ساکوں ڈِ یکھٹاں نہ ساڈِ ے نال پولٹا	190	
157	ساڈِ اوی ہک ڈھولا ہا	191	
158	جڈ ہ داتیئں ڈِ ٹھے ساکوں	193	
159	بے وفائی دی توں انتہا کر ڈِ تی	194	
160	حُسن ہا عشق ہا چاندنی رات ہئی	195	
161	تِکھڑے تِکھڑے نین بجھ دے	196	
162	وت وصل وصال دی رُت آ گئی	197	
163	کجھ تاں صلہ ڈِ یویں ہا	198	
164	وے ڈھولے آ تیڈے ہجراں دی	199	
165	شہر دا ڈھولا مان کریندائے	200	
166	تیئں یار بھلا چھوڑیائے	201	
167	تیڈی جدائی نے میکوں شاعر	202	
168	تیکوں ڈِ اڈھا سوہٹا رب بٹائے	203	
169	جان کوں خطرہ ہے	204	
170	دل اساڈِ ا اکھیندے اجھی	205	
170	کیڑھا رشتہ ہا جیڑھا نہ ترٹدا	206	
172	آ دل ایہو جا ڈھولا گلے	207	
173	ہُن نہ ہیندے ہئیں تاں ڈھولے آ	208	
174	احتجاجاً تیڈا شہر چھوڑیے	209	

175	کیا گذرے ساڈِ ے نال وے	210	
176	ڈھولے آ شالا پیش نہ آنوِن ظالم	211	
177	تیڈے نال رُوح دا رشتہ ایویں	212	
178	لوکو اساں بے وفا ہو گئے	213	
179	تیڈے خیال میڈے نال نال	214	
180	ساقی شراب نہ ڈِ ے	215	
181	دعا اے پوری ضرور ہووے	216	
182	میں تاں کوجھی موجھڑی ہاں	217	
183	اکھ بھال تے ڈِ یکھ بجھ	218	
184	میڈا ڈھول نئیں منیندا	219	
185	تیڈی یاد نی وِسر دی	220	
186	ڈِ کھ درد مُکا نوٹ کیتے	221	
187	تیڈے نال الیندے نئیں ڈھولا	222	
188	مِٹھی نیند سوٹ والیا	223	
189	ڈِ اڈھا چنگا ساکوں تیڈا لکد اہستا	224	
190	عِشقا و نجاڈِ ے اِتنا کجھ وی نہ یاد	225	
191	جو دل آکھی کر منشا توں	226	
192	دِل کملا ذرا ہوش اِچ آ	227	
193	اے یار میکوں پیار دی ڈِ ے کجھی سزا	228	
194	شالا بجھ سلامت راہونی	229	
195	دُور ونج وسیا ایں ڈھولا	230	
196	او میڈا پیار تاں ہا	231	
197	ساکوں بھلا نہ سکسیں	232	
198	ڈھولے آ مونہہ تاں ڈِ کھا	233	
199	بھانویں ہسا وے رلاوے	234	
200	آہدے ہا سے نکھڑ تے مرویسوں	235	
201	ذرا دل وچ جھاتی پا ڈھولا	237	
202	ہُن تاں موت ءِ آونج آونج	238	
203	تیکوں بھلیندے رَہ گئے	239	
204	تیڈے شہر دی چُنڈ وچ پئے پیسے	240	
205	ٹھگ باز ڈھولا ٹھگیاں کریندائے	241	
206	تیڈی اکھ نال اکھ جو لگی	242	
207	میں وفادار ہاں ڈھولا	243	
208	او نازش دل دا تھولا ہا	244	
209	جیلے نظراں ٹکرِن تھولا مُسکایا کرو	245	
210	ہک بے مثال دَور جو آیا	246	
211	او میڈا یار ہے او میڈا یار ہے	247	
212	تیڈی محفل دے اندر	248	
213	سوہٹا وی ہا موہٹا وی ہا	249	
214	کیا ڈِ کھ سُٹو اواں ڈھولے آ	250	
215	کجھ تاں ضرور ءِ توں نئیں وِسر دا	251	
216	اج وی تیڈے خواب خیال اِن	252	
217	غریب لوک جو ہا سے	253	
218	تیڈے نال کیا دا جھیڑا	254	
219	جو کہانی تیڈی او کہانی میڈی	255	
220	لُک لُک تے تیکوں ڈِ یکھٹے	256	
221	پیار ہے پیار ہے ساکوں ڈھولا	257	
222	چھوٹے مونہہ توں گالھ وڈی اے	258	
223	میں مر گیم تاں کیویں کریسیں	259	
224	کیا توں وی ڈھولے آ	260	
225	بس وے ڈھولا بس وے ڈھولا	261	
226	تیکوں لبھن دی دُھن وچ خود کوں	262	
227	ہک ڈِ ینہہ اساکوں یاد کرتے	263	
228	کیویں جیواں میں میکوں سمجھاونجو	264	
229	منگدی آزادی قربانی ایں	265	
230	مر گئیاں ڈھولا مر گئیاں میں	267	
231	میں تیکوں ڈھول بھلا نواں	268	
232	وصالِ یار ہووے کجھ نہ ہووے	269	
233	کیا ڈِ ساں دوستو کیویں	270	
234	نویں کپڑے پُساؤں	271	

235	میڈا غیر نہیں یا	273	
236	مندا ہول چنگا ہول	274	
237	خط سارے پیا طلب کریندے	275	
238	اودور سُہانہ ساڈا کیا دور سُہانہ ہا	276	
239	صحیح سولہاں آنے سچ ایہو	278	
240	میڈے محبوب جیہاں گول	279	
241	توں نہ وُنج آویسے غم	280	
242	رہیں وَسداتے رہن بہاراں	281	
243	میڈا پردہ دار ڈھولا	282	
244	ہک دیوانہ کہیں دی یاد اچ	283	
245	تیئں نال ڈھولا ہُسن	284	
246	توں اتنا سوہنا تھی گیا ایں	285	
247	اُنویں زندگی وچ کئی موڑ آئے	286	
248	میں سِکدی آں تیڈے ڈیکھن کوں	287	
249	نہ گورانہ کالا اے سانولا میڈا ڈھولٹا	288	
250	ڈھولے آتوں ڈسا میں کیا سمجھاں	289	
251	اساں وی عید منیندے پئے ہیں	290	
252	اساں رات حساب کریندے رہے	291	
253	وے ڈھولے آ اپٹا نہیں ساکوں تیڈا	292	
254	اَئے وفا شرمندہ ہئیں	293	
255	راز تیڈے نہ نکلسن	294	
256	اَئے سجھ اِتھائیں رُک ونج	295	
257	گوڑے لوک ہَسن گوڑھا یا	296	
258	تیڈے چہرے تے دیداں ٹکیندوں	297	
259	تیکوں کوئی ہور ڈیکھے	298	
260	ڈھولے آوے ڈھولے آ	299	
261	کہیں ویلے ہستاں تے کہیں ویلے رونوٹا	300	
262	سچ ہے سچ ہے دوکھا ہے زندگانی دا	301	
263	تیئں چنگیاں فی کیتیاں ڈھولٹا	302	
264	اساں رات خواب ڈیکھیا ئے	303	
265	نظر دا پا، گل ہا، گالھ کیا کریندا ہا	304	
266	اجاں تاں وفاواں دیاں	305	
267	تیکوں لکھٹا نہیں تیکوں گانوٹا نہیں	306	
268	اے دل خوار نہ کر	307	
269	دل ڈیکھٹانی چاہندا	308	
270	تیکوں ڈیکھ، گھدائے ڈھولا	309	
271	ہک ڈھول ہامیکوں چھوڑ گئے،	310	
272	ڈیندا ایں تاں اتنا توں غم میکوں ڈے	311	
273	دل کملے آ چھوڑ محبتاں	312	
274	اِتنا ظلم کریندائے ڈس ہاں	313	
275	تیڈا روگ سینے لاتے	314	
276	کون اَہدے میں بے وفا ہو نواں	315	
277	قِصہ تیڈا میڈا سارے لوک سُناوِن	316	
278	ساکوں وی غم توں بھر گیا ئے	317	
279	اچھاوے ڈھولے آ اساں	318	
280	کیوں چھوڑ گیا ایں وے	319	
281	ہُسن دِل اکھیندے ڈھولے آ	320	
282	اساں مرتاں نئیں گئے مگر	321	
283	ساکوں رونوٹ اتنا راس آیا	322	
284	ساری رات دِسن جگیندیاں	323	
285	تیئں اتنیاں خوشیاں ڈے ڈِتیاں	324	
286	تیڈے بوچھن توں قربان وَنجوں	325	
287	منزل تاں ہے سامہیں مگر	326	
288	یاد روندی اے وے تیڈی	327	
289	پل وچ بدل کائنات گئی	328	
290	اساں مُونجھاں توں مُوئے ویندے ہئیں	329	
291	یار دا شکوہ کر تیجے مرونجیجے	330	
292	ساکوں اپنی کوئی پرواہ کائینی	331	
293	سُن جتھ وی بیٹھائیں ڈھولے آ	332	
294	ہک توں ہوویں ہک میں ہوواں	333	

295	میں کوشش تاں ہوں کیتی	334	
296	میں ڈیکھاں ہیا کوئی نہ ڈیکھے	335	
297	جئیں ڈینہہ توں ڈردے ہاسے	336	
298	نازش نہ رو رونوٹ والے مرویندن	337	
299	راز دل وچ لُکانواں طریقہ نہیں	338	
300	اے مُہیں آہدی میکوں کائنات	339	
301	رِوروتے آپنی ہم	340	
302	کِھمنی تے جگا رڈ رینداں	341	
303	تیڈا نام وفا رکھ چھوڑائے	342	
304	میری تو آنکھ روتی ہے	343	
305	ساڈی طرفوں عام اجازت ہئی	344	
306	چند ڈینہہ دے مہمان ہاں ڈھولا	345	
307	اساں مر پوسوں لکسی نہ دیر سانولا	346	
308	سُن ڈھولا کیویں پئی میں عمرا نبھیندی	347	
309	عُمر اوی ڈھیر ہووی	348	
310	خواب تاں خواب ہوندے ہن	349	
311	توں ڈکھ ڈیویں یا سکھ ڈیویں	350	
312	توں وی ساکوں غم چاڈیسیں	352	
313	اَئے دل توں پیار وندا کیوں ایں	354	
314	نِسے اَہدے ڈھولے آتوں	355	
315	تیکوں ڈیکھ تے جیندے ہئیں	356	
316	اوندی یاد دل وچ ہے	358	
317	دل دا غریب خانہ تیکوں پسند نہ آیا	359	
318	تیڈی سئیت کوں سلام ہے رقیبا	360	
319	نہ میں ہوساں نہ توں ہوسیں	361	
320	چوڈویں دا چن، سٹ سبھے کاوڑاں	362	
321	تیڈے قریب ہیسے کیوں بدنصیب ہیسے	363	
322	کہیں مار چھوڑیے ساکوں	364	
323	سَوہ منوا کے نہ مُنڈی ہک، گل ڈھولا	365	
324	بے وفا لوکاں کوں بس	366	
325	کیا چندہ کیا تارے تیڈے	367	
326	ساڈی اوپسند اوندی ہئی پسند	368	
327	کریں معاف ڈھولٹا	370	
328	آن ملو سجناں	371	
329	وفا دا سر تیڈے ہتھ وچ قلم تھی گئے	372	
330	کہیں اکھ دی مَئے پلائی اے	374	
331	خدا حافظ خدا حافظ خدا حافظ اوڈھولیا	375	
332	اساں اپنڈے بارے سوچدے نئیں	376	
333	دل تے سوار توں ایں	377	
334	کیویں ساڈے سودے تھیندے	378	
335	ڈیکھے بھانویں نہ ڈیکھے او	379	
336	دوستا ایں کھیل دا انجام ڈس	380	
337	نظراں چُراوٹا جی خود کوں لُکاوٹا	381	
338	مرویسوں خبراں پوسنی وے اکھیں روسنی	382	
339	ساکوں اتنیاں خوشیاں نہ ڈے	384	
340	الوداع الوداع الوداع ساتھیا	386	
341	تیئں کنوں چنگے چنگے رُل گئے	387	
342	اساں رُل گئے ہیسے گول ہجنڑ	388	
343	غربت نگوڑی تیکوں مِٹانواں	389	
344	اَئے ماں پیاری ماں	390	
345	غریبی زندہ آباد غریبی زندہ آباد	392	
346	پاکستان تاں کل دی گالھ اے	394	
347	میڈا وطن سوہنا وطن ایجھا	395	
348	میکوں سولی تلک گھن گئی اے	396	
349	میڈے غم دا میڈے دردیں	397	

کافیاں

350	اللہ اللہ عشق میڈا مہمان ہویا	398	
351	ڈیکھوں دتھ وی نظارا ہے یار دا	400	
352	مُکدی مُکدی مُک گئی عمراں	401	
353	تیکوں دِل وچ وساتے جیندے ہئیں	402	

354	حُسن مریندے عشق جوِیندے	403	
355	مِٹی غوردے نال میں ڈِھٹی اے	404	
356	سہپ سہاوٹ کوں رُس پئی آں	405	
357	میں دھیاں دھیاں تھی گئی آں سئیاں	406	
358	مرض ساڈے دا تجویز کیتی دوا	407	
359	جیلے عشق دانا نگ آلڑدے	408	
360	رودھے آ گن ڈھول اساکوں	409	
361	اے دنیا تیڈی دنیا ہے	410	
362	ہُنڑ تاں سوہنڑا گھنڈ اُتار	411	
363	جِندڑی جیویں جیوٹ جوگا	412	
364	نصیباں نال لڑدے رَہ گیو سے	413	
365	ڈھول سیاٹا اِتنا سیاٹا	414	
366	والاں وچ کنگھیاں پھیر کے	415	
367	پَلو اڈ اُڈ تے منگدی دعا جانیاں	417	
368	کئی خواب دیوچ میکوں آ	418	
369	درد پیارے جولگدن	419	
370	اَکھیں وچ توں ہیں ڈھولا من وچ	421	
371	بس ایہ گالھ سمجھ ہے اَمدی	423	
372	میڈا دتمن توں میڈا یار وی توں	424	
373	ویندی تاں پئیں ہوائے	425	
374	میکوں لوکیں دی نظر کھا گئی ءِ	426	
375	سدھی سدھی گل ہے نہ کوئی ول ہے	427	
376	میں کوجھی ہاں سوہنڑا نبھانویں تاں	428	
377	ڈکھڑے تھے مہمان جگ حیران	429	
378	دلڑی نہ کرو ہم خیال	430	
379	ہر پاسوں ہے درد آزار	431	
380	ڈاڈھے بھولے ہوندن لوک	432	
381	میکوں ڈھول جیہاں کوئی نظر ے	433	
382	لیندا ایں جے یاری	434	
383	عشق دے رنگ رنگیج گیو سے	435	
384	بے پرواہ دا شہر ڈٹھو سے	436	
385	تیڈے پیر چمیچن ڈھولے آ	437	
386	تھی سگے تاں بے رُخی کر ڈھول	438	
387	اچ مجنوں ہووے ہا،	439	
388	عشقا فقیر کیتی اتنا کمال ڈے	440	
389	پول پول ہُنڑ تاں جندڑی پول	441	
390	زکریا ایکسپریس دی ٹکر۔(نظم)	442	
391	اے سوچ گھنو اتھر ہٹا نہیں۔(نظم)	447	
392	ڈوہڑے	451	
393	قطعے	479	

اپنڑی گالھ

دوستو!

میڈی خوشی دی اچ گئی حد کائنی کیوں جو میکوں ساری زندگی دی محنت دا صلہ ہُنڑ آمیلے، پچھلے ترائے سالاں توں بیماریاں دی شدید وھیٹ وچ ہاں، ترائے سال پہلے ہارٹ اٹیک دے بعد رب نے ہک نویں زندگی ڈِتی، اوندے کجھ عرصے توں بعد اکھیں دی دِید ختم تھی گئی، چند مہینیاں بعد دِید ٹھیک تھئی تاں گُردے ختم تھی گئے، پچھلے ڈو سالاں توں ہر ترے کجھے ڈینہ میڈے گُردے واش (ڈائیلاسز) تھیندے کھڑن، حیاتی دا پھیتا او کھے سوکھے گیڑی ودوں، کڈاہیں وی اُوں ربِ عظیم توں شکوہ نی کیتا، سوہنڑی زندگی گزاری ہے تے ہُنڑ وی سوہنڑی نبھدی پئی ہے۔ ہر حال اچ اوندا شکر ادا کیتے۔

اپنڑی تخلیق کوں کتابی شکل اچ ڈیکھنڑ کہیں وی تخلیق کار دی سبھ توں وڈی خواہش ہوندی اے، میڈی وی زندگی دی سبھ توں وڈی خواہش اپنڑے کلام کوں کتابی شکل وچ ڈیکھنڑ ہے۔ کجھ مہینیاں توں بیماری دی شدت ودھی تاں دِل وچ اپنڑی کتاب کوں چھپواوݨ دی خواہش اُبھری۔ معاشی حالات اجازت نہ ڈیندے، ہن پر اپنڑے ہک شعر:

عشق منزل تے انت گھن ویندے
دل دے وچ حوصلہ ضروری ہے

میکوں حوصلہ ڈِتا، دوستاں نال مشورہ کیتا تاں دوستیں وی کتاب چھپواوݨ کیتے میڈا دل بدھوایا۔ کتاب چھپواوݨ دی خوشی اچ میڈی طبیعت ڈھیر بہتر تھیوݨ لگ گئی۔ اپنڑے سارے کلام کوں کٹھا کیتا، ہک واری ول اُنہاں کوں صاف لکھنڑ، ترتیب ڈیوݨ تے پروف ریڈنگ کرݨ ہک محنت آلا کم ہئی، جیندے وچ میڈا پُتر خالد نجیب وی میڈے نال رَلیا رہ گیا، ہک واری ول اپنڑے اندر او جذبات تے احساسات کوں جاگدا ڈٹھا جہڑے جوعین جوانی وچ ہک شاعر دے ہوندن۔ اپنڑا سارا کلام اکھیں کنوں ولا گزریا تاں ساری حیاتی دیاں یاداں ہک واری ول میڈے اندر زندہ تھی گیاں۔

میکوں امّاں اَبّے دی ڈھیر ساری دعا ہے، میڈا ابا سئیں حاجی قادر بخش سراء مرحوم وی

شاعری کریندے ہَن ، اوقادن تخلص لکھدے ہن، نعتاں لکھدے ہن تے سُر نال پڑھدے ہَن ۔ میں سرائیکی زبان وادب دی ہک وڈی شخصیت عاشق رسولؐ شاعر حضرت صوفی فیض محمد دلچسپ دا چھوٹا بھراہاں، جیندا میکوں فخر ہے۔ اساں چار بھراہاسے، وڈا بھرا صوفی خیر محمد سراء مرحوم الغورزا یعنی جوڑی سندھی، سرائیکی وچاونڑ دے ماہر ہَن ، خود گھڑا وچاتے ، گمدے وی ہَن تے ہوں کمال دے جھومری وی ہَن ۔ ڈو جھے بھرا صوفی فیض محمد دلچسپؒ ہَن جو ہک عظیم سرائیکی شاعر ہَن ۔ نظماں لکھنڑ تے پڑھنڑ وچ اپنڑا ثانی نہ رکھدے ہَن ۔ ریاست بہاولپور دی طرفوں نواب صَیب نے انہاں کوں سرائیکی ادبی خدمات دے اعتراف وچ پلاٹینیم دا گولڈ میڈل پوایا، مقابلے دے مشاعرے وچ اکثر انعام چیندے ہَن ، تریجھا بھرا حاجی حبیب اللہ سراء مرحوم ہَن جو بانسری نواز ہَن تے اُنہاں دیاں بانسری دیاں کیسٹاں وی اوں دور وچ ریلیز تھیندیاں ہَن ۔ چوتھا تے سب توں چھوٹا میں ہاں، میں وی شاعری کریندا ں، میں اکثر شاعری رِدھم دے نال لکھی اے، میں خود دُھن بنڑا تے ، گمدا ں، میڈے گیتاں دیاں دُھناں میڈیاں اپڑیاں بنڑایاں ہویاں ہِن ، گیتاں دے نال نال دُھناں کوں وی پسند کیتا گے ، اللہ دا شکر اے جو اپنڑے جیندیاں اپنڑی پذیرائی ڈٹھی ویندوں۔

نامور سنگر اجمل ساجد میڈا سکا بھنڑ یجا ہے، اللہ تعالیٰ نے اونکوں بہوں شہرت ڈتی اے، ہُنڑ اُنہاں دا پتر سبطین اجمل وی گلوکاری دے میدان وچ اپنڑی پہچانڑ بنا گھدس ، اللہ تعالیٰ انہاں کوں مزید ترقی ڈیوے، آمین ۔ میڈا پتر خالد نجیب وی ہک اچھا شاعر تے نثر نگار ہے، تعلیم یافتہ وی ہے تے اینکوں ادب آلے پاسے ذوق شوق وی ہے، میڈی دعا ہے جو اللہ تعالیٰ اینکوں مزید ترقیاں ڈیوے۔ آمین ۔

میں شاعری دے بارے اے رائے رکھیندا ں جو شاعری اللہ تعالیٰ دی طرفوں ڈتی ڈات اے جہڑی جو بہوں نصیب آلیاں کوں عطا تھیندی اے۔ جبکہ علمِ عروض ہک فن ہے جو سکھنڑا پوندے، شاعری سکھنڑی نی پوندی۔ عروض دا فن سکھو ٹھیک ہے، نہ سکھوتاں وی تہاڈی مرضی، میں وی اے فن کائنی سکھیا جو میں اے ضروری نی سمجھیا، میں اپنڑے آپ کوں کڈاہیں وڈا شاعر نی سمجھیا، میڈے کیتے اتنا ڈھیر ہے جو میں اپنڑے محبوب واسطے شاعری کیتی اے تے میڈے محبوب نے اونکوں پسند کیتے ۔ میڈے کیتے ایہو سب کجھ ہے۔ میں مشاعرے کائنی پڑھیے، ہا! البتہ مشاعرے کراونڑ دی جیہڑی رِیت میڈے بھرا حضرت صوفی فیض محمد دلچسپؒ 1960ء کنوں جندو پیر کمال شروع کیتی

ہئی اُنہاں دی وفات دے بعد میں اے سلسلہ ٹوری رہ گیاں، امید رکھیندا ں اں جواگی تے وی اجمل ساجد تے خالد نجیب اساڈے مشن کوں خوب رنگ لیسن ، انشاءاللہ۔

میڈے مرشد پاک حضرت سید عبدالستار شاہؒ ہک ولی اللہ ہَن ، میکوں محبت نال کول بلہاتے سمجھیندے ہَن تے ول دلوں دعاوی ڈیندے ہن، میڈے شاعری دے اُستاد حاجی حضرت امیر بخش خان دانشؒ ہَن ، او ہک عاشق رسولؐ تے درویش صفت شخصیت ہَن ، ان پڑھ ضرور ہَن پر پڑھے لکھیاں کنوں اعلیٰ مقام رکھیندے ہن۔

آخر اِچ ول ہک دفعہ میں اپنڑے تمام دوستاں، شاگرداں، چاہوناں آلیاں دا شکریہ ادا کریساں، ایندے نال اگر کہیں دی میڈی کہیں وی گالھ تے دل آزاری تھئی ہووے تاں اُنہاں کولوں وی معافی چاہساں ۔ والسلام!

دعائیں دا طالب
صوفی نجیب اللہ نازش
0300-6704058
چیئرمین بزم فیض جندو پیر کمال
لیاقت پور

اساں ہوسوں کتابیں وچ

استادِ محترم سئیں صوفی نجیب اللہ نازش اگوں شکر رکھنڑ کنوں پہلے دی گالھ اے، میں انجینئرنگ یونیورسٹی لاہور اِچ پڑھدا ہَم، امتحان نیڑے ہَن، پر ہک سویل اچانک گھرڈ و تیاری چا پکڑیُم، مقصد گھر ونجنڑ نہ ہا بلکہ جندو پیر کمال دا سالانہ مشاعرہ سنڑن ہا، اُتھاں پہنچ کرائیں ساری رات مشاعرہ سُنڑ تے فجریں ویلے اُتھاؤں ای واپسی آلی بس تے لاہور کیتے چڑھ پیٹھم، جندو پیر کمال دی وستی کنوں میڈا گھر چند کلومیٹر پرے ہا پَر دڑکیں دے ڈ رکنوں گھر نہ گیوم کیوں جو وعدہ امتحان ڈے تے گھر آونڑ داہا، تے بقول نازش صَیب:

جو رکھیند انی لاج وعدے دی
اوندے کیتے سزا ضروری ہے

خیر میڈے ایں سفر دی کُل متاع نازش صَیب دے کجھ قطعے ہَن جیڑھے آپ نے سُنڑائے تے میکوں یاد تھی گئے، سفر وچ وی زبان تے جاری رہیے تے یونیورسٹی ونج تے وی دوستیں کوں سُنڑایُم۔، کتھاں لُک تے رہندو نظر دے نیوے، قاتل اچ مقتول تے روپے، تساں وی بادشاہ ہیوے، اساں وی بادشاہ ہیسے۔ اے او مصرعے ہَن جیڑھے ڈینھ رات خیالاں وچ رقص کریندے رہیے۔

دوستو! ایہ وضاحت ضروری سمجھداں جو ایں کتاب تے کجھ لکھنڑ دا مقصد نازش صَیب دی شاعری دا تجزیہ ہرگز ہرگز کائنی، میکوں اے لکھنڑ کیتے آپ دا حکم تھئے تے میں اپنڑے واسطے ایں حکم کوں اعزاز سمجھداں جو کوئی بادشاہ کہیں فقیر کوں ڈے ڈیندے بس میں سر نوا قلم کوں چا اے اعزاز وصول کریندا پیاں۔

میڈا ایمان اے جو کہیں شاعر کوں مدینے کنوں خیرات نہ ملے تاں اُوندی بیاض دا کشکول خالی رہ ویندے، اُوندی سوچ دا کاسہ ہمیشہ کہیں غیر دی چوکاٹھ تے پیار ہندے، اُوندے قلم تے مس وچ کُئی سعادت دی تاثیر نی آندی، اُوندے تخیل دی پرواز جے جتنی وی اُچی ہووے دھرتی تے تل نال لگی رہ ویندی ہے، پر نازش صَیب دا تخیل دا پکھی مدینے دیاں فضاواں

دی نیاز مندی کوں ہی اپنڑی متاعِ پرواز سمجھدے، او یقین رکھیندن جو توڑے عیب گناہ اڑ گیٹوئیں ہوون اُنہاں دی میم نال سعادت سڈ مارتے اپنڑی شفاعت دے سینے نال لاگھنسے، ہک عقیدت تے محبت توں بھرپور شعر دا سرُور گھنو۔ے

اُتھاں سنج ای سُنج اے جتھاں مور ٹُر دِن
بہشتاں بٹیاں تئیں جتھاں پیر پایا

اے کتاب سرائیکی ادب دا ہک قیمتی سرمایہ ہے، نعت، غزل، نظم، کافی، گیت، ڈوہڑے، قطعے، ہر صنف وچ سئیں نازش صَیب دی اعلیٰ ادبی کاوش ایں وچ موجود ہے، اے ادبی کاوش نہ صرف اپنڑے آپ کوں وسیب وچ منوائے بلکہ وسیب دے محسوسات تے جذبات تے راج کیتے، چند ''زبان زدِ عام'' شعر کہیں شاعر کوں مِل ونجن تاں اوہ اپنڑے آپ تے رشک کریندے تے نازش صَیب اوہ خوش قسمت شاعر ہن، جنہاں دے بے شمار گیت تے غزلاں زبان زدِ عام ہن۔ انہاں دے گیتاں تے غزلاں کوں گلوکاراں دیاں سُراں نے شہرت نی ڈتی بلکہ گلوکاراں نے اے گیت تے غزلاں گاتے اپنڑا ناں بنڑائے۔ نازش صَیب خود وی جڈاں تھال تے مٹھی آواز نال اپنڑا کلام سنڑیندن، اوہ ''شعر بر زبانِ شاعر'' دی وکھری مثال ہوندے، اینویں لگدے جو ہر مصرعہ ہک قالب اِچ ڈھل تے ایہہ آہدا کھڑے جو:

نہ گنگھرو نہ پائل نہ ہتھ اِچ کنگنڑ
عشق دی دُھن اِچ تار مِلا تے نچدی ہاں

سئیں صُوفی نجیب اللہ نازش صَیب ایں عہد دے بلاشُبہ عظیم شاعر، بہوں اعلیٰ گیت نگار ہن، انہاں دے گیتاں دی خاص گالھ فکری تے فنی خوبصورتی ہے، غزل دا رنگ کہیں گیت نگار دے گیتاں وچ جے ملدے تاں اوہ میڈے خیال اِچ صرف اور صرف نازش صَیب ہن۔

دوستو! جتھوں تک غزل دا تعلق ہے اُستاد صَیب دی غزل آسان فہم ضرور اے، پر جدید تقاضیں نال وی ہم آہنگ ہے، تشبیہات، استعارات تے تلمیحات دا بر موقع تے برجستہ استعمال ڈھیر ذہنی تگ ودو کرائیں بغیر قاری کوں دم بخود کر ڈیندے، میکوں ایں کتاب دی پروف ریڈنگ دا شرف وی حاصل تھئے، پروف ریڈنگ دے خاتمے توں بعد اینویں لگدے جو میڈا دل کتاب اِچ رہ گئے۔

نازش سئیں دی شاعری پڑھدے ہوئیں شعر زبان اُتے، مطلب دماغ اِچ تے تاثیر فوراً دل وچ اُتر ویندی ہے، ایہہ سارا عمل اتنی جلدی مکمل تھیندے جو میں شعبہ الیکٹریکل نال تعلق

رکھیندے ہوئیں ایں آکھساں جو قاری ایں فری کوئینسی نال ایویں سنکرونائز تھی ویندے جو او محبوب نال بحث وتکرار کریندا نظر آندے، وفا دا دعویدار تھیا کھڑا ہوندے، اوہ کہیں صُورت ایں اعزازتوں دستبردار تھیوݨ تے راضی نی ہوندا، اوہ لوکاں دیاں نوکاں ٹوکاں، پالاں دے پتھر، دھوڑو دھوڑ وال، مجنوں مثال تھیوݨ ، زخم کھاوݨ، ہنجوں پیوݨ، ایہہ ساریاں وارداتاں اپݨے اُتے گزردیاں محسوس کریندے۔

سئیں نازشؔ صاحب دی شخصیت وی اپݨا خاص مقام رکھیندی اے، اُنہاں دی ملنساری، فراخدلی تے اعلیٰ اخلاق دے سبب اُنہاں دا حلقۂ احباب ہوں وسیع ہے، اُنہاں دے شاگرداں دی تعداد وی ہوں زیادہ ہے، انہاں نے اپݨے شاگرداں کوں چھڑایا نہہ پکڑتے ٹُرایا ہی نی بلکہ انہاں کوں ادب دے دگ دی شناس تے اُوندی اُچاڑ جھکاڑ دا شعور وی ڈِتے، اُنہیں کوں لفظیں دی وُٹت دا ڈاہ ہی نی ڈِسیا بلکہ ایں وُٹت واسطے ضروری ماحول وی دان کیتے، انہیں کوں پرے کنوں چندر ڈِکھاوݨ دی کوشش نی کیتی بلکہ حرفیں دے ڈِیویاں دی ہک ہک لاٹ انہاں کوں اپݨے دلیں وچ جگاون دا موقع ڈِتے، ایہا وجہ ہے جو اوہ ادبی سوجھلا جہڑا جو حضرت صوفی فیض محمد دلچسپؒ دے عہد کنوں ایں سارے وسیب دی اکھیں دا حصہ بݨیا اج وی اوہ شعر فہمی دی دید دا مرکز ومحور بݨ تے سئیں نازشؔ ہوراں دے چودھار کھنڈیا ہوئے تے ایں سوجھلے وچ سُر تے ساز دی ہک دنیا نظر آندی ہے۔ ہک جہان دے سر لُڈ دے ہوئے نظر امدن۔ تیڈے ہتھ دی حنا ہوواں ہا، تیڈی اکھ دا کجل ہوواں ہا۔۔۔ دی الاپ پوری تخلیقی فضا کوں مسحور کریندی نظر امدی ہے۔۔ توں تاں وفا کریں ہا، زندگی تاں بے وفا ہے، داپُر سوز ردھم، روح دے تار ہلیندا کھڑا نظر امدے۔۔۔ ہاں کشمکش وچ جو ہُنڑ اوگی تے وفا کر تیجے یا نہ کر تیجے۔۔۔ کئی کشمکشاں سُلجھیندی نظر آندی ہے، اخیر فیصلہ ایں گالھ تے مُکدے جو جہان سارا وی بے وفا نی۔۔۔ جہان سارا ڈِکھال دل کوں۔۔۔ ہک جوگی دی سڈ۔۔۔ ہتھ ڈِکھے تے نازشؔ پولیا، تیڈی اُٹھݨ ہے کل ڈولی۔۔۔ تے چشمِ تخیل کوں دنیا دی بے ثباتی دی جھلک ڈِسدی ہے۔۔۔ بس اینویں مصرعے گنگناندے پِن، بزم قائم ہے۔ ایں گالھ تے دل مُونجھے تھی ویندن جو۔ اساڈی مُونجھ آوے تاں اساں ہوسوں کتابیں وچ۔ کئی آوازاں آوݨ پئے ویندن جو نہ نہ چھڑا کتاباں وچ نہ۔۔ نازش سئیں تساں کتاباں دے نال نال دِلاں وچ وی ہیوے تے ایویں ہمیش دِلاں وچ وی رہ ویسو۔ اللہ پاک تہاکوں سُکھی صحت ڈِیوے۔

ثاقبؔ ساہی (رحیم یار خان)

ہک استاد ہک یار

شاعری جذبات دے اظہار دا ہک سوہݨا تے طاقتور ذریعہ ہے، ایہا وجہ ہے جو اے ہتھیار ہر دور وچ کامیاب رہیے، انسان دی اتنی وڈی تاریخ دے وچ اکثر دانشمند لوکیں شعر کوں اپݨا ذریعہ اظہار بݨائے، عربی زبان وچ شعر تے ہوں کم تھئے، ہیں واسطے شاعری دے سارے کُلیئے قائدے عربی زبان وچ مرتب کیتے گن، اوندے بعد فارسی زبان وی پچھوں نی رہی۔ اوں وی ادب کوں ہوں وڈے شاعر تے شعر دان کیتن۔ ٹُر داٹُر دا لفظیں دا قافلہ جئیں ویلے برِصغیر وچ آیا تاں میرؔ، غالبؔ، اقبالؔ اینکوں ہیا وی معتبر تے مقبول کر ڈِتا۔ اُردو غزلاں کعبے تے ٹینگجݨ دی بجائے لوکیں دے دِلیں تے اترݨ پئے گیاں، علاقائی زبانیں اینداخوب اثر گھدا، جیندے وچ سرائیکی زبان قابل ذکر ہے۔

سرائیکی زبان وچ شاعری دے حوالے اونویں تاں ہزار سال پراݨے ملدن پر باقاعدہ شاعری مولوی لُطف علی، چراغ اعوان، خواجہ غلام فریدؒ کنوں شروع تھئی، اوندے بعد سرائیکی ادب کتابیں کنوں نکل تے براہِ راست عوام تک مشاعریں دے ذریعے وستیں، شہریں گوٹھیں تک آ گیا، اے دور سرائیکی ادب دا او دور ہا جیندے وچ گھر گھر وچ سرائیکی شاعری دیاں محفلاں سجݨ پئے گیاں، خرم بہاولپوری کنوں اے عہد جانباز جتوئی، حافظ عبدالکریم دلشاد، یتیم جتوئی، نور محمد سائل، حسین بخش نادم، امیر بخش دانش، قیس فریدی تک آن پُناں، ایندے وچ ہک ناں جیڑھا آپݨے منفرد لہجے تے انداز نال نشابر تھیا۔ او استاد الشعراء صوفی فیض محمد دلچسپ سئیں دا ہا۔ اونویں تاں انہاندے بعد انہاندے فرزند احمد دین فیض سئیں وی شعر آکھیئے مگر انہاندی شعری مسند دی جانشینی، انہاندے چھوٹے بھرا سئیں صوفی نجیب اللہ نازش کوں نصیب تھئی۔ نجیب اللہ نازش آپݨے شعری سفر دا آغاز صوفی فیض محمد دلچسپ دے وصال دے بعد کیتے۔ ہوں ویلے جندو پیر وچ بزمِ فیض ولانویں سروں فعال تھئی روز نویں اجلاس نویاں محفلاں شروع تھی گیاں، جیندی وجہ توں ہک ادبی ماحول پیدا تھیا۔ نازش صَیب دی شاعری کوں ایں دَور وچ ڈھیر نکھار ملیا۔

نازش صَیب، دِلنور نور پوری تے میں جندو پیر وچ کٹھے رہݨ پئے گئے۔ اساں ہک ہئے دے شعر سُݨ تے ہک ڈُوجھے دی شاعری وچ مدد یعنی اصلاح کریندے رہیو سے ویلا گذردا رہیا۔ ایں

دوران اساں 1992ء وچ دلچسپ سرائیکی سنگت دے ناں نال ہک نویں تنظیم دی بنیاد رکھی، نجیب اللہ نازش سئیں صدر، نائب صدر حاجی منیر صادق، جنرل سیکرٹری میکوں بنڑایا گیا، حاجی مصطفےٰ عزیز فنانس سیکرٹری تے دلنور نور پوری رابطے دا انچارج بنڑایا گیا، دلچسپ سرائیکی سنگت کوں نازش صَیب دی دلچسپی دی وجہ توں کمال رنگ لگے۔ ہر انگریزی مہینے دی پہلی تاریخ کوں سنگت دا اجلاس ہوندا ہا۔ پورے وسیب کنوں شعراء، گلوکار شرکت کریندے ہن جنہاندی میزبانی نازش صیب کریندے ہَن۔

ساری سنگت دی رات دی رہائش وی انہاں دے ذمے ہوندی ہئی، دلچسپ سرائیکی سنگت وسیب کوں ڈھیر مہاندرے شاعر ڈتے۔ نامور گلوکار اجمل ساجد دی تربیت وی اتھائیں تھئی۔

موبائل اوں زمانے وچ کائیناں ہوندا ہا، خط و کتابت دا سلسلہ ہا، لوک محبتیں دا اظہار تحریر دے ذریعے کریندے ہن، ہر مہینے ترے سو 300 چار سو 400 خط سنگت دے ناں اَمدے ہن، ادب دے حوالے نال نازش صَیب دا اے پہوں وڈا کم ہے۔ جینکوں سرائیکی ادب دی تاریخ کڈاہیں نہ بھلا سگسی۔ اے تاں سلسلہ ہا انہاندی ادبی خدمات دا مُٹ امدوں انہاندی شاعری آلے پاسے۔

نازش صَیب دی شاعری دا سب توں پہلا حوالہ تاں اُستاد دلچسپ صَیب دا چھوٹا بھرا ہووڑ ہے۔ مگر نازش صَیب ایں حوالے کنوں کوئی فائدہ چاوڑ دی بجائے ذاتی محنت تے توجہ ڈتی۔ ایہو جیہے شعر آکھیئے جنہاں نازش صَیب کوں شہرت دی بلندیاں تے پُچاڑ تا۔

؎ توں تاں وفا کریں ہا، زندگی تاں بے وفا ہے
؎ ہیوے عظیم غلطی کہیں نال پیار پاوڑ
؎ تیڈے ہتھ دی حنا ہونواں ہا، تیڈی اکھ دا کجل ہونواں ہا
؎ آمناؤں سانونڑی، آمناؤں سانونڑی
؎ پتہ نی توں کیا ہئیں
؎ جیڈاں تئیں محبت بُھلاڈیونڑی ہے
؎ شہر وی تیڈا اہے تے توں وی نظر دانیوی
؎ کوئی ساڈا اہووے ہا

ایہو جہیں بے شمار جگ مشہور گیت انہاں دی تخلیقی صلاحیت دا ثمر ہِن۔ نجیب اللہ نازش سئیں دی شاعری دا تعلق فطرت، جذبات تے احساسات نال ہے۔ شعر آپنڑے آپ محسوس کروندے جو میکوں شاعر کیجھے ماحول وچ پہہ تے آکھیے۔ دھرتی دی مٹی دی خوشبو اُنہاندے اشعار وچ مہکدی نظر امدی اے۔

گیت دے علاوہ انہاں ڈوہڑہ، قطعہ، غزل، نعت تے نظم وی آکھی اے، انہاں کتھائیں وی محسوس نی تھیوڑ ڈتا جو اوکئی صنف کوں زبردستی آکھدے پن۔ بلکہ ایویں لگے جوا ے اصل وچ ہیں صنف دے شاعر ہن۔ انہاں ہر شئے نال انصاف کیتے تے اونکوں اوندے معیار دے مطابق حُسن بخشے۔ اے قطعہ ڈیکھو

تساڈی حسن دی نگری، اساڈی عشق دی نگری
تساں وی بادشاہ ہیوے اساں وی بادشاہ ہیسے
ایہو بس فرق ہے نازش تساڈے تے اساڈے وچ
تساں کجھ بے وفا ہیوے اساں کجھ باوفا ہیسے

جیویں اے ڈوہڑہ ڈیکھو

چن ڈِس پے روزے مُک گے ہن کل عید ہوسی اعلان تھیا
میکوں ہندر نہ ائی تیڈی تانگھ دے وچ آ آخر وقت اذان تھیا
تیڈی راہ تے کھڑ دی کھڑ گئی اکھ، تھئی شام اجل مہمان تھیا
عزریل نے آکھیا اے نازش نوی یار ڈٹھا ارمان تھیا

نازش صَیب دی غزل دا ایہوں کمال حوالہ ہے، کجھ شعر:

؎ تیڈا ہونواں ہا شیشہ سجن تیڈے رنگ وچ ونجاں ڈھل ہا میں
میکوں ڈیکھیں ہا نازش جڈاں میں تیڈی شکل ہونواں ہا
؎ اللہ اجھا وقت وی ڈیندے میکوں
بادشاہ خیرات منگدے میں کنوں

میکوں یقین اے، اے کتاب ادبی حلقیں وچ آپنڑا مقام آپ بنڑا گھنسے۔ اج کل نازش صَیب بیمار رہ ویندن، لوکیں وچ خوشیاں ونڈنڑ والا شاعر، پریشانی دی زندگی گذارنڑ تے مجبور اے۔ انہاندی صحت و تندرستی واسطے دعا کریسو۔ اساں آپنڑے استاد، آپنڑے پیارے یار، سوہنڑے شاعر واسطے دعا گو ہیسے۔ اللہ ہمیشہ صحت دی بادشاہی عطا فرماوے۔ آمین

امان اللہ ارشد
جج عباسیاں

سرائیکی وسیب دا عظیم گیت نگار

ادب دی دنیا اِچ صوفی نجیب اللہ نازش دا ہوں وڈا مقام اے۔ اوکھیں وانگے نئیں، اپنڑے آپ وانگے ہے۔ انہاں دا اپنڑا اسلوب تے اپنڑا مزاج اے، نازش صاحب سرائیکی وسیب دے ہوں عظیم گیت نگار ہن۔ گیت دے نال نال غزل، نظم، ڈوہڑہ تے قطعہ وی او ہوں سوہنڑا لکھدن۔ شاعری نازش صاحب کوں ورثہ اِچ ملی ہے۔ آپ دے ابا سئیں حاجی قادر بخش صاحب قادن تخلص کریندے ہَن۔ نازش صاحب دے بھرا صوفی فیض محمد دلچسپ سرائیکی ادب دی زمین کوں رَچا ڈِتے۔ صوفی نجیب اللہ نازش دا اپنڑا تے اُنہاں دے بزرگیں دا تعلق روہی چولستان نال ہے۔ ایں سانگے اُنھاں دی شاعری وچ روہی دا کرب محسوس تھیندے۔ صوفی نجیب اللہ نازش دے شعر سادگی تے حسن دا بہترین نمونہ ہن۔ ''توں تاں وفا کریں ہا زندگی تاں بے وفا ہے'' بظاہر اے عام تے سادہ گالھ اے پر ایندے وچ ہوں وڈا شعری حسن موجود اے کہ انہاں زندگی دی اصل حقیقت کوں ہوں سوہنڑے طریقے نال بیان کیتے۔ صوفی نجیب اللہ نازش دی شاعری ہر دردمند دِل دی آواز بݨ گئی اے۔ ہر او شاعری لاجواب شاعری ہوندی اے جیڑھی ہر ہک کو سمجھ آوے تے ہر بندہ آکھے جوا ے تاں میڈے دِل دی گالھ اے۔ محبوب نال ہمکلامی دا ہک سوہنڑا انداز ڈیکھو جو آپ لکھدن:

میں نہ ہوندا اگر زمانے تے
کون آندا تیڈے نشانے تے

صوفی نجیب اللہ نازش چنگے شاعر ہووݨ دے نال نال چنگے انسان تے چنگے دوست وی ہِن۔ حکمت دے نال نال موسیقی دے علم دی واقفیت وی رکھدن۔ اپنڑے گیتیں دی دُھن آپ تیار کریندن۔ کُئی گلوکار ایہو جا کائنی جنہیں صوفی نجیب اللہ نازش دے گیت نہ گائے ہوون، 200 توں ودھ گیت ریکارڈ تھی چُکن۔ ڈِسیا ویندے جو ریڈیو سٹیشن ملتان تے ریڈیو بہاول پور دے وچ اُنہاں دے ریکارڈ شدہ گیتاں دا کافی ذخیرہ موجود ہے۔ صوفی نجیب اللہ نازش ہوں وڈے سوجھواݨ ہِن، سیاسی بصیرت رکھدن، سیاست ہووے تے بھانویں ادب کئی کئی گھنڑے ایں موضوع تے گالھ کرسگدن۔ حیاتی دے ہر معاملے دا شعور تے ادراک رکھدن، اپنڑی دھرتی، اپنڑی مٹی تے اپنڑے وسیب نال بے پناہ محبت کریندن۔ اپنڑے وسیب دے نال نال کراچی وچ وی

سرائیکی ادبی تحریک دا کم کریندے رہ ہَگن۔ چولستان وچ وی اُنہاں اپنڑی آواز پُچائی اے تے اُتھاں وی آپ دی ڈھیر سارے شاگرد موجود ہِن۔ شاگردیں دی اتنا حوصلہ افزائی کیتی جو ایں ویلے 100 توں زائد انہاں دا شاگرد سرائیکی زبان و ادب دی خدمت کریندے پِن۔

جیویں جو میں پہلے آکھ آیاں جو صوفی نجیب اللہ نازش دی سرائیکی واسطے عظیم خدمات ہِن، اُنہاں دا کمال اے ہے جو اپنڑے بھرا سئیں صوفی فیض محمد دلچسپ دی اچانک وفات دے بعد ادب دا میدان سنبھالیا تے نا صرف اے جو ادبی سلسلے کوں جاری رکھیا بلکہ خوب جاری رکھیا۔ مہینہ وار سرائیکی مشاعرے باقاعدگی نال جاری رہ گئے۔ بزمِ فیض دے بعد 1992ء وچ صوفی نجیب اللہ نازش اپنڑے بھرا دے ناں تے دلچسپ سرائیکی سنگت دی بنیاد رکھی۔ ادبی کم دے دوران نازش صاحب دے سئیں دلنور نورپوری تے سئیں امان اللہ ارشد جہے عظیم شاعر باہنہ بیل رہ گئے۔

دلچسپ سرائیکی سنگت نال تقریباً 500 سرائیکی شاعر وابستہ ریہے تے 60 دے قریب کتاباں وی ایں ادارے چھاپیاں۔ جندو پیر کمال دے علاوہ ترنڈہ محمد پناہ، کراچی، مٹھڑ اچولستان تے چنڑ پیر وی ایں تنظیم دے تحت مشاعرے کیتے ہَگن۔ ایویں سال پسالی جندو پیر کمال توں وڈے مشاعریاں دی شروعات تھئی جیندے وچ عطا اللہ عیسیٰ خیلوی، شازیہ خشک، منصور ملنگی، احمد نواز چھینہ، اعجاز راہی، مصطفیٰ قریشی تے نسیم سیمی سمیت ہوں سارے سرائیکی فنکاراں نے اپنڑے فن دا مظاہرہ کیتا۔ ایویں شعراء کرام وچوں استاد جانباز خان جتوئی، سفیر لاشاری، امیر بخش دانش، شاکر شجاع آبادی، انصر بخاری، پرسوز بخاری تے ناظم صابری جنہیں قادر الکلام شعراء نے شرکت کیتی۔

جندو پیر دی دھرتی کوں شرف حاصل اے جو اِتھاں سرائیکی ماء بولی دی خدمت کرݨ آلے عظیم لوک پیدا تھئے۔ شاعری دی دُنیا وچ جتھاں صوفی فیض محمد دلچسپ تے صوفی نجیب اللہ نازش دا وڈا اناں ہے اُتھاں فن دی دنیا اِچ بانسری نواز حاجی حبیب اللہ سراء (مرحوم) کوں نی وسار یا وݨج سگدا اینویں موسیقی دی دنیا اِچ اجمل ساجد وسیب دا ہوں وڈا اسنگرا اے تے ہُݨ سبطین اجمل اُبھردا ہویا ستارہ ہے۔ سئیں صوفی نجیب اللہ نازش ہک عرصے توں علیل ہِن، شوگر دی وجہ توں گردے کم چھوڑ ہَگن تے دید تے وی اثر پئے گئے۔ سئیں صوفی نجیب اللہ نازش دی صحت یابی واسطے دُعا کریندوں تے اُمید کریندوں جو آپ دے صاحبزادے پروفیسر خالد نجیب سراء اپنڑے بزرگیں تے اپنڑے خاندان دے ادبی سرمائے کوں نا صرف ہتھیکا کریسن بلکہ علم و ادب دی ایں شمع کوں کڈاہیں نہ وِسمݨ ڈیسن۔

ظہور احمد دھریجہ
جھوک سرائیکی ملتان

حمد

ہر جاہ تے تُوں موجود ہئیں
بے شک توں لا محدود ہئیں
تابع تیڈے سارے جہاں
کیا ہے زمیں کیا آسماں
ہر شئے فنا تیڈے سِوا
سوہنڑا خدا سوہنڑا خدا

لا چار تے بدکار میں
رحمت دا ہاں حق دار میں
میڈے اُتے تھیوے کرم
محشر دیوچ ہووے بھرم
نازشؔ دی ہے اے التجا
سوہنڑا خدا سوہنڑا خدا

حمد

ساری شان ہے تیری ، ساری شان ہے تیری
کئی مَنے بھانویں نہ مَنے، مَن گئی ہے دِل میری

ہر ہک عمل ہے سامہیں تیڈے، نال ہوندیں میں ونجاں جیڈے
او رُل ویندے جَیں وی سمجھی تیڈی ذات پریری

ایہ دُنیا ہے کملی بھولی، سمجھ نہ سگی تیڈی بولی
تیکوں جاہ جاہ لبھدی رَہ گئی، اندروں نظر نہ پھیری

قید تھیا جگ مذہب اندر، کہیں دی مسجد کہیں دا مندر
کِریے پیر چُدھاروں سارے ہے ہک تنا پیری

مُلاں کملا روز ڈ رینڈے، مسجد وچ بہہ دڑکے ڈ ینڈے
مومن کوں بَہہ اَہدے مُلاں، ہوسی قبر اندھیری

توں ہئیں جے تک میڈے اندر، نازشؔ ہاں سلطان سکندر
تیئں پرواز چا کیتی جئیں ڈ ینہہ، ہوساں خاک دی ڈھیری

نعتیہ کلام

میں نعت لِکھ سُنیندا ریہا جُھوم جُھوم تے
ہر شخص داد ڈیندا ریہا جُھوم جُھوم تے
لمحات نازشؔ آخری میڈے کمال ہَن
عزرِیل ساہ کڈھیندا ریہا جُھوم جُھوم تے

میکوں زاہد ڈیکھ بہشت اندر حیران نہ تھی پرکھیج گیاں
میڈے عیب گناہ اٹ گینٹویں ہَن میں دوزخ تیئں گھلویج گیاں
پُناں دوزخ دی جڈاں چوکھٹ تے کہیں سڈ ماریے رُکویج گیاں
میں نازشؔ میم کوں چُمدا ہَم ایہو عمل جو ہا بخشیج گیاں

ون ون دے لوک ٹکردے ہِن
کجھ نازاں نال اُڈردے ہِن
توٹے پُچ ویندے ہِن چندر اُتے
تیڈی جُتیاں ہیٹھ نظردے ہِن

تُوں اعلیٰ ہیں سب توں خدا نے ڈسایا
ہے قرآن تیڈا گواہ بݨ تے آیا

میں آکھاں تیڈا مُکھڑا چوڈی دا چن ایں
تاں رب دی قسم اے وی تیئں نال زن ایں
اُوں چن کوں زوال ءِ گرہن پیندا جال ءِ
ہے بے مِثل تیکوں خدا نے بݨایا

جے آکھاں تیڈی ٹور ءِ موراں دے وانگوں
تاں محشر کوں اُٹھساں میں چوراں دے وانگوں
اُتھاں سُنج ہی سُنج ہے جتھاں مور ٹُردِن
بہشتاں بٹیاں تئیں جتھاں پیر پایا

جیڑھے تیڈیاں زُلفاں کوں آہدے بدل ہِن
خدا دی قسم او وڈے کم عقل ہِن
او بادل تاں پتھراں دا مینہہ ہِن وسیندے
تیڈیاں زُلفاں رحمت دا مینہہ ہے وسایا

جیہڑے تیڈیاں کہیں نال تشبیہاں ڈیندے
تاں نازشؔ او تیکوں دِلوں نئیں منیندے
کیوں آکھاں بشر ہئیں توں خود نور گر ہئیں
خدا دا فخر ہئیں نبیاں دا مایا

خدا ڈیندے عقل میں نعت لِکھداں
کرم تھیندا ہے ول میں نعت لِکھداں

تھیا عشقِ نبیؐ وچ دل سمندر
ہاں غوطہ زن سدا میں دِل دے اندر
وداَ گھن گھن کے تَل میں نعت لِکھداں

میکوں تاں قبر وچ وی یاد آسے
نکیراں کوں اَکھیساں تھیوو پاسے
نہ ڈیوو کُئی دخل میں نعت لِکھداں

میں نازشؔ نعت لِکھدیں جان ہاراں
ولا عِزرِیل کوں عرضی گزاراں
میکوں کجھ ڈے چاپَل میں نعت لِکھداں

خیالیں وچ جو جوڑے دا میں نقشہ پہہ جوڑیندا ہاں
میں اپنڑے دل تے اکھیاں تے رکھیندا ہاں چُمیندا ہاں

کراں کیوں خوف محشر دا ثنائے مصطفیٰؐ کر تے
اے ہنجوں دھو گناہ ڈیندین میں خود رو تے رویندا ہاں

نبیؐ دے عشق وچ جیڑھے نبھا اے زندگی ویندن
اوہے ہی جنتی ہوسن اے سچ ءِ سچ الیندا ہاں

اِتھاں ہاں دُور میں بے شک اُتھاں نہ دُور میں ہوساں
اکھیساں قدماں وچ ڈھہہ تے اِتھئیں زندگی نبھیندا ہاں

میکوں نازشؔ فرشتے وی سلامی آن تے ڈیسن
میں نعتاں لِکھ محمدؐ دیاں سجا سینہ پیا ویندا ہاں

اے چرچا نام تے شہرت ہے تیڈی ذات دا صدقہ
میں کِتھ جوگا مِلی عزت ہے تیڈی ذات دا صدقہ

جیڑھا اُڈیا ہوا دے وچ ہے منوایا قلندر ہاں
اونکوں وی اے ملی عظمت ہے تیڈی ذات دا صدقہ

توٹے ہے بادشاہ کوئی ہے پیندا تاج سلطانی
اے تخت و تاج تے دولت ہے تیڈی ذات دا صدقہ

تیڈا جو عشق ہے دل وچ خدا سئیں آپ فرمیسن
ایں نازشؔ کوں ڈتی جنت ہے تیڈی ذات دا صدقہ

سہیلی آ ڈِ وہیں آپاں منگوں اج ہک دعا رل تے
مدینہ رب ڈِکھا ڈِیوے کروں ہا التجا رل تے

تھئیاں بیدار خوابیں توں ہے ڈِر لگدا عذابیں توں
قبر والے جوابیں توں حشر والے حسابیں توں
مُکے جو خوف ہے طاری کروں رو رو صدا رل تے

گذر گئی ڈھیر ہے تھولی اجڑ تاں خالی ہے جھولی
مدینے آ جُلوں بھولی اتھاں رحمت کوں ہے چھولی
گنہگاراں کوں رنگ لگدن رنگِیندن بے بہا رل تے

اگوں دے بار ہِن بھاری کریجے در تے جُل زاری
مِٹھل دا فیض ہے جاری کڈاہیں آ ویسے واری
کرم اِتنا عطا تھیسی ڈِوہیں سکسوں نہ چا رل تے

شہنشاہ وی گدا ہوندن کھڑے سِیساں نِوا ہوندن
فرشتے نِت فدا ہوندن بشر منگدے دعا ہوندن
کرم تھیوے کرم تھیوے، اکھیندن بَرملا رل تے

اجھا نازش کرم ہووے حشر دے وچ بھرم ہووے
مقدر ایں اُتم ہووے مدینے جند ختم ہووے
ایہے آساں ازل توں ہِن ڈِیووں رو رو ڈِسا رل تے

تیڈا در تاں تیڈا در تھیا تیڈا شہر پیارا لگدے
خُلدِ بریں توں ودھ کے ہک ہک نظارا لگدے

ہر موڑ خوبصورت بگلیاں نرالیاں ہِن
ودھ چن توں صورتاں ہِن کیا عالو عالیاں ہِن
ایندی روشنی دے سامہیں چن وی وچارا لگدے

قسمت دے کیا دھنی ہِن تیڈے درکوں جو چُمیندن
تیکوں یاد کر تے سِک وچ کئی نِیر بہہ وہیندن
در تیڈا ہر بشر کوں اصلی سہارا لگدے

جتھ پہنچ تیڈی نازش اُتھ کون پہنچ سگدے
تیڈے جوڑے ہیٹھ ساکوں سارا جہان لگدے
نئیں انت شان دا کُئی نہ کُئی کنارا لگدے

غزلاں

میں لکھیندا ہاں غزل توں ساتھ ڈے
نئیں تیڈا نِعمُ البدل توں ساتھ ڈے

دل اَکھیندے لفظ اَیجھے جُڑ ونجن
بݨ ونجے تیڈی شکل توں ساتھ ڈے

میں مُسافِر زندگی ہک دشت ہے
اے سفر سارا ہے تھَل توں ساتھ ڈے

عشق تے نازش دی سنگت خوب ہے
لوک ڈیندے ہِن دخل توں ساتھ ڈے

میں نہ ہوندا اگر زمانے تے
کون آندا تیڈے نشانے تے

آپ خیرات ڈے فقیریں کوں
تھیوے دیدار ایں بہانے تے

میں دعا منگی فصلِ گُل کیتے
بارشاں وچ تھئیاں ویرانے تے

زلف چہرے تے ایویں لہراوے
نانگ شُوکے جیویں خزانے تے

مجنوں اَہدے قدم ہٹانویں نہ
ظُلم ہوندے ایویں دیوانے تے

لوک حیران تھیندے رَہ ویسن
تیڈے نازشؔ عجب فسانے تے

عشق میڈی ذات منگدے میں کنوں
ماݨ تے مرجات منگدے میں کنوں

اللہ ایجھا وقت وی ڈیندے میکوں
بادشاہ خیرات منگدے میں کنوں

ہے مُزَّین اج دے ہر ہتھیار توں
ول وی آ جذبات منگدے میں کنوں

اکھیں ڈے تے رات کوں روشن کیتم
ڈینہہ ڈے تے رات منگدے میں کنوں

شیعہ سُنی میں نمہی نازشؔ مگر
الفتِ سادات منگدے میں کنوں

توں تاں وفا کریں ہا زندگی تاں بے وفا ہے
عمراں دراز ہووی ہردم میڈی دعا ہے

تیڈی جُدائی والا کھا روگ گے اندر کوں
جیہڑا طبیب ڈِہدے آہدے اے لا دوا ہے

نِندراں حرام تھی گن جاگاں تاں نیر واہندن
کیڑھی خطا دی ڈیکھاں میکوں مِلی سزا ہے

سَڑ سَڑ تیڈے ہجر وچ چھوڑی جہان ویداں
اَڑدی زبان پئی اے سِر تے کھڑی قضا ہے

جیویں کیویں ایں جگ تے نازشؔ گذاری ویداں
لنگھ آنویں سئیں قبر تے بس مُکدی اِلتجا ہے

تیڈے ہتھ دی حِنا ہونواں ہا تیڈی اکھ دا کجل ہونواں ہا
جیکوں توں گنگنانویں ہا سئیں میں ایہو جئیں غزل ہونواں ہا

زُلف تیڈی توں قربان میں تیڈے چہرے تے لُر کے سدا
کائینی اوقات پر آہدے دل زُلف تیڈی دا وَل ہونواں ہا

میں سیاڑا جو ہَم دُنیا نے کر گِھدا قید رَسماں اندر
قید وچ میکوں احساس تھئے ٹھیک ہا بے عقل ہونواں ہا

شرطِ دیدار سِر ہووے ہا کراں ہا التجا رب اگوں
منگ تے لاکھاں دفعہ زندگی ہر دفعہ میں قتل ہونواں ہا

میڈے سِر تے توٹے تاج ہے ول وی میڈی ہے خواہش ایہا
ڈیواں بوسے ہا تلیاں کوں میں جُتی تیڈی دا تل ہونواں ہاں

تیڈا ہونواں ہا شیشہ سجن تیڈے رنگ وچ ونجاں ڈھل ہا میں
میکوں ڈیکھیں ہا نازشؔ جڈاں میں وی تیڈی شکل ہونواں ہا

کیویں ہوندی اے غزل نئیں جاݨدا
کیا غزل دی ہے شکل نئیں جاݨدا

عِلم تے کُڈّدے جیہڑا ائے دوستو
عشق کوں او دراصل نئیں جاݨدا

مُلاں ڈیندا ہے ڈراوے کیا ڈرن
مُلاں خود اصلی عمل نئیں جاݨدا

او میڈا محبوب ہے تے خوب ہے
میں ہِیا شجرہ نسل نئیں جاݨدا

گیتاں وچ نازؔ میڈی فریاد ہے
ایں توں ودھ دردیں دا حل نئیں جاݨدا

جڈاں تیئں محبت بُھلا ڈیونڑ ایں
اساں زندگانی مُکا ڈیونڑ ایں

مریندا ہیں ساکوں غریبی دے طعنے
اساکوں وی روزی خدا ڈیونڑ ایں

محبت دا ناں سُݨ تے چِھرکیاں بھریسے
ایں دل کوں ایہو جئیں سزا ڈیونڑ ایں

جیندی دید سینے دے اندر نی پوندی
بشارت اوں محشر دی کیا ڈیونڑ ایں

جیڑھی قوم نِندراں کرے اکھ نہ بھالے
خدا قوم اجھی مِٹا ڈیونڑ ایں

خبر ڈیسوں نازؔ ازل توں حشر تیئں
جڈاں ساقی ڈوں گھُٹ پِلا ڈیونڑ ایں

مخالف جھک ونچے آ تے ادا ہووے تاں ایں ہووے
نہ پلٹن ہتھ ہووے پوری دعا ہووے تاں ایں ہووے

میکوں آزاد کر تے وی میکوں گمنام کر چھوڑی
نِشابُر تھی ونجاں مولا عطا ہووے تاں ایں ہووے

کھڑاں جھل سامٹے کاسہ او ہنج سٹ تے پچھاں ہَٹ گے
اوں گُل ترکہ لُٹا چھوریے سنجا ہووے تاں ایں ہووے

جدا پانہیں مشک گل وچ ہے مونہہ دے وچ علم حق دا
اکھیندے ڈیکھ تے یوسف بھرا ہووے تاں ایں ہووے

اوکوں ونج آکھ اَئے قاصد جُدا تھیوٹ جے چھندا ہے
تاں خوابیں وچ وی نہ آوے جُدا ہووے تاں ایں ہووے

فرشتے آکھدے رہ گئے جو ہے سِر سانگ تے ڈیکھو
زباں قرآن پڑھدی ہے بقا ہووے تاں ایں ہووے

ہونون تلیاں دے وچ میخاں بدن سارے کوں ڈنمبھ ڈیون
جے ڈیون عشق دی نازش سزا ہووے تاں ایں ہووے

دنیا دے سِتم سِر اُتے چاوݨ دا مزہ چکھ
محبوب توں انج رہ تے نبھاوݨ دا مزہ چکھ

ظالم دے اگوں سِر کوں جُھکاوݨ دی ادا سٹ
ظالم دے اگوں سِر کوں اُٹھاوݨ دا مزہ چکھ

اکھیں کوں جگاریں دی توں عادت نہ چھڑی پا
اکھیں دے وچوں نیر وہاوݨ دا مزہ چکھ

حق خوف توں دل وچ جے لکیندیں تاں غلط ہئیں
حق سُولی اُتے چڑھ تے الاوݨ دا مزہ چکھ

ہر وار ونجݨ جِیت محبت دی قدر نئیں
گل ہار سمجھ ہار کوں پاوݨ دا مزہ چکھ

ٹُر پُھلیں اُتے واعظ دی کرسی تے ہیں نِت
نیزے اُتے قرآن سٹاوݨ دا مزہ چکھ

ناراضگی محبوب دی انعام توں گھٹ نئیں
نچ نچ کے سرِعام مناوݨ دا مزہ چکھ

نازش تیڈے لب خُشک وی ہن جے تاں ہوون پئے
میخانے اندر جام ونڈاوݨ دا مزہ چکھ

چھوٹی چھوٹی گالھ تے رُسنا ٹھیک تاں کائینی
پیار تیڈے کوں لاتی اچ تئیں لیک تاں کائینی

توٹے کلہا تھی گیاں وسدی دنیا دے وچ
پیار تیڈے وچ کیتا غیر شریک تاں کائینی

توں جو آہدیں چندر لہا تے آ ڈے میکوں
نا ممکن ہے چندر کھڑا نزدیک تاں کائینی

غیر ہمیشہ غیر ہوندن اے آکھیم رُس پئیں
لوک وی آہدن سچ ءِ گالھ ودھیک تاں کائینی

جیویں جیویں اُجڑیاں تیکوں سُدھ ہے ساری
ول ول جو پئیں پچھدا گالھ بریک تاں کائینی

ہتھ پھیلا تے نازشؔ جے دیدار ہے منگیا
حق بنڈا ہے میڈا سانول بھیک تاں کائینی

ہر رات خیالیں دے اندر تھیندی بسر ہے
محسوس تھیندے حُسن دے جادو دا اثر ہے

اَئے لوگو ڈساوو میں کیویں خود کوں بچانواں
ہاں دُور یا نزدیک میڈے کیتے حشر ہے

پیغام ڈیواں اکھیاں دے ذریعے ہاں سُچیندا
سامہیں ہے او آندا تاں اے جُھک ویندی نظر ہے

اے عشق دی منزل دا اجاں پہلا قدم ہے
ہونٹاں اُتے خُشکی ہے تے چہرے تے پگھر ہے

اے زندگی میں تیکوں کوئی عیش ڈِتا نئیں
اے تیڈا بڑا پن ہے مسیحائی نظر ہے

اے کیجھا مقام آ گئے میں حیران ہاں نازشؔ
جنت دی خوشی ہے نہ جہنم دا کئی ڈر ہے

تنگیءِ دوراں نے ایں سمجھا ڈِتے
حسرتاں کوں مار تے دفنا ڈِتے

کوئی بِن مطلب دے بنڈا یار نئیں
وقت نے ثابت کیتے ڈِکھلا ڈِتے

خواب کیتے بِندر دا ترلا کیتم
خواب توں پہلے کہیں جگوا ڈِتے

چندر وی جِھکا نظردا ہے میکوں
عشق نے نازشؔ کِتھاں پہنچا ڈِتے

ایں زمانے تے کیا ضروری اے
پیار دے وچ وفا ضروری اے

جو رکھیندا نی لاج وعدے دی
اُوندے کیتے سزا ضروری اے

جیندا دیدار زندگی بخشے
اوندا نظرڑ سدا ضروری اے

لوک پُچھسن تاں کیا اَکھیساں میں
یار مونہہ دا الا ضروری اے

عشق منزل تے انتَ گھن ویندے
دل دے وچ حوصلہ ضروری اے

موت نازشؔ قریب تر سمجھیں
یار جلدی مَنا ضروری اے

اَئے لوکو محبت دے کنارے نی نظردے
ہک چندر نظردے میکوں تارے نی نظردے

تھیندا ہے سفر میڈا فقط عشق دی دُھن وچ
ڈکھ غم دے آنون بار تاں بارے نی نظردے

مَئے اَکھیاں دی پی پی کے میں مدہوش تھی ویناں
سنبھلݨ دے جو ہوندن او اشارے نی نظردے

جگ آہدے جو ہِن جگ تے اندھارے جیندی حدئیں
ہِن جلوے میڈے چن دے اندھارے نی نظردے

لوک آہدے جنہاں عشق کمائے او ہِن اَوارے
مجنوں تے میکوں رانجھا اَوارے نی نظردے

نازشؔ میڈا ایمان تے جند جانِ محبت
بن ایندے میکوں کوئی سہارے نی نظردے

اساکوں بے وفا لِکھسن اساکوں با وفا لِکھسِن
اساں دنیا توں ویسوں پئے تاں ساکوں برمَلا لِکھسِن

اساں بچپن اساں جوبن اساں مالک ضعیفی دے
اساں تبدیل تھیندے اَئے اساڈی ہر ادا لِکھسن

کوئی لِکھسِن سمندر ہَن کوئی لِکھسِن جو دریا ہَن
کوئی موجِ بحر لِکھسِن تاں کوئی بُلبُلا لِکھسِن

اساں سبھ کوں ڈکھائی اکھ اساں ڈر گئے اندھارے توں
کوئی جُرتاں دا شاہ لِکھسِن کوئی بے حوصلہ لِکھسِن

تخیل دے خزانے ہِن کیتے ہِن دان تیئں نازشؔ
اساکوں بادشاہ لکھسِن تیڈے در دے گدا لِکھسن

زندگانی کوں نبھیئے اِتبار نال
کوئی وی لیکھا نی رکھیا یار نال

توں سدا محبوب دی چوکاٹھ چُم
تیکوں کیا کہیں پیر دی درسال نال

اج تلک میں مست ہاں جُھمدا وداں
ساقی ہک گھُٹ ہا پلایا پیار نال

جِیت دی خواہش کریسیں ویسیں رُل
زندگانی دا مزہ ہے ہار نال

تیڈا میڈا جوڑ کیا نازشؔ میاں
میں ہاں شاعر میڈا کیا فنکار نال

اکھیاں نَم کر تے میکوں یاد کریندا ہوسی
جئیں ویلے اُلجھی ہوئی زُلف ٹھہیندا ہوسی

طئے تھیا ہا جو نِکھڑ تے وی نِکھڑسوں کائیناں
نوٹ اکھیاں او میڈے نال الیندا ہوسی

میں اونکوں چندر لکھیندا تے سڈیندا جو ہَم
روندا ہوسی او جیلے چندر تکیندا ہوسی

ہا وفادار او نازشؔ تیئں وفا نہ کیتی
کھڑتے شیشے دے اگوں خودکوں اَکھیندا ہوسی

دِل نکلدے یار دے تکرار نال
ساہ نِکلدے یار دے انکار نال

ایویں غم دی سُولی تے لڑکیا کھڑاں
جیویں پکھی مرتے لڑکے تار نال

گالھ دل وچ ہئی تاں خوش ہئی زندگی
ڈاڈھا اوکھا تھی گیاں اظہار نال

جو بیماری لا دوا ہَن آکھدے
اوختم تھی گئی اے ہک مسکار نال

گاٹا بَھن تے ڈیکھدن دشمن میڈے
اِتنا اُچا تھی گیا ہاں دار نال

زندگی نازش بسر کرنڑ تاں ہے
دشمنیں دے نال بھانویں یار نال

عشق ہے الزام ہے تے دار ہے
بعد ایندے یار دا دیدار ہے

لوک تاں اَہدن کجل دی دھار ہے
میں اکھیندا اں تِیر ہے تلوار ہے

اکھیں ہِن اکھیں دے وچ ہنجوں نہیں
زندگی تاں ہے مگر بے کار ہے

جو کمینہ رچ تے رچ بئیمان ہے
کرسی دا ڈیکھو اُوہو حقدار ہے

کون اَہدے مختصر ہے زندگی
بِن تیڈے صدیاں دا لمحہ یار ہے

میں جیکوں نازش گولیندا رَہ گیاں
او میڈے اندر تھیا اظہار ہے

کر آپ کوں آپ فنا ویسوں
اساں تیڈے نال نبھا ویسوں

اے دُکھ سُکھ ہِیں جا رَہ ویسن
کیا چا اَئے سے کیا چا ویسوں

توں ڈیکھسیں تیڈے دل دے وچ
اساں خوشبو وانگ سما ویسوں

ایں حُسن تے عشق دے جھیڑے وچ
اساں لگدے جان گنوا ویسوں

آ چندر چُمیسے پیر تیڈے
تیڈی اتنی شان بنڑا ویسوں

توں نازشؔ مُونجھا کیوں تھیندیں
تیکوں راز دی گالھ ڈسا ویسوں

ایویں موجود رَہ ویسوں جیویں خُوشبُو گُلابیں وچ
اساڈی مُونجھ آوے تاں اساں ہوسوں کِتابیں وچ

تیڈے دیدار دی خاطر اساں مجنوں اساں رانجھے
توں سب کجھ ڈیکھ تے ول وی سدا رَہ گئیں حجابیں وچ

توں ہئیں مغرور تاں ڈیکھیں تیکوں مجبور کر ڈیسوں
تماشہ ڈیکھسیں ساڈا توٹے آسیں نقابیں وچ

میڈی ہنج دے مقابل اے سمندر وی تاں کجھ کائینی
سمندر وچ اے ڈھہہ پووے تاں آ ویسے عذابیں وچ

پِلا کے جام نظراں دے اَجھی لذّت عطا کیتو
اُنویں لذت ولا نی اَئی نہ شربت نہ شرابیں وچ

میں کیا کیتم تے کیا کرٹے تیکوں معلوم ہے سب کجھ
اَکھیندیں جو پکڑ گھنساں تیکوں نازشؔ حسابیں وچ

زندگی آباد یا ویران ہے
جو وی ہے تیئں یار دا احسان ہے

عشق جیئں جیئں وی کیتے زندہ ہے او
کون اَہدے عشق وچ نقصان ہے

سچ الاوٹ دا صِلہ ہے دار اِتھ
تونڈے جو سچ دا اِتھاں فُقدان ہے

میڈی اکھ وچ ڈیکھ تے ہنج مُسکدے
کیویں آکھاں درد دا درمان ہے

ایویں لگدے دور ہے فرعون دا
ظلم تھیندا نِت عَلل اِعلان ہے

کوئی تاں پرکھے تے نازش اے ڈسے
کون ہے شیطان کون انسان ہے

نہ سمندر دی خبر ہے نہ ہے دریا دا پتہ
میں تاں تیڈی اکھیاں دے وچ ڈُب گیا ہاں دلربا

حوصلے میڈے اُتے اے لوک سب حیران ہِن
نہ میڈی تر چشم تھئی اے نہ ہے کُئی مونہہ تے گِلا

مُفلسی بے چارگی بے تابی تے دیوانگی
چار چیزاں رل گیاں ہِن کیا کراں میں ہاں کلہا

ایں نگر دے ہر شہر دے لوک تھئے مایوس ہِن
ہوندیں سب کجھ کجھ وی کائینی روز ہے نواں لقا

ہتھ گریبانیں دے وچ پوسے جڈاں توں چیکسیں
چا نوہی سکدا تاں بھج وِنج بار توں بارے نہ چا

مختصر نازشؔ کہانی ڈکھ سدا رہندے نہیں
چار ڈینہہ دی زندگی ہے رو نہ کھل ہَس تے نبھا

چھوٹے ہِن بھانویں وڈے سردار سارا کُوڑ ہے
کر توں میڈی گالھ تے اِتبار سارا کُوڑ ہے

جنّت الفردوس تے دوزخ دا چرچا ٹھیک ہے
پر میاں مُلاں تیڈی گفتار سارا کُوڑ ہے

ہے محبت اونکوں تاں کئی رنگ وٹا مِلدے میکوں
سب ڈِراوے تے سبھو تکرار سارا کُوڑ ہے

ساڈے کیتے اے جہاں ہے ساڈے کیتے او جہاں
جو اکھیندن زندگی ڈِینہہ چار سارا کُوڑ ہے

میں تاں نازشؔ بے سرو سامان تیڈا آسرا
تیڈی ہستی دے سِوا سرکار سارا کُوڑ ہے

میڈے ہنجواں دے سمندر کوں کِنارا ڈے ونجو
عکس کجھ دُھندلیج گیا ہے ول نظارا ڈے ونجو

دولت ءِ افکار وت مُکدی پئی اے تھیوے کرم
ول میکوں مِل تے نکھیڑے دا خسارا ڈے ونجو

ہک طرف ہے بھا دا دریا ہک طرف پُھلیں دی سیجھ
کئیں طرف ونجٹنے میکوں اتنا اشارا ڈے ونجو

لوک گولِن تاں اُنہاں کوں نہ مِلے دُنیا اُتے
جے جِتی ہے غم میکوں سارے دا سارا ڈے ونجو

جِن تے مُونہہ نازشؔ کریجے نفرتاں ہی نفرتاں
سئیت میڈی کوں کوئی بلدا ستارا ڈے ونجو

نال اکھیاں دے الاٹے راز ہا بولی دے وچ
گُل زمانے دی خوشی آ پئی میڈی جھولی دے وچ

ڈھیر منگسیں تاں ولا نِندراں کیتے سکسیں ودا
ڈھیر وچ ہے خوف ڈر سب خیر ہے تھولی دے وچ

میں اُوندے ہتھ نال کھاوٹ دا جو عادی تھی گیاں
او ڈینڈا زہراں مِلا ہے نِندر دی گولی دے وچ

میڈے دل وچ عشق ایویں شُوکدے تے پُھر کدے
نانگ جیویں ڈھک ڈیو تیجے چھوٹی جئیں ڈولی دے وچ

ہنڑ تاں او ول آکھدے تیڈے سِوا رَہ سگدا نئیں
اللہ جانڑے کیا ڈیکھاں آگے پسند بھولی دے وچ

بول نہ خاموش رَہ اے عشق ہے نازشؔ میاں
ہے سمندر شُوکدا گُم تھی ویسیں چھولی دے وچ

درد ہے آزار ہے ہک دل ہے میں کیویں کراں
غیر وی ہن یار وی محفل ہے میں کیویں کراں

میڈیاں ہنجوں بے صبر ہِن پھس گیاں اُلجھن دے وچ
او جو کھلدے میڈے مونہہ وی کھل ہے میں کیویں کراں

کوئی سُکھ دا ساہ نی ڈیندا ایں بھری کائنات وچ
ہر طرف بے گانگی مشکِل ہے میں کیویں کراں

آخری منزل تے پہنچاں تاں ہے اکھ میڈی کُھلی
میں گذاری زندگی غافِل ہے میں کیویں کراں

لوک تاں بھجدے ودے ہن منزلاں پاوٹ کیتے
میڈے رستے تے یکی گپ چِل ہے میں کیویں کراں

جے لُگیندا ں ول وی مرداں جے ڈسیندا ں ول وی موت
جو مسیحا ہے میڈا قاتِل ہے میں کیویں کراں

ہنج کوں اکھ دا قیدی کر تے روندے ہئیں
پیار دے ایں پُرخار سفر تے روندے ہئیں

نہ جاݨے کُئی رنجکی ہِس گئو ڈیندا نئیں
شام سویرے جیندے در تے روندے ہئیں

تیڈے پہلے خط کوں چا تے چُمدے ہئیں
آخری خط چا ڈُسکیاں بھر تے روندے ہیں

دھرتی تے آ خوشیاں پیر چُمیندیاں ہَن
اچ اَسمان دے نال ٹکر تے روندے ہئیں

پنجرے دے وچ پکھی نازشؔ آہدے ہَن
دلݨہ چُگ بے خوف اُڈر تے روندے ہئیں

محبوب ادا ہر ہک تیڈی
ماکھی توں مِٹھڑی سِک تیڈی

اکھ نوٹ تے جیلے ساہ گھنداں
ساہ ساہ وچ یار مہک تیڈی

ہیا ہجر دی مرض دا دارُو نئیں
ہے دید شِفا ہک ٹِک تیڈی

میکوں ول وی غوطیں وات رکھی
ہے ایہلی اُولہی بِھک تیڈی

دھاں پوں تے ویس وٹائی امداں
گھدی امدی اے نازشؔ چھک تیڈی

ہک دفعہ دُنیا کوں ول حیران کر
تھی میڈا مہمان توں احسان کر

ڈوں رُخی دنیا ہے توں خود کوں بچا
کون ہے انسان اے پہچان کر

کاسۂ دل چا کے توں رُل نہ ودا
ہکے در تے ڈے صدا ایمان کر

میں سبھے پوجا دے سَنوٹ کر گھدن
توں صنم ہُنڑ آپ کوں بھگوان کر

توں وفا دے تاج کوں سِر تے چَھکا
عشق منگے جان حاضر جان کر

کھول تے نازشؔ کتابِ زندگی
گھاٹے وادھے دا ذرا میزان کر

ماروں نفرت پیار کوں زندہ کروں
یار ول اتبار کوں زندہ کروں

زنگ اَلودا تھی کے مُر دا تھی گئی اے
لفظ دی تلوار کوں زندہ کروں

حق الاوڑ نی رِیہا مر دار گئی
حق الا تے دار کوں زندہ کروں

ہر بشر دا چہرہ ہے مایوس کُن
مُونہہ اُتے مسکار کوں زندہ کروں

ول یزیدی دور دا اعلان ہے
آپاں ول انکار کوں زندہ کروں

مر ونجوں نازشؔ تاں جگ بُھل نہ سگے
ایں طرح کِردار کوں زندہ کروں

زیارت عشق دی جیکوں تھیوے او معتبر ہوندے
کیڑاہیں زیر نی ہوندا ہمیشہ او زَبر ہوندے

اونکوں مُلاں مریندے تاں مریندیں آپ مرویندے
او سُولی چڑھ تے نی مردا قیامت تیئں امر ہوندے

ایں نگری دا جو راجہ ہے او اندھا ہے تے پوڑا ہے
اِتھاں گونگی رعایا ہے اتھاں ہک نِت حشر ہوندے

اِتھاں ڈگری خوشامد دی ہے جیندے کول جی سگدے
جو چیندا حق دا جھنڈا ہے او داخل وچ قبر ہوندے

توں نازشؔ ڈیکھ اُڈدا پئیں مگر اے سوچ گھن پہلے
جیڑاں اے وقت پھر دا ہے سٹیندا مونہہ دے بھر ہوندے

جِتنی اُڈیں جتنی اُڈیں ولسیں ولا دھرتی اُتے
ہے راز دل دے چاٹدا ہولے اَلا دھرتی اُتے

مجبور تے مظلوم تے توں اے جِتی نہ ظلم کر
جے سِر اُٹھا تے کھڑ گیا مِلسی نہ جاہ دھرتی اُتے

محبوب دی ہک ہک ادا مدوا کرے بے خود کرے
پا جھات حوراں ڈیکھدین دیداں ٹِکا دھرتی اُتے

بندہ ہیں توں بندے اُتے احسان کر بھولا نہ تھی
اُتھ وی توں پیسیں مرتبہ ملسی جزا دھرتی اُتے

محشر دے ڈینہہ نازشؔ خدا پُچھسی ضرور ایمان رکھ
کِتھ واسطے بھیجم تیکوں تیئں کیتے کیا دھرتی اُتے

نہ کوئی بھولا ہے نہ نادان ہے
سوچ گھن بھولا نہ بٹ انسان ہے

رزق دا کر تے ذخیرہ شُوکدے
رُوپ ہے انسان دا شیطان ہے

اُوں میڈی ہنج کوں چا اپنڑا گھر بنڑائے
اکھ بھلیندا اں تاں میکوں نقصان ہے

پار دریا تاری تر کرنڑے میکوں
رات کالی ہے وڈا طوفان ہے

پیر چُم نازش کوئی شکوہ نہ کر
بعد مُدت دے تھیا مہمان ہے

توڑے وہم ہے روزی دا سِک نال نال ہے
اے دل تیڈی اے عاشقی کیا جو کمال ہے

او چندر ہے یا ہیرا ہے یا پُھل گلاب دا
ہے بہترین پر وڈا اوکھا سوال ہے

جے جِتنا وی میں پھتکیا ہاں اُتنا ہی پَھس گیاں
میڈا شکاری حسن ہے زلفاں دا جال ہے

جے توڈی ظالم اگوں اِیں سِر نی چاوٹاں
اُتنے تلک ایں قوم تے رہنڑا زوال ہے

لذّت نصیب نی تھئی جیکوں فراق دی
اوہو اکھیندے عشق تاں جانِ وبال ہے

نازشؔ غریب تاں ہئیں مگر بد نصیب نئیں
محبوب جیڑھا تیڈا ہے او بے مِثال ہے

اَکھ پھڑکدی ہے دل مَچلدا ہے
میڈا چارا نہ کوئی چلدا ہے

پیار ہووے تے نال یار ہووے
پیار ایجھا کہیں کوں پھلدا ہے

اگلی دنیا تے شئیت سُکھ ہوسَن
جیڑھا ویندا ہے وَل نہ ولدا ہے

غم تے کیویں بہار نہ ہووے
خون پی پی تے میڈا پلدا ہے

یاد تیڈی دی شمع بالی ہے
دل میڈا نال نال جلدا ہے

ساری دنیا حسین ہے نازؔش
نال ڈھولے دے کون رَلدا ہے

توں نِکھڑیں تاں ول محشر ہے
زندگی دا پل پل محشر ہے

ہجر فراق دے کُھوہ وچ سٹ گئیں
گل محشر ہے تَل محشر ہے

ہتھ ڈکھلاواں آہدے جوگی
میل مِلاپ دا حل محشر ہے

نازؔش عاشق لوکاں کیتے
گھر محشر ہے تھل محشر ہے

ہر طرف تاریکیاں سُنسان ہے
زندگی اوں جا اُتے مہمان ہے

چندر تے سجھ دی وی ایں جا پہنچ نئیں
نہ ہے دھرتی نہ اِتھاں اسمان ہے

تیئں کنوں کئی شئے لُکا نواں کیویں میں
میں کنے جو کجھ ہے تیڈی دان ہے

بے وفائی دا گِلا شکوہ نہ کر
یار دا درجہ ڈِتس احسان ہے

میں بٹائے پُتلا خطا دا آکھدیں
کر کرم نازشؔ وی تاں انسان ہے

اے رات کالی سویر تھئی اے اے کون آ گے اے کون آ گے
تے رُت بہاراں چُفیر تھئی اے اے کون آ گے اے کون آ گے

اے کون آ گے جو میکدے وچ اے رِند اکھیں کوں پھاڑی پیٹھن
دیوانے تھی گن نہ دیر تھئی اے اے کون آ گے اے کون آ گے

نہ مئے دی حُب ہے نہ میکدے دی ہے جام ہتھ وچ تے ہوش کائینی
اے کیندی آمد ڈوں پیر تھئی اے اے کون آ گے اے کون آ گے

اے کون کھل پے جو پُھل پے کردن چنبیلی نرگس گلاب نازشؔ
اے تار دل دی کنجیر تھئی اے اے کون آ گے اے کون آ گے

دید بھنویندن جیڈے نین
تیکوں ڈہدن میڈے نین

تیڈے جلوے غیر شماراں
ڈیکھن کیڈے کیڈے نین

نیناں دے وچ تیڈے رنگ ہِن
تاں ہِن سوہنڑے ایڈے نین

تیکوں ڈیکھِن تیکوں سمجھِن
لوکیں کوں وی ڈے ڈے نین

میڈا تاں بس ناں ہے نازشؔ
میڈے نئیں ہِن تیڈے نین

دل توں گالھ نِکلدی کائینی
نِکلے تاں ول ولدی کائینی

وعدہ ڈے توٹے محشر دا
ساکوں وی گئی جلدی کائینی

او توٹی ہر چیز ہے وزنی
جے توٹی او ہلدی کائینی

کمّی ہووے تاں ول سوچیں
بھری چیز اُچھلدی کائینی

تیڈا پیار لُکایا ایں دِل
پچھن لوک سولدی کائینی

صورت یار دی وکھری نازشؔ
کہیں دی صورت رَلدی کائینی

اے دنیا ہے پیاری دنیا
میں ہے تیئں توں واری دنیا

خیال کریں توں بھولا بھالا
تیز ترار مکّاری دنیا

سفر طویل تے کجھ نی پلے
بھج گئی تروڑ تے یاری دنیا

موت دا توڑ نی لبھدا کوئی
ترلے کر کر ہاری دنیا

اُنس خلوص گولیندیں کملا
اے تاں ہے بازاری دنیا

نہ مِلسی کُئی نازشؔ وانگے
چھاٹ توں بے شک ساری دنیا

عشق سلامت ہووے دنیا جُھک ویندی
پیار محبت ہووے دنیا جُھک ویندی

جِتھ وی جلوہ ڈیوے اُتھ پھڑکاٹ ہوندن
جے جہئیں صورت ہووے دنیا جُھک ویندی

مُلاں بھوپے پیر سڈاوٹ بے فائدہ
صاف کدُورت ہووے دنیا جُھک ویندی

جیندے نال محبت ہووے ہوں ہک دی
من وچ مُورت ہووے دنیا جُھک ویندی

نازشؔ ماریں ہاٹ ہزاراں کجھ کائینی
راضی قدرت ہووے دنیا جُھک ویندی

میں تاں یار دے درشن پاتے نچدی ہاں
اے ہک راز ہے راز لُکا تے نچدی ہاں

نہ گھنگرو نہ پائل نہ ہتھ وچ کنگن
عشق دی دُھن وچ تار مِلا تے نچدی ہاں

سسی خان کوں انج انج سمجھا رُل مر گئی
میں تاں من وچ یار وسا تے نچدی ہاں

مُلاں پنڈت میڈی رِیس کریندے ہِن
یار دے سارے رنگ چھکا تے نچدی ہاں

نہ فتوے دا خوف ہے نہ ہے دار دا ڈر
نازشؔ آپ کوں آپ ونجا تے نچدی ہاں

عشق تے حُسن کوں روبرُو کر ڈِتے
آپنڑے آپ کوں سُرخرو کر ڈِتے

نہ ہے کچے تے پکے دی تفریق تھئی
عشق گھڑا ڈِتے حُسن دُھو کر ڈِتے

تیکوں ڈیکھاں تیڈے نال گالہیں کراں
میکوں بے چین ہیں آرزو کر ڈِتے

مر ویندے موت اپنڑی جیڑھا آندے غم
سینہ خندق بنڑا دل کوں کُھو کر ڈِتے

لکھ ہووے تکرار محبت ہوندی اے
پُھل دے بدلے خار محبت ہوندی اے

کاوِڑ غُصہ ہوندے اُتلے ہاؤں ہوندے
دل دے وچ سرکار محبت ہوندی اے

کیویں آکھاں میں جو اوکوں پیار نہیں
ڈیکھ تے لگّے یار محبت ہوندی اے

عشق نشابُر کر ڈیندے گماناں کوں
سیجھ ہووے یا دار محبت ہوندی اے

اے نازشؔ پروانہ نئیں دیوانہ ہے
نہ ہووے دیدار محبت ہوندی اے

ہجر ے دے بار ڈے بارے تے جیوݨ دی دعا ڈیندے
میڈا دلبر جیویں سُوہݨائیں اُونویں سوہݨی سزا ڈیندے

میکوں اے لوک آہدے ہِن تیڈا چِن تیئں تے راضی اے
جیڑھی محفل دیوچ ڈہدے اُتھائیں مُسکرا ڈیندے

جیکر دیدار دی خواہش کراں تاں غیر کوں سڈ تے
بِلہا تے نال پاسے دے وَلا پردہ ہٹا ڈیندے

جے آہداں مئے محبت دی پِلا میکوں پیاسا ہاں
زہر دا لُو پیالہ وَل سچے ہتھ نال چا ڈیندے

جگر دے زخم تے نازشؔ میں اَہداں جو مَلم لا چا
مِلا کے لونڑ تے مِرچاں بُرک تے حوصلہ ڈیندے

پُچھ ڈیوے کُئی بے درداں توں اتنی جور جفا کیوں ایں
ہِن مُسکار جفا دے مونہہ تے روندی روز وفا کیوں ایں

پیار کیتا ہِم پیار کریساں پیار کنوں اِنکار نہیں
نہ ہے چوری نہ ہے ڈاکہ وَل اے سخت سزا کیوں ایں

تکنڑا نی اَکھ چا غیراں کوں پول اَلا تاں جِتھ رہ گیا
قسماں چا تے تھئے ہَن وعدے غیراں نال اَلا کیوں ایں

میڈی مرض دے خاص معالج ہِن تاں سہی میں کیا آکھاں
جیندا اصل علاج وصال اے اوندا ہجر دوا کیوں ایں

ہک بے دا مونہہ ڈہدیں ڈہدیں نازش سِک نہ لہندی ہئی
میل تھیوے ہُنڑ محفل وچ تاں پہندن رُخ بدلا کیوں ایں

تیڈے عشق دیوچ میڈی جگ تے مشہوری ہے
تیڈے ذکر بِناں میڈی ہر گالھ اَدھوری ہے

ذری پردہ ہٹاوے چا بے ہوش لکھاں تھیندن
میڈے یار دا جلوہ وی جلوہ کوہِ طوری ہے

دیدار روزانہ ہے پر گالھ نی تھی سگدی
ہئیں کول مگر لگدے لکھ میل دی دوری ہے

سو سال حیاتی دا کروں غور تاں پل ڈسدے
ہر اہلِ عقل اَہدے ایہہ گالھ شعوری ہے

اوں بنگلے دی چھاں تے اج نی لحظہ پھٹ ڈیندے
جیندی ایریاں توں چھت توٹی کِتی میں مزدوری ہے

دل میڈا سیاٹا ہے کنو ڈیندا نہیں اَصلوں
نِتاں غیر دی کیا پچھدو ہر پگالھ فتوری ہے

کیا خوب بٹائی مولا اوقات فقیریں دی
کٹڑیں بُکھ توں ایہ مر ویندن کٹڑیں مُکدی نہ چوری ہے

ممنون ہاں میں نازشؔ میکوں درد عطا کیتی
جیڑھا شعر لکھے اوندے کیتے درد ضروری ہے

تیئں ڈِتی جو وی سزا چنگی لگی
میکوں تیڈی ہر اَدا چنگی لگی

ہجر دی سولی تے نندراں آ گیاں
شہر تیڈے دی ہوا چنگی لگی

کاسہ بھن تے ڈیونٹی خیرات ول
تیڈی اے طرزِ سخا چنگی لگی

کھس کے پتھر غیر توں خود مارٹا
تیڈی غیرت بے بہا چنگی لگی

اُنویں تاں سخیاں دے دَرہِن بے بہا
پر تیڈے دَر تے صدا چنگی لگی

تیڈے تاں نازشؔ وفا دے قول ہَن
تیئں کیتی توٹے جفا چنگی لگی

اجکل تاں دشمنیں توں ڈر ڈر تے دوستا
عمراں نبھیندا پیاں چُپ کر کر تے دوستا

جے کر کڈاہیں فرصت مِلی تاں ڈیکھ ونج
نچ پیاں تیڈے ہجر وچ مر مر تے دوستا

بادل بغیر بارش تھئی اے تے پُڈ گیاں
ساحل نی مِلیا مر پیاں تَر تَر تے دوستا

دیوانہ ڈیکھ میکوں تیڈے شہر دے لوک
پتھراں دے جھول آ گِن بھر بھر تے دوستا

پتہ نی کیڑھی چُنڈ وچ نازشؔ توں پیٹھیں لُک
میں تاں صدا ڈتی ہِم دَر دَر تے دوستا

جیلے رُخ تے نقاب تھی ویندے
میں تے جاری عذاب تھی ویندے

احتراماً جو میں اکیندا نی
او مزاجاً نواب تھی ویندے

تیڈے ہونٹیں دا سُرخ اے جوڑا
جیلے کِھلدے گلاب تھی ویندے

تیکوں ڈیکھوں مبارکاں مِلدین
ساکوں اتنا ثواب تھی ویندے

چَھلنی دامن دی داستان پُچھدیں
قطرہ ہنج دا تِزاب تھی ویندے

میکوں پَل پَل کُھنجا تے مِل نازشؔ
ورقہ ورقہ کتاب تھی ویندے

اتنا قریب ہے میڈے جیندی مثال نی
ڈیواں مثال میں کوئی میڈی مجال نی

ہر ہر قدم تے گیئڑ ہا ہر ہر قدم تے غم
نظرِ کرم جو تھی گئی ہُنڑ گئی ملال نی

ہوکے کوں سُنڑ تے بھج پیُم دیدار واسطے
ہوکا وی اتھاں دھوکا ہے تھیندا وصال نی

ہے عشق دا تے عِلم دا رستہ جُدا جُدا
بدلا نہ میکوں مُلاں میں ہُنڑ کوئی ہال نی

نازشؔ رنجا تے لوکاں کوں پڑھدا نماز ہئیں
ہے خود فریبی نیک عمل یا کمال نی

تصور تیڈے وچ عمراں گزاری ہے قسم تیڈی
ہجر تیڈے دیوچ دنیا وِساری ہے قسم تیڈی

جیڑھی توں مونجھ ڈے تے گئیں اینکوں مونجھانی کیتا میں
میکوں اے جان اپنڑی توں وی پیاری ہے قسم تیڈی

خوشی ہووے یا غم ہووے حیاتی اَنت مُکدی ہے
مگر غم دی حیاتی کجھ قراری ہے قسم تیڈی

ہے اَکھ تیڈی ہے دل تیڈا اے ساہ وی ہے تیڈا نازشؔ
ایہا تحریر سینے تے اُکاری ہے قسم تیڈی

میڈا قاصد پیا آندے ایندی اج گال ٹالیں نہ
میڈی اج اوہلی دنیا تیاری ہے قسم تیڈی

رکھ محبت دا بھرم اَئے دوستا
رَہ سدا ثابت قدم اَئے دوستا

اے تاں چند پتھر لگن روندا ودیں
اِتھ تاں تھیندن سر قلم اَئے دوستا

توں اگر چھندا ہئیں مر تے زندگی
عشق دا چا ِگھن علم اَئے دوستا

جابجا نہ ِگول اندر جھات پا
مِل ویسے تیکوں صنم اَئے دوستا

تھی ونجن ناطے ختم نازشؔ توٹے
پیار نی تھیندا ختم اَئے دوستا

ہر روپ دیوچ میکوں اے چودھار نظردے
بے رنگ کیویں آکھاں جو رنگ دار نظردے

کہیں وقت تاں محفوظ ہے پہہ چوتھے فلک تے
کہیں وقت اے وِکدا ہویا بازار نظردے

کہیں وقت ہے باخوف پناہ منگدے شجر توں
کہیں وقت بِلا خوف اُتے دار نظردے

کہیں وقت اے مظلوم ہے تیراں توں چُٹیندے
کہیں وقت نبوت دا اے ہسوار نظردے

کہیں وقت تاں اے غار دیوچ نندر کریندے
کہیں وقت اے بستر اُتے بیدار نظردے

اَکھ بھالاں جے نازشؔ تاں میکوں غیر نظردے
اَکھ نوٹ تے ڈِیکھاں تاں میکوں یار نظردے

انتظاری دی چس اَنوکھی اے
بیقراری دی چس انوکھی اے

یار یاریں کوں یار آہدے ہِن
سچی یاری دی چس انوکھی اے

لوک اَہدن جو غم نہ ہووے پر
غم گُساری دی چس اَنوکھی اے

آ مُہاراں پکڑ میڈے دل دیاں
ایں سواری دی چس اَنوکھی اے

جیندی دنیا تے نی دوا نازشؔ
اُوں بیماری دی چس اَنوکھی اے

اوندا خط جو وی مِلدا ہے ایہو پیغام ہوندا ہے
محبت دے پُجاری دا نہ کوئی دام ہوندا ہے

کریسے کیا وفا وعدے اوں ڈکھ ڈِڑے ڈِڑے تے مندھ چھوڑیے
اَکھیندے عشق وچ عاشق دا اے انعام ہوندا ہے

جنہاں جامِ محبت پیتے او مَر کے وی نی مردے
اے جَیں وی جام نی پیتا سَدا بے نام ہوندا ہے

نہ غم راہندے نہ ڈُکھ راہندے فکر دے نال لڑ پوندن
تماشہ نِت میڈے گھر وچ سویرے شام ہوندا ہے

تیڈے ہجر اِچ گئے مَر نازشؔ کہیں آکھیے تاں کھل بولیے
محبت دے مریضاں دا ایہو انجام ہوندا ہے

اے کرم اَئے دِلرُبا تھیسے کڈاں
حُسن دا جلوہ عطا تھیسے کڈاں

میں ہونواں ہک توں ہونویں ہئی چاندنی
اے مہربانی ڈِسا تھیسے کڈاں

دیس دا گبھرو سُچیندا رات ڈینہہ
پیریں اَپݨے تے کھڑا تھیسے کڈاں

دِل اَکھیندے جام بھر بھر تے پِلا
وَل پتہ نی حوصلہ تھیسے کڈاں

رات چُپ اے توں وی چُپ ہیں میں وی چُپ
سجھ اُبھردا پے اَلا تھیسے کڈاں

روک نہ نازشؔ چُمݨ ڈے پیر اج
میں کنوں وَل حق ادا تھیسے کڈاں

کر کر سفر جُدائی وچ اُکتا گیا ہاں میں
آ ہُݨ تاں مِل تیڈے شہر وچ آ گیا ہاں میں

اے کون ہے اے کون ہے آواز ءِ چار سُو
پتھریں دے مینہ کوں ڈیکھ تے گھبرا گیا ہاں میں

بادل چلاک آ گئے ہِن چندر دے اَگوں
تاریں دی گفتگو کنوں شرما گیا ہا میں

ہُݨ سجھ وی میکوں ڈیکھدا ہے دشمنی دے نال
بھاہ عشق دی ہے سنگ اوندے ٹکرا گیا ہاں میں

نازشؔ میڈی دلیری دی ساحل وی ڈیسی داد
کشتی بھنور ڈو آپ ہی بدلا گیا ہاں میں

میکوں وی زندگی دیوچ کوئی ہمراز ملے ہا
میں رونواں ہا تاں رووے ہا میں کِھلاں ہا تاں کِھلے ہا

ہووے ہا جگ کنوں سوہنڑا میکوں مہینوال سمجھے ہا
میڈی خاطر چنانہہ دیوچ گھڑے کچے تے ٹُھلے ہا

پڑھیے تاریخ دا ورقہ تاں اے خواہش ہمیشہ ہے
اساکوں عشق ٹکرے ہا اساڈا چم وی چِھلے ہا

اونکوں اُڈدا ہوا دیوچ نظر والیں نے ڈٹھا ہے
جیڑھا آقا دی خدمت وچ بھریندا روز دِلے ہا

جفا دی راہ تے جیندیاں ہرڑ وانگوں چھلانگاں ہِن
وفا دی راہ تے ایہو رکھیندا پیر ڈِھلے ہا

مراں آقا دی چوکھٹ تے اے جگ حیران تھی آکھے
اُوہو نازشؔ ہیوے جیندے کریندا لوک گِلے ہا

ہے دِل دیوانہ کیا ڈساں ترامڑ تپئی ودے
پاگل سمجھدا نی توڑے جو ساہ بچئی وَدے

نَپ نَپ بلھیندا کول ہا جہڑا جو میکوں کل
اج ڈیکھداں او گلکڑیاں غیراں کوں پئی وَدے

ہِیں واسطے اوندے شہر اِچ سِر جُھکئی وَداں
جیکوں وی ڈیکھداں اوہو پتھر جو چئی وَدے

کر کر اشارے آکھدے عاشق دا ڈیکھو حال
او بے وفائی کوں بھانویں سمجھی وڈائی وَدے

اَکھیں چمکدین ہے اوندی تصویر اَکھیں وچ
جگ آکھدے دیوانہ ہے تارے لہئی ودے

دھرتی تے جِتھ اَسمان آ مِلدن اُتھائیں وَداں
نازشؔ اَکھیندن جاپدے کئی شئے وِنجئی ودے

او میکوں ڈِے تے سزا روندا ریہا
میں کنوں نظراں چُرا روندا ریہا

دیر جو سہندا نہ ہا مارٹ کیتے
میکوں سولی تے چڑھا روندا ریہا

ڈیکھ تے بھنورے دا قبضہ پُھل اُتے
دور توں بُلبُل کھڑا روندا ریہا

ڈیندا دڑکے ہا فقیریں کوں جو کل
اج میڈی سُنڑ تے صدا روندا ریہا

دوستیں وچ بے وفائی ڈیکھ تے
میڈا دشمن جو وی ہا روندا ریہا

اوندی مرضی ہئی تہوں میں ہر گیُم
پیار وچ میکوں ہَرا روندا ریہا

مر گیُم تاں آس تھئی پوری میڈی
گل اُتوں بانہیں وَلا روندا ریہا

میڈی کشتی ٹور تے طوفان وچ
آپ ساحل تے کھڑا روندا ریہا

کھلدا ہا نازش جیڑھا کل جگ اُتے
اج اوہو جگ کوں کھلا روندا ریہا

کہڑیاں میں صفتاں ڈِساں دلدار دیاں
چندر وی رِیساں کریندے یار دیاں

لُک تے سُٹداں رات دا تاریاں کنوں
پگالھیں ہوندین یار دے انوار دیاں

پُھل اَکھیندن جے کڈیں گلشن وِنچے
بَٹ ونجوں لڑیاں سجٹ دے ہار دیاں

میں نمہیں عاشق اوندا اَئے دوستو
دِلیں کئی دیوانیاں ہِن سرکار دیاں

برق ڈیکھے لُک ویندی بدلاں دیوچ
تِکھیاں لاٹاں ہِن ایندے چمکار دیاں

کیا ڈِساں نازشؔ اَساں ہک جان ہیں
پے گیاں دُھماں اَساڈے پیار دیاں

تھی گیاں حیران کیا تھیوٹ لگے
درد میڈے آشنا تھیوٹ لگے

وقت نے ہے ظلم کوں طاقت ڈِتی
بندے دا بندہ خدا تھیوٹ لگے

روندے ہِن دشمن میڈی حالت اُتے
یار کجھ ایں بیوفا تھیوٹ لگے

قتل میڈا تھے مگر مجرم کنیں
مُک مُکا سردار دا تھیوٹ لگے

ڈیکھ تے اَکھیں وچوں سِمدا لہو
صبر وی نازشؔ خفا تھیوٹ لگے

کیا ڈساں اَئے دوستو میں ہجر دا بیمار ہاں
ڈکھڑے میڈے یار ہِن تے میں ڈُکھاں دا یار ہاں

دھرتی تے کھڑ چندر تے پہنچݨ دی کوشش ہم کیتی
وا جھلوڑے چا گھدے اُروار ہاں نہ پار ہاں

لکھ دا ہم ککھ دا تھیاں اَئے ہوش ہُنڑ ، ہُنڑ کیا بݨے
وقت او اَمدا نی ہتھ میں روندا زارو زار ہاں

ٹھوکراں دَر دَر تے کھاوݨ ہے مقدر دوستو
ہر کوئی جھنڑیندے میکوں میں ݙولیندا پیار ہاں

نہ کوئی ڈُکھڑے ونڈیندے نہ ہلھیندے نال کوئی
جیویں جو دھرتی تے میں نازؔش اَوارہ بار ہاں

کلہیے وچ نہ اُکال دل کوں
وہا نہ ہنجوں سنبھال دل کوں

محل جے نظرِن تاں اَندھا تھی ونج
توں جھوپڑی وچ ٹھہگال دل کوں

جو روٹی کپڑا مکان منگے
سِکھا نہ ایجھے سوال دل کوں

جہان سارا وی بے وفا نی
جہان سارا ڈکھال دل کوں

عجیب نازؔش ہے یار میڈا
چُٹیندے تیراں دے نال دل کوں

اتنا تاں احسان کر ائے جانِ جاں
اے ڈِسا زندہ رہاں یا مر ونجاں

نال تیڈے زندگی دیاں رونقاں
موت بہتر لگدی ہے تیڈے بِناں

چا تے مرہم آ گئے دشمن میڈے
زخم اتنے کر ڈِتے ہِن دوستاں

میڈے روون نال نی دریا بٹیا
نال میڈے رَل گیا ہے آسماں

سِکدے ہَن جیڑھے میکوں ڈِہدے نہیں
تیڈیں نظریں توں جو نازشؔ گر گیاں

جند تھڑکدی وَدی اَکھ پھڑکدی ودی نی سمجھ آندی میکوں جو کیا تھیوٹے
سُکھ نکھڑدا وَدے ڈُکھ وِلھڑدا وَدے دل اَکھیندے اَساں ہُنڑ جُدا تھیوٹے

جے اولحظہ نہ نظرے تاں مر ویندا ہاں کھادی ویندا ہے وسواس ہیں گالھ دا
سِر تے پچھلا پہر کیویں نبھسے عمر حال پہلے وانگوں وَت وَلا تھیوٹے

کل اچانک جو گذریاں اوندے گھر کنوں پیٹھا غیریں کوں اَہدا ہا میڈا ایجنٹ
پوڑی کاتی ہِمس مرض لاتی ہِمس جیندا اصلوں نہ کہیں جاہ دوا تھیوٹے

میں جتھوں وی گزرداں ہے جگ آکھدا کیویں وسدا ایہہ شودا اُجڑ گے ڈیکھو
بھاویں کجھ پیا تھیوے غم توڑے رت پیوے میں کنوں زندگی تیئں وفا تھیوٹے

میکوں ڈِہدا ہے تاں غیر دے مُونڈھے تے ہا نہہ وَلا تے رکھیندے چا ساڑن کیتے
کیڈا بُھولا ہے چن میڈا سوہنڑا سجن ، غیر توں ہک ڈیہاڑے دغا تھیوٹے

لوڑ پوسں میڈی پر جو نہ ہوساں میں، میڈی تُربت اَوَسے او ماہی میڈا
آکھسے آہیں بھر میکوں نہ ہئی خبر، ایویں تیں میں جُدا نازشؔ تھیوٹے

زُلف جو دلبر ہٹئی شب دی سَحر تھیوݨ لگی
اے جوانی کیا ڈِساں تابع اَمر تھیوݨ لگی

کگھ نہ سَہندا ہَم لکھاں آئے بار سر تے کیا ڈِساں
ہجر دے وچ دار تے ہر شب بسر تھیوݨ لگی

پیار دی منزل دیوچ ہِن کیا ڈِساں دشمن سَوائے
ڈیکھ تے مجنون کوڑہی ہر نظر تھیوݨ لگی

کون ہُݨ واپس وَلاوے ہتھوں نِکتے باز کوں
مُونجھ توں بے تاب جِند اَٹھے پہر تھیوݨ لگی

سِجھ اُبھردے تانگھ وچ گھِن شام آندی درد غم
سِک سِجݨ دی وچ ایویں پچھلی عُمر تھیوݨ لگی

دل اکھیندے جو اجھو ہُݨ ساتھ چھوڑیا زندگی
روز دا کر کر صبر ہُݨ بے صبر تھیوݨ لگی

آغاز جے تھیسی تاں انجام نہ تھیسی
اے عشق ایجھا سِجھ ہے ایندی شام نہ تھیسی

کیا آکھدیں محشر دا سفر ڈھیر سفر ہے
نازش جیڈاں ٹُر پوساں اے ہک گام نہ تھیسی

مخلوقِ خدا نالِ محبت ہے عبادت
اے راز جو بُجھ گھنسی او ناکام نہ تھیسی

اے لوک تیڈی گالھ تے او تئیں نہ گنولسن
پُر اثر تیڈا جے تئیں پیغام نہ تھیسی

روندیں ہے ہر رات گذاری تیئں سانگے
رَہ ویندی ہے مونجھ مونجھاری تیئں سانگے

تیئں تاں میڈے سانگے ہک ضد چھوڑی نہ
میں تاں چھوڑی دنیا ساری تیئں سانگے

قائم رہی اے شاہی کجھ تاں سوچیں ہا
میں وی چھوڑی ہے سرداری تیئں سانگے

میڈے ڈیکھݨ کیتے دنیا سِکدی ہئی
تھی گئی ہاں میں رول اَواری تیئں سانگے

گالھ میڈی کئی ہئی نہ ہئی تیئں یاد رکھی
میں تیڈی ہر گالھ وساری تیئں سانگے

کوڑے لوکی نازشؔ میڈا جوڑ نہ ہَن
میں اے بازی جاݨ تے ہاری تیئں سانگے

کریناں میں نظراں مِلاوݨ دا ترلا
کریندو تساں منہ لُکاوݨ دا ترلا

جیڑھے پَھٹ ہجر دے جگر وچ مچلدِن
کریندا اُوہے پَھٹ ڈِکھاوݨ دا ترلا

کرو نہ فراموش میڈی محبت
ہمیشاں کریندوں مِݨاون دا ترلا

ایویں ڈھول اَݨ ہول بݨ نی ونچیندا
کریندو چا نِت نِت سہاوݨ دا ترلا

اے دل ہے ترپڑا جتے تیئں نہ نظرو
ولا خود کریندو اٹھاوݨ دا ترلا

ڈیہاڑا ازل دا میکوں یاد ہے سئیں
آکھیا ہاوے تھیسم نبھاوݨ دا ترلا

میڈے نال سانول نِوے کھل اکیندے
تے ہر دم کریندو رواوٹ دا ترلا

رقیبیں دی من تے میڈے ہر زخم تے
کریندے پیوے لوٹ پاوٹ دا ترلا

اے ہِن مُنہ دے مسیے تے ہِن دل دے کھٹے
ہمیشاں کریندن لڑاوٹ دا ترلا

محبت دی منزل پریرے پریرے
کرو چا کرم کر پُچاوٹ دا ترلا

جِڈاں کوچ کیتُم پچھے یاد آسے
بھلی یاد ساری ڈیواوٹ دا ترلا

رُسیمیں ونچا تے اَواہے قبر تے
کرے وے چا سئیں اَزماوٹ دا ترلا

جے نازش دی تُربت تے آواز ڈیسو
کریسے اُٹھاہوں الاوٹ دا ترلا

میڈے کیتے بٹا دنیا ولا دشوار کیتو کیوں
بہاراں دی جھلک ڈے تے خزاں اظہار کیتو کیوں

توں میڈا ہئیں میں تیڈا اہاں کریں لُک چُھپ ایہ ٹھاندی نی
نہ ہَم دیدار دے قابل تاں ول بیدار کیتو کیوں

میں ہَم گُونگا میں بوڑا ہَم میں ہَم اندھا میں ہم لنگڑا
نہ منزل ڈیونٹی ہاوی تاں ول ہُشیار کیتو کیوں

میکوں مِٹی وچوں چا تے کیتو کونین توں اُچا
جے بھاہ وچ ساڑنا ہاوی تاں اتنا پیار کیتو کیوں

تیڈے ہتھ ہَن میڈیاں واگاں جیویں ٹوریو رِیہُم ٹُردا
ہتھوں نازش اَکھیندیں راہ غلط اختیار کیتو کیوں

میں جو پُچھم حال حویلا
دلبر دا رنگ تھی گے پیلا

کل تاں ہا ماکھی توں مِٹھڑا
اچ ہے نانگ کنوں زہریلا

میں ڈِہداں تاں سُرخ نظر دے
لوک آہِدن اسمان ہے نیلا

تیکوں شیخ نماز تے ناز ہے
میڈا تاں ہے عشق وسیلہ

سُکھ ہا تاں ہَن یار ہزاراں
ڈُکھ وچ تھے ہر یار پسیلا

نازؔ درد ونڈاوے کیڑھا
ہر سنگتی تاں ہے دردیلا

میڈے لیکھ دے وچ اَئے ہِن ڈُکھ سُول تے غم لوکو
خوش وسدا ہے جگ سارا اکھ میڈی ہے نم لوکو

بے تاب جگر میکوں ہک پل نی پہنڑ ڈیندا
آدابِ محبت دا رکھدا نی بھرم لوکو

نِت جھورے میں جُھر جُھر تے شک پوندے جو مرویساں
میں توں اے ہجر والے چُھٹنے نی زخم لوکو

بے چین نظر میڈی ہر چہرہ تکیندی ہے
ہِن چندر سبھے رُخ پر میڈے یار توں کم لوکو

ہنجواں کوں چھنڑک پہنداں دلدار دے رستے تے
آوے تے متھ مَیلے تھیِون پے قدم لوکو

پتّہ نی میڈے باجھوں زندہ ہے کیویں نازؔ
اَہدا ہا نہ جی سگسیاں تیئں باجھ صنم لوکو

نظر توں دُور دل دے کول ہوندِن
اے سچ ہے ڈھول نازشؔ ڈھول ہوندِن

اے ڈِیون درد تاں بٹ گیت ویندن
انہاں دے درد وی انمول ہوندن

اندر وچ پیار دا رکھدن سمندر
اُنویں اے سامٹے اٹ پول ہوندن

سدا محبوب سِر دا تاج ہوندن
دیوانے پیریں دی رجھول ہوندِن

جیڑھے رازِ محبت جاݨدے نئیں
اوہے بے شول ہوندِن رول ہوندِن

وقت روندیں ہوئیں گذردا رہ گیا
توں جو ہنجوں وچ نظردا رہ گیا

میں تیڈے دل توں اُتردا رہ گیُم
توں میڈے دل وچ اُتردا رہ گیا

بے وفائیاں تے جدائیاں تیڈیاں
وقت ظالم میں تے پھردا رہ گیا

خاک وچ گُم تھی گیا نظریا نہ ول
عُمر بھر نازشؔ اُڈِردا رہ گیا

اوہے تھی بے وفا ویندن جنہاں کوں آسرا ہووے
اوہے روندن جنہاں کوں ہِن خطاواں تھئی سزا ہووے

جیڑھے تھی گئے شِکار ہوون اُنہاں دے دل پتھر ہوندن
اُنہاں کوں کیا کوئی بھانویں تباہ ہووے فنا ہووے

محبتاں دے سفر دے وچ ایہو جا ہک مقام آندے
اساں جیئے لوک خوش رہندن وفا ہووے جفا ہووے

جیڑھا پتھراں تے ہیرے دی پرکھ نہ جانڑ دا ہووے
اونکوں سچیاں محبتاں دا کیویں نازشؔ پتہ ہووے

تیئں آنوٹا ہا توں نئیں آیا وت مونجھ تیڈی تڑپا گئی اے
تیڈی یاد ولا ساڈے سینے وچ بھا ہجراں دی بھڑکا گئی اے

تیکوں سامٹے ڈیکھے تے ٹھر دے ہئیں توں ڈہدائیں بھانویں نئیں ڈہدا
جتھ پہندائیں خالی جاہ ڈھولا تک تک تے اَکھ پتھرا گئی اے

تیکوں خبر ہے ساری جانڑدا ہئیں اساں ہِن تیڈے نی جی سگدے
کیوں جانڑ تے ظلم وسیندا ہئیں اے سوچ تے دل گھبرا گئی اے

تیڈے جلوے ساڈیاں اکھیاں ہِن تیڈی راہ تے دیداں وچھیاں اِن
تیڈے نہ آنوٹ دی ڈھول خبر وت چُھٹدے زخم ڈُکھا گئی اے

توں ساڈا ہٹ نہ ہٹ ڈھولا اساں نازشؔ تیڈے تھی گئے ہئیں
تیڈی قربت زندگی ڈیندی ہئی لا غرضی مار مُکا گئی اے

ہے یاد نظرِ کرم وی تیڈی ہے یاد جوشِ جلال تیڈا
ہے اکھیاں سامہے وی تیڈا جلوہ ہے دل دے وچ وی خیال تیڈا

اساکوں ہجراں دی بھاہ سڑیندی اساکوں قُربت دی چھاں بچیندی
اساڈی دوزخ اساڈی جنت فراق تیڈا وصال تیڈا

اساں تاں خود کوں بُھلا ڈِتو سے جہاں سارا وی بُھل گیو سے
تیڈی تلاش اِچ وِنجیج گئے ہیں نظر دے نظرٹ محال تیڈا

کیا پُھل تے کلیاں کیا چندر تارے حسین لوکاں دے ہِن نظارے
جہان نازشؔ ہے خوب صورت کمال ءِ حسنِ جمال تیڈا

میڈا جہاں میڈی عاشقی میڈی سلطنت میڈی شاعری
صدقے تھیواں کِتھ آ پُجائے میکوں میڈی آوارگی

زر مال نہ جاگِیر ہے، میڈا فخر تسخیرِ ہے
سامہیں ہکا تصویر ہے، وکھری ہے میڈی بندگی

میڈا عقیدہ ہے وفا، میڈی عبادت ہے جُدا
میں مست ہاں کہیں نال کیا، نہ دُشمنی نہ دوستی

سجٹاں دے تھئے احسان ہِن، درداں دے تحفے دان ہِن
کجھ لوگ تھئے حیران ہِن، ڈِہدن نظر حسرت بھری

ڈکھ غم توں ہُنڑ ہردا نمہیں، میں موت توں ڈِردا نمہیں
نازشؔ میں ہُنڑ مردا نمہیں، میڈے گیت ہِن میڈی زندگی

میں پجاری ہاں توں صنم تھی ونج
میڈے عیباں دا توں بھرم تھی ونج

یا میکوں شرف ڈے عبادت دا
یا میڈی سوچ توں ختم تھی ونج

تیڈا ہر روپ ہے قبول میکوں
تیڈی مرضی خوشی یا غم تھی ونج

اے سفر پیار دا اڑانگا ہے
ایں سفر وچ توں ہمقدم تھی ونج

ایہا تعبیر خواب دی ہوسی
توں زمانے کنوں اُتم تھی ونج

میں وی نازش سجا گھناں سجدے
توں وی گُھنڈ کھول با کرم تھی ونج

تیکوں اداس ڈیکھ پریشان ہو گئے
کِھلدے تے وسدے ایویں اِی ویران ہو گئے

پہلے تاں کیفیت ایں طراں دی ڈٹھی نہ
پہلی دفعہ اے ڈیکھ تے حیران ہو گئے

یکدم رنگینیاں تیڈے چہرے توں اُڈ گئیاں
لگدا ہا جان توں وڈے نقصان ہو گئے

تیڈی نگاہ دے حوصلے تھیندے بُلند گئے
ساڈی نگاہ دے حوصلے بے جان ہو گئے

جو خواب زندگی دا اساڈی بنے سبب
اُوہے خواب ساڈی موت دا سامان تھی گئے

نازشؔ نظردے سامنے شاید رقیب ہا
سارے نظارے جئیں اُتوں قربان ہو گئے

اَئے دوست تیڈے ہتھ میڈی تقدیر ہے سوچیں
پامال کریں نہ میڈی توقیر ہے سوچیں

خوشیاں دا خزانہ نہیں میں غم دا نواب آں
مونجھاں دا ہے گڑھ ہنجواں دی جاگیر ہے سوچیں

اکھیاں کوں نظر دا نی سِوا تیڈے بیا کُجھ
دل وچ وی سجائی تیڈی تصویر ہے سوچیں

توں جان میڈی شان میڈی آن دا مالک
بگل میڈے تیڈے پیار دی زنجیر ہے سوچیں

ہک خواب ڈٹھا ہم او شالا کوڑ نہ تھیوے
ہے ساتھ تیڈا خواب دی تعبیر ہے سوچیں

ہئی چال چلیندی ہے سہارا تیڈا گھن تے
پہلے وی اے نازشؔ شودا دلگیر ہے سوچیں

تیڈا ہک دیوانہ تیڈا ہک پجاری تباہ تھیندا ویندے تباہ تھیندا ویندے
تیڈے قُرب دے وچ تیڈی اکھیاں سامہیں فنا تھیندا ویندے فنا تھیندا ویندے

نمازاں تے روزے اَتے حج زکوٰتاں سبھے فرض ہِن پر ادائیں کریندا
اَکھیندے محبت وڈا فرض ہے جو ادا تھیند ا ویندے ادا تھیند ا ویندے

سِتم در سِتم ہے کرم در کرم ہے سمجھ کُئی نی امدی اے کیا ماجرہ ہے
کتھئیں لگدے موت ءِ کتھئیں لگدا ہے جو دوا تھیند ا ویندے دوا تھیند ا ویندے

نہ سنگت نہ ساتھی نہ محفل نہ میلے اکیلا اکیلا اَکھیندے پھراں میں
سَبھے سنگتاں کولوں ایویں ہولے ہولے جُدا تھیند ا ویندے جُدا تھیند ا ویندے

سُچیندے تاں تیکوں سُچیندا ہے نازشؔ الیندے تاں تیکوں سڈ یندا ہے نازشؔ
ذرا حوصلہ ڈے پریشاں ہوں ایں اے کیا تھیند ا ویندے اے کیا تھیند ا ویندے

دل نال چا دل وٹوایوسے نہ تیئں سوچا نہ میں سوچا
ہک لحظہ دیر نہ لایوسے نہ تیئں سوچا نہ میں سوچا

نہ پیار وسرسے مردیں تیئں ہا خوشیاں وچ اقرار تھیا
ول قسم چا بھج تے چایوسے نہ تیئں سوچا نہ میں سوچا

ہے یاد اچا نک مِل پووٹا تیڈے نال تیڈے کجھ اپنڑے ہَن
جیویں نظر مِلا مُسکایوسے نہ تیئں سوچا نہ میں سوچا

ارمان ہے نازشؔ نکھرڑ دا ہا سخت نکھیڑا محشر تیئں
نہ چھیکڑ دا مُکلایوسے نہ تیئں سوچا نہ میں سوچا

ہاں کشمکش وچ جو ہنڑ اگی تے وفا کریجے یا نہ کریجے
جئیں دھوکہ پیار اِچ ہے کیتا اونکوں دعا کریجے یا نہ کریجے

وفا دیاں قسماں او ریتاں رسماں نِبھا چُھڑیجن نِبھا چُھڑیجن
اے پیار دے وچ ہے حق مگر حق ادا کریجے یا نہ کریجے

اُوں دلرُبا کوں اُوں ماہ لقا کوں اوں بادشاہ کوں اوں بے وفا کوں
وفا دے بارے جو عرض کیتے ولا کریجے یا نہ کریجے

لویراں کپڑے ہے خاک سِر وچ وفا دا کاسہ ہے خالی نازشؔ
سُچیداں ہُنڑ بے وفا دے در تے صدا کریجے یا نہ کریجے

وفا دی قید وچ سٹ تے سجنڑ پرواز کر گئے ہِن
جیویں ہک پل دے سوہنیں نئیں اتھے انداز کر گئے ہِن

اساڈا حال نئیں پُچھدے نہ اپنڑی کُئی خبر ڈیندن
ایویں لگدے جیویں نازشؔ نویں ہمراز کر گئے ہِن

نہیں کوئی زمانے تے اِنہاں دا حسن وکھرا ہے
او حدتوں ڈھیر سوہنڑے ہِن سُنڑہپ تے ناز کر گئے ہِن

پرانڑے لوک جو ہاسے پرانڑی گالھ تھیندی ہئی
نویں ماحول وچ ڈھل تے نویں سُر ساز کر گئے ہِن

اساں تانگھاں دے وچ رہسوں او ہک نہ ہک ڈینہہ ول آسِن
ایویں انجام نہ ہوسے جیویں آغاز کر گئے ہِن

جڈاں وی چاہسن ساکوں وسارنڑ یاد کر پَہسِن
جو پَہسِن کُوڑ تے سچ کوں نِتارنڑ یاد کر پَہسِن

اساکوں بُھل بُھلا ویسِن تاں رکھ تے سامنڑے شیشہ
جڈاں وی آپ کُوں پَہسِن سِنگارنڑ یاد کر پَہسِن

اگر گلشن دے وچ ویسن تاں پُھل کُوں ڈیکھ خاریں وِچ
او فوراً پُھل کُوں پئے ویسن اُتارنڑ یاد کر پَہسِن

اُنہاں کوں لکھ محبتاں کُئی پیا ڈیوے عمر ساری
اساڈے نال ہک لحظہ گذارنڑ یاد کر پَہسِن

کوئی نازشؔ نی تھی سگدا اُنہاں کوں آکھنڑاں پوسی
جڈاں وی کہیں تے پوسِن ہتھ اُلارنڑ یاد کر پَہسِن

گیت

دل کعبہ تاں رحمٰن دا گھر
دل مندر تاں بھگوان دا گھر
میڈے دل وچ ڈھولا توں وسدیں
میڈا دل ہے تیئں انسان دا گھر

توں دل دے اندر اَئیں تاں ہر چیز نِکل گئی اے
تیڈی اَجھی نگاہ تھئی اے ساڈی دنیا بدل گئی اے

ہَن ہونٹاں اُتے خُشکیاں ہَن ہنجھوں اکھیں وچ
اکھیاں دے اندر چمکاں ہونٹاں تے آ کِھل گئی اے

لگدا ہا اساکوں اساں ہیں قدم تے ڈھہسوں
تیڈے قُرب دے وچ ساڈی اے جندڑی سنبھل گئی اے

کائنات دی ہر چیز ساڈی پہنچ توں دُور ہئی
تیکوں مل تے لگے نازشؔ کائنات ہی مِل گئی اے

ساڈا وی لوکو ہک یار ہا، ساڈا وی لوکو ہک یار ہا
ہسدے تے کھلدے ہاسے ڈوں ڈینہ نہ مِلدے ہاسے
تھی وینداں یار بیمار ہا

ہونٹاں کوں تھولا تھولا بہہ تے چُلیندا ہا اکھیاں دے نال الیندا ہا
دل والی گالھ ساری نال اشاریاں دے ساکوں سمجھیندا سمجھیندا ہا
خوشیاں نہ ماندیاں ہَن نِندراں نہ آندیاں ہَن اتاڈھ کھیندا ساکوں پیار ہا

اتنا سیاٹا ہا جو کئی گالھ اجھی کیجھی نکلے ہا اوندی جے زبان توں
کناں کوں ہتھ لا منگدا ہا معافیاں لگدا ہا وکھرا جہان توں
ساکوں جنون رہندا دل بے سکون رہندا درداں دا دارُو دیدار ہا

کھیڈاں کھیڈیندا آیا ٹُردا ٹُریندا آیا آن کھڑایا اجھے موڑ تے
رنگ وٹیندا گیا ناتے مُکیندا گیا کر گیا کلہا ساکوں چھوڑ تے
نازش نہ ہوش رہ گئے سِر کوں پکڑتے بہہ گئے ظالم نے کیتا اجھا وار ہا

توں ناتے ختم جو کریندا ودا ایں محبتاں ختم ڈس کریسیں کیویں
جِتھاں دید ساڈی اُتھاں تیڈی صورت ڈ ساڈھولا خود کوں لُکیسیں کیویں

توں لکھ آکھ توں نئیں محبت کریندا
تیڈی گالھ ساڈا اے دل نئیں منیندا
تیڈی یاد کوں ہئیں عبادت سمجھدے اساڈی عبادت رُکیسیں کیویں

اساں جاگدوں تاں اساکوں ہے لگدا
تیکوں نِندر ہوسی ایویں تھی نی سگدا
اے روگ ءِ انوکھا جو نِت تھیندے چوکھا مِٹاتے ہے مِٹدا مٹیسیں کیویں

خیالیں دے ورقے اے دل ہک کِتاب ءِ
محبت سوال ءِ محبت جواب ءِ
اساں ورقے ورقے تے نازش نظر سوں ہٹیسیں تاں ساکوں ہٹیسیں کیویں

ایویں شاید آپاں نہ ول مِل سگوں، ایویں مل تے شاید نہ ول کھل سگوں
توں رج رج تے اج مُسکرا ساتھیا ایں زندگی دا کُئی نی پتہ ساتھیا

رکھیں ہاتوں مرہم ایں دل دے زخم تے — پتائے مُک ونجے زندگی کئیں قدم تے
اے دم ہے پرایا بھروسہ نی دم تے — ذرا غور کر ڈیکھ اپنڑے ستم تے
اساں تانگھ دے وچ سدا رہندے ہیسے — اساں تیڈے مُنہ توں سُنڑن چہندے ہیسے
توں اڑ بول کیوں ہئیں الا ساتھیا — ایں زندگی دا کُئی نی پتہ ساتھیا

اساں جھولی وچ تیڈے سر کوں رکھیندے — تیڈے والیں دے وچ ایں انگلیں پھریندے
اساں تیڈی اکھیں دے وچ کجلہ پیندے — تیڈے ہونٹ پتلے رنگیندے سجیندے
ایہا آرزو ساڈے دل دے اندر ہے — توں من مچلہ بنڈیں تیکوں وی خبر ہے
وفا بدلے کیوں ہے جفا ساتھیا — ایں زندگی دا کُئی نی پتہ ساتھیا

اساکوں اے مہنڑے اساکوں اے طعنے — اساں ہئیں پجاری اساں ہئیں دیوانے
اساڈی اے ہے کیفیت جندڑی ماٹے — اساکوں اے پَل وی پے لگدن زمانے
اساکوں رُلیندا ونجیندا پیا ہئیں — اساکوں تماشہ بنڑیندا پیا ہئیں
اساں یاد آسوں ولا ساتھیا — ایں زندگی دا کُئی نی پتہ ساتھیا

بھانویں جیجھے کیجھے وڈے خوش نصیب عِن — جیڑھے لوک رہیندے تیڈے قریب عِن
اساڈے نصیبے وی کتنے عجیب عِن — جو ہن تیڈے ہمراز ساڈے رقیب عِن
اوہ رج رج تے پیندے صبح شام ہن پے — تیڈے نین مئے دے بھریے جام ہن پے
اساکوں وی ڈو گھٹ پلا ساتھیا — ایں زندگی دا کُئی نی پتہ ساتھیا

اے نازش اساڈا سلام آخری اے — تیڈے نال سمجھیں کلام آخری اے
تیڈے ویہڑے وچ اے شام آخری اے — ہے پیغام جو تیڈے نام آخری اے
اساں فرض اپنڑا نبھائی ویندے ہیسے — اساں دِل دی مرضی ڈسائی ویندے ہیسے
توں مرضی ڈسا نہ ڈسا ساتھیا — ایں زندگی دا کُئی نی پتہ ساتھیا

اپنڑے مرحوم بھنڑ تیجے حاجی مشتاق احمد سراء دے نانویں

پندھ زندگی دا دوستو مُکنڑا ضرور ہا
ساہ چلدیں چلدیں آخِر رُکنڑا ضرور ہا

کتنے حسین چہرے ایویں ڈہدیں لُک لُکا گئے
ایہو ڈہدیں ڈہدیں آخر میڈا وی وارا آ گئے
میں وی تاں ایں جہاں توں لُکنڑا ضرور ہا

آہدِن جو ہِک درخت ہے پَن پَن تے وکھرا نام ءِ
اوہو پن ہے سُک تے ڈھہندا جیندا ہوندا اختتام ءِ
میڈے نام والا پن وی تاں سُکنڑا ضرور ہا

میں مر گیاں تاں غمزدہ ہووو نہ دوستو
رکھ تے میکوں قبر دے وچ رووو نہ دوستو
نازش میں ایں مقام تے ڈُھکنڑا ضروری ہا

ہووے کملا ہا کئی کرے ہا بے وفائی
کوئی ڈکھ نہ ہا رولے ہا بھانویں
ڈھولا توں تاں سمجھدار ہانویں

ساڈے ارمان سُکدے تے سڑدے گئے — تیڈے ارمان پروان چڑھدے گئے
اساں تیکوں وی اپنڑا بنڑا نہ سگیے — ساڈے سنگتی وی لڑدے نکھڑدے گئے
لوک تاں ہِن عجب نہ طریقہ نہ ڈھب — لیندے الزام ہِن بے تکانویں
ڈھولا توں تاں سمجھدار ہانویں

تیکوں اے وی پتہ ہے او مٹھڑا مٹھل — تیڈے بِن زندگی دا ہے ہوں اوکھا پل
ساکوں کیا کرڈتی ساکوں کیا تھی گیائے — ساڈا سوچاں دے وچ تھی ویندے گُم عقل
پہلے چا جوڑنا جوڑ کے توڑنا — ایجھے کم تاں ہوندے ہِن ہلانویں
ڈھولا توں تاں سمجھدار ہانویں

ڈٹھا آغاز توں پہلے انجام ہے — اجاں صُبح نہ تھئی آ گئی شام ہے
اساں نازش دیوانے پجاری ہیسے — لوکیں ساکوں ڈتا کیجھا انعام ہے
ساکوں لوکیں دا کیا ساڈا اُمل ساڈا ابھا — بھانویں لانون چاہِٹیاں دے سانویں
ڈھولا توں تاں سمجھدار ہانویں

تیڈی قسم اساکوں ڈھولے آ تیڈے باجھ گذارے نئیں تھیندے
اساں تھی مجبور اَلایا ہے ڈینہ رات جِگارے نئیں تھیندے

مر ویندن لوک تاں وِسر ویندن تیئں جیند یاں ڈھول وسار ڈِتائے
اساں مر ویسوں ہُنڑ نئیں بچدے تیئں تیر ہجر دا مار ڈِتائے
ساڈی زندگی دے جیڑھے ضامن ہَن تیڈے خاص اشارے نئیں تھیندے

تیکوں پیار نہ ہا چلو اُنس تاں ہا تیڈا مُسِک الاوڑ یاد کھڑے
تیڈا ساڈے سِر دیاں قسماں چا اِتبار ڈِیواوڑ یاد کھڑے
مر ویسوں لیکھے تاں مُکسِن ایویں ڈھول وسارے نئیں تھیندے

اساں تیڈے گیت لکھیندے ہئیں تیڈے رُوپ سُروپ اچ گمدے ہئیں
اساں نازش نازش تھی ویندوں جیڑھی محفل دے وچ امدے ہئیں
اساں ہئیں بے کارے من گھندوں ساڈے گیت بے کارے نئیں تھیندے

دِل چِیر سٹیندا ایں ول ہتھ چا جُڑیندا ایں
ڈوہیں گالھیں تاں نئیں چنگیاں ہک گالھ تے آ ڈھولا
یا ظلم وسا ڈھولا یا پیار نبھا ڈھولا

سینے دے اندر ڈُکھ ہے دیداں کوں تیڈی بُکھ ہے
توں نظریں تاں خوش ہوندوں توں آہدا ہوسیں سُکھ ہے
چند گھڑیاں ہسیندا ایں کئی عرصہ روئیندا ایں
ڈوہیں گالھیں تاں نئیں چنگیاں ہک گالھ تے آ ڈھولا
یا ظلم وسا ڈھولا یا پیار نبھا ڈھولا

تیڈے جو سڈیندے ہئیں پا گل پئے ڈِگنڈے ہئیں
شالا کجھ نہ تھیوی ڈھولا تیکوں ڈِکھ تے جیندے ہئیں
ہتھ آپ نپیندا ایں ول چَھنڈک سٹیندا ایں
ڈوہیں گالھیں تاں نئیں چنگیاں ہک گالھ تے آ ڈھولا
یا ظلم وسا ڈھولا یا پیار نبھا ڈھولا

مرسوں تاں خبر ہوسی ول ساڈی قدر ہوسی
نازشؔ نہ نظرسوں تاں بے چین نظر ہوسی
ایڈوں زندگی چا ڈیندا ایں اوڈوں موت ڈکھیندا ایں
ڈوہیں گالھیں تاں نئیں چنگیاں ہک گالھ تے آ ڈھولا
یاظلم وسا ڈھولا یا پیار نبھا ڈھولا

شہر وی تیڈا اے تے توں وی نظردا نوہی
اِتنا جو آپ کوں لُکا ڈتائی دل آہدے ڈھولے آ بُھلا ڈتائی

اساں قربان ڈھولا تیڈے احسان ڈھولا دیداں کوں عیداں چا کرائیاں تیئں
دل وچ ٹھکا تھئی اے تھی کئی خطا گئی اے لمبیاں جو کیتیاں جُدائیاں تیئں
حالت عجیب دل دی رونق نہ رہ گئی کھل دی
ساکوں اساں توں کر جُدا ڈتائی

تیڈا سہارا جو ہا چمکیا ستارا جو ہا او ساڈا ٹھاٹھ شہانہ ہا
تیڈے قریب ہاسے اساں خوش نصیب ہاسے حیران سارا زمانہ ہا
ہُنڑ تاں سوال تھیندن او وی کمال تھیندن
ڈھولا سیاٹا کر کیا ڈتائی

روروتگیندے ہیسے ڈکھڑا سٹیندے ہیسے ڈھولے آ تیڈی تصویر کوں
پیر چُمایا ہاوی خواب ڈکھایا ہاوی لبھدے ودے ہئیں تعبیر کوں
تیڈی قسم ہے نازشؔ اوکھا اے دم ہے نازشؔ
روگ اولڑا ساکوں لا ڈتائی

غم ماری ویندے ڈھولے آ تیڈی جدائی راس نہ آئی
اَہدن حسین وی ہے ڈاڈھی رنگین ہے پر ساکوں خدائی راس نہ آئی

تیڈی جو دید ہئی پئی ساڈی وی عید ہئی پئی
تیڈی جو دید کائینی ساڈی وی عید کائینی
اُنویں شبراتاں آئیاں عیداں براتاں آئیاں
عید منائی راس نہ آئی

ساکوں اُڈاریاں ہَن نہ کئی بیماریاں ہَن
نہ ہُنڑ اُڈاریاں ہِن لگیاں بیماریاں ہِن
درداں نے راج کیتے ڈاڈھا علاج کیتے
کوئی دوائی راس نہ آئی

توں ساڈا ڈھول ہانویں توں ساڈے کول ہانویں
توں ساڈے کول نئیں کجھ ریہا ڈھول نئیں
فخر کریندے ہاسے تک نہ رکھیندے ہاسے
نازؔش وڈائی راس نہ آئی

ہائے ہائے اڑ سُونہاں تھیندا ویندے ڈھولڑا
اکھیاں مِلیندا نئیں دیداں رچیندا نئیں
ہولے ہولے چھوڑی ویندے بولڑا

اے جو سزا ہے تھئی کیا خطا اے اتنی وی ڈیندا او خبر نئیں
کجھ نہ الاوڑا تے مُونہہ چا وڑاوڑا مطلب تھیا اے ساکوں رولڑا

اوڈے مغروریاں ایڈے مجبوریاں ساہ ساڈا سولی تے ہے ٹنگیا
جند جیوے ماری ویندے ہر گل وساری ویندے تکڑا تے ہونڑاں کوں وی چولڑا

نازؔش نی ٹھہندی ایویں پیا اے کریندا جیویں آکھے تاں آکھے کون ڈھول کوں
ساکوں نچیندا پیائے ساکوں رُلیندا پیائے رل گئے تاں کہیں وی نئیں گولڑا

ڈھولا ڈاڈھا سوہنڑیں ہائے اللہ کیا کریجے
پیار تھی گئے اساکوں کیویں اونکوں ڈیسجے

ڈھولا ایویں سوہنڑا سوہنڑیں ساریں دے اندر
جیویں چن چوڈویں دا چمکے تاریں دے اندر
اساں پورے سُورے میل کیویں مِلیجے

ڈھولے دے رُوپ اندر نظرے کائنات ساری
ساڈی روندیں روندیں نبھدی اے رات ساری
کتنے اوکھے ہیسے کیویں اوکوں اکھیجے

کیویں نازشؔ ڈیکھاں ساڈی گذران تھیسی
سِکدے مر مُک ویسوں یا کُئی احسان تھیسی
کیویں جُرتاں کریجن کیویں اُوں توں پُچھیجے

ڈٹھا چوگ وٹیندا پکھیاں کوں میکوں پریم کہانی یاد آ گئی
ہا جوبن تے چن چوڈویں دا تیڈی مست جوانی یاد آ گئی

ہک مور ڈٹھا جیڑھا پر پھیلا ودا پیلاں پا کے نچدا ہا
ٹُر ویندا ہا کھڑ گُھمدا ہا جئیں رنگ وچ ہا کھڑا نچدا ہا
جڈاں غور کیتم اوندی چال تے میں تیڈی ٹور شہانی یاد آ گئی

ڈٹھا کھیل جو ہیر تے رانجھے دا پیا رانجھا سُترا کھٹ تے ہا
آئی ڈُھلک ڈُھلک تے ہیر جٹی اونکوں ماٹ سہیلی سَٹھ تے ہا
کھڑ چھمکاں ماریاں ہیر جڈاں تیڈی کاوِڑ جانی یاد آ گئی

پئے طوطے نازشؔ لڑ دے ہَن میکوں آپنڑے جھیڑے یاد آ گئے
کئی اُوں اُڈ گئے کئی ایں اُڈ گئے میکوں سخت نکھیڑے یاد آ گئے
وٹ خالی ڈیکھ تے ول میکوں اپنڑی ویرانی یاد آ گئی

سُٹ میڈی داستاں کیویں قیدی تھیاں
روز دیدار تھیندا ڳیا میں گرفتار تھیندا ڳیا
اوندی ہک ہک ادا یاد آوے خدا
حسن بے دار تھیندا ڳیا میں گرفتار تھیندا ڳیا

ہم سُچیندا جو ہُنڑ کیا کریجے
پیار تھی ڳئے تاں کیویں ڈیجے
کجھ تاں اَشعار وچ کجھ ہے گفتار وچ
پیار اظہار تھیندا ڳیا میں گرفتار تھیندا ڳیا

اے ختم تھی ونجے بے آرامی
اونکوں مِلدا ریہاں صبح شامی
لیڈوں نظراں میڈیاں اوڈوں نظراں اوندیاں
جیویں تکرار تھیندا ڳیا میں گرفتار تھیندا ڳیا

او نہ نظرے تاں ول ایں کریناں
چُم کے تصویر ہاں نال لیناں
میڈی مُشکل دا حل اوندی سوہنڑی شکل
میکوں اِتبار تھیندا ڳیا میں گرفتار تھیندا ڳیا

بِناں دیدار زندگی ادھوری
اوندا نظرڑ ہے نازش ضروری
خوش نصیبی اُتے یا غریبی اُتے
اوندا مُسکار تھیندا ڳیا میں گرفتار تھیندا ڳیا

ہیوے عظیم غلطی کہیں نال پیار پانوٹ
یارو عذاب بٹ گے لکھے دا مُسکر انوٹ

اے لوک حُسن والے کِھل کِھل تے پیار پیندن
قسماں قرآن چا چا اتبار ڈاڈھے ڈیندن
وعدہ کریندے ہِن پر بھل ویندے ہِن نبھاوٹ

اے چندر دی کیا شئے ہے میڈا ہا یار ایجھا
ہک پل نہ وِسدے ہاسے تھی گیا ہا پیار ایجھا
ہُسٹ ڈیکھدے تاں میں توں پئے ویندے مونہہ لُکانوٹ

سورج دی گرمی کولوں میکوں ہا ایں بچیندا
خود دُھپ تے کھڑ تے میں توں زُلفاں چا ہا کِھنڈیندا
اج تاں او لگیاں بھاہیں آندا نہیں بُجھانوٹ

کِھل تے ہا میڈے گل وچ باہیں دے ہار پیندا
جھولی دے وچ سُما تے والیں کوں ہا ٹھہیندا
نازش گناہ سمجھدے میں نال ہتھ مِلانوٹ

توں ڈس ڈھولا توں ڈس ڈھولا ساکوں سمجھ نہ آئی
توں ہی توں ہئیں توں ہی توں ہئیں جتھ جتھ نظر ٹکائی

لُوں لُوں دے وچ توں ایں رچیا توں سوچاں توں دل وچ
توں مُسکاراچ توں ڈُسکاراچ توں ہنج وچ توں کِھل وچ
آپ کوں آپ نظر دے ناسے ایسا رنگ چڑھائی

توں دریا توں صحرا وچ ہئیں توں جنگل گلشن وچ
توں بدلاں کِھمٹی وچ نظریں ہر تارے توں چن وچ
ہِندراچ توں ایں جاگ اچ توں ایں ہور نہ نظرے کائی

توں تاں ہک ہیں ہک جاہ ہونویں ہر جاہ ڈسدا کیوں ایں
غور فِکر دے نال سُچیندوں توں ڈسدا جُوں جُوں ایں
ایں کائنات دی ہر شئے نازش تیڈی شکل وٹائی

خوش نصیب ہاں سرِ فہرست ہاں
درد کجھ نوسہ نصیب تھے میکوں
ہک دفعہ معراج تے پہنچا ہاں میں
پیریں دا بوسہ نصیب تھے میکوں

اساں بے تابیاں وچ ہئیں ولا احسان فرماؤ
زمانہ تھی گیا سِکدیں اساکوں پیر چُمواؤ

اساں دُکھدے پئے ہیسے اساں دُکھ دُکھ کے بَل ونجٹائیں
اساکوں دل اکھیندا ہے اساں بچٹا نی جَل ونجٹائیں
اساں کجھ کر نِسے سگدے اساں لاچار تھی گئے ہئیں
مسیحا کوں خبر ہووے اساں بیمار تھی گئے ہئیں
اساڈی جو اے عرضی ہے ایں عرضی کوں نہ ٹھُکراؤ

اساڈی اکھ دے وچ توں ایں اساڈے دل دے وچ وی توں
اساڈی ہنج دے وچ توں ایں اساڈی کھل دے وچ وی توں
اساڈے درد وچ توں ایں اساڈی ہُوک وچ وی توں
اساڈے سوز وچ توں ایں اساڈی کُوک وچ وی توں
اساں پاگل گنڑ یندے پئے اساں تے کجھ ترس کھاؤ

اساں تیکوں سُچیندے ہئیں اساں تیکوں لکھیندے ہئیں
اساں جیجھے اساں کیجھے اساں تیکوں پُجیندے ہئیں
اساں بدنام تھیوٹ توں محبت کوں بچیندے ہئیں
اساڈے نال جو گذرے اساں تیکوں لُکیندے ہئیں
اساں ہر راز کوں دل وچ دفن کیتائے نہ خم کھاؤ

اساں اُوں رات دے راہی جیندے وچ چندر تارے نئیں
اساں ہئیں اوں سمندر وچ جیندے بالکل کنارے نئیں
اساڈا ہتھ پکڑ نازش اساکوں آسرا ڈیوو
جیڑھا منظر ڈکھایا ہا اوہو منظر ولا ڈیوو
اساڈے سکدے ہونٹاں نال اپنڑے پیر ٹکراؤ

نچ اُوئے نازشؔ نچ اُوئے نازش نچ نچ یار منا اپنّا
سارے عاشق رنگ ڈِکھلا گن توں وی رنگ ڈِکھلا اپنّا

پیریں گُھنگروں پا گھن جیویں تار تمبورا چا گھن جیویں
دنیا دی پرواہ نہ کر توں کنٹھے کنگن سجا گھن جیویں
بُلھے شاہ توں گھن استادی ہُن توں گُھنڈ لہا اپنّا

جتھ ہِن سوہنڑے یار دے ویرے، اوکھے رستے پندھ پریرے
غیر ڈِکھیسی کئی کئی موڑاں مست رہیں توں شام سویرے
پہنچ ویسیں گئی مشکل کائینی رکھ توں اندر صفا اپنّا

درشن کیتے سِر کٹوا گن دار تے چڑھ کے جُھوٹے کھا گن
جتنی ہئی اوقات کہیں دی اُتنا جگ تے نام کما گن
تیڈی وی اوقات ہے جتنی توں وی اَلکھ جگا اپنّا

کئی آکھے اے کوڈی کچ ہے کئی آکھے اے لکھ دا لکھ ہے
اُنویں اُنویں لوک تُلیسِن جیویں کہیں دی اکھ ہے
کئی نفرت کئی رِیس کرے توں اچھا حال بنّا اپنّا

تیئں تاں میکوں بُھلا ڈِتا ہوسے میں تاں تیکوں نہیں بُھلا سگدا
یاد تیڈی ہے میڈا سرمایہ میں اے سرمایہ نی ونجا سگدا

زندہ ہاں یاد تیکوں کر کر تے زندہ ہاں ٹھڈڑے ساہ بھر بھر تے
زندہ ہاں پُچھ نہ کیویں زندہ ہاں زندہ ہاں غم دی موت مرمر تے
کتنا اوکھا ہاں کتنے غم وچ ہاں
اے وی تیکوں نہیں ڈِسا سگدا

وقت کیا لاجواب ہوندے ہَن ہونٹ کھلدے گُلاب ہوندے ہَن
میڈی اکھ دے سوال ہوندے ہَن تیڈی اَکھ دے جواب ہوندے ہَن
کتنا مجبور کتنا بے بس ہاں
اج تاں اکھ وی نہیں مِلا سگدا

تیئں چا سب رابطے ختم کیتے سوچ کتنا اے تیئں ستم کیتے
میں تاں نازشؔ تیڈا بھرم رکھیائے تیئں میڈے ہاں دے وچ زخم کیتے
ہاوی آکھیا جو راز راز رہے
راز توں پردہ وی نی چا سگدا

ساڈیاں محبتاں دا اِتنا خیال رکھنائیں
اکھ بھانویں جتھ وی ہووے دل ساڈے نال رکھنائیں

تیڈا مُکھڑا کوئی ڈیکھے تیڈے نال گُئی الاوے
ساڈے دل تے کیا گذردی اندازہ کون لاوے
ساڈا پیار ہے امانت اینکوں سنبھال رکھنائیں

ڈیکھوں تاں اساں ڈیکھوں بولوں تاں اساں بولوں
ہر ہک ادا تیڈی توں جند جان اپنڑی گھولوں
کوئی آکھے ہِن محبتاں ساڈا سوال رکھنائیں

نازشؔ اَکھیوں اِتنا بن تیڈے رَہ نی سگدے
لوڈن ہوائیں آ تے تیڈی زُلف سہہ نی سگدے
ڈیوا محبتاں دا ہر حال بال رکھنائیں

ہزار وار میں قربان توں پردیس نہ ونج
متاں پردیس توں ونج کے میکوں بُھلا ڈیویں

مَسیں مَسیں تاں میڈی اکھیاں تے نِکھار آیائے
مَسیں مسیں تاں میڈے دل کوں ہُنڑ قرار آیائے
بے قراری کوں نہ نِندروں ولا جگا ڈیویں

اجنڑ تاں تیڈی نگاہواں دی ابتدا تھئی اے
اجنڑ تاں تیڈی وفاواں دی ابتدا تھئی اے
نگاہ وفا دی کتھائیں کر نہ انتہا ڈیویں

نظر نہ آنویں تاں نازشؔ اے جند نکلدی اے
تیڈے دیدار تے ساہواں دی ڈور چلدی اے
میں زندہ رہ نہ سگاں اتنا کر جُدا ڈیویں

شکل وفا دی ڈکھاوو اساں وفا نی ڈٹھی
ہے میلی میلی تاں نظری صفا صفا نی ڈٹھی

کریندے ہن جیڑھے دعویٰ وفا دا خالی ہَن
شروع شروع تاں او کِردار وچ مثالی ہَن
اُوں پہلی دید جہیں دید ول ولا نی ڈٹھی

قدم قدم تے محبتاں دا اعتبار تھیا
اَخیر ساڈا اُنہاں لوکاں وچ شُمار تھیا
مریض بݨ کے جِنہاں مرض وچ شِفا نی ڈٹھی

اساں وفا دی تلاش اچ وِنجھ گئے نازشؔ
اساڈے خواب سُہانے لُٹیج گئے نازشؔ
جیڑھی گٹیندے ودے ہئیں کہیں سزا نی ڈٹھی

میڈا اج وی ڈھولا توں ایں میڈا کل وی ڈھولا توں ہوسیں
میڈے پیار توں کر انکار ڈیویں ہر پیار دی گالھ وسار ڈیویں
میڈا ول وی ڈھولا توں ہوسیں

ڈے بار جِتی دلدار سجݨ تیڈے پیار دے بدلے سہہ ویساں
تیڈے پیار دی مستی وچ دلبر ڈکھ سُول بھگیندا رَہ ویساں
ہک تارا اُبھریاں دنیا تے میں لہݨے آخِر لہہ ویساں
پچھے آکھسیں نازشؔ چنگاں ہا جڈاں مر دھرتی وچ پہہ ویساں
میڈا جیوݨ کر دشوار ڈیویں میکوں ڈکھ غم دی نِت مار ڈیویں
میڈا ول وی ڈھولا توں ہوسیں

میں خامیاں توں پر باش جو ہَم توں چھوڑ گیائیں ارمان کیہاں
تھئے ٹکڑے ٹکڑے دل جیکر ایں تھیوݨا ہا نقصان کیہاں
میں عاشق ہاں کراں شک جے کر میڈا پیار کیہاں ایمان کیہاں
تیڈے پیار دے وچ ونجاں مر نازشؔ ہے فرض میڈا احسان کیہاں
میکوں ہجر دے بارے بار ڈیویں کر دل دے ٹوٹے چار ڈیویں
میڈا ول وی ڈھولا توں ہوسیں

تیڈی نظر تے تِکھیاں اکھیاں نے ساڈا امن سکون تباہ کیتے
تیڈی زلف زنجیر اسیر کیتے بے رُخیاں اوکھا ساہ کیتے
رب سوہنڑے توں قربان ونجاں جئیں تیکوں حُسن دا شاہ کیتے
اونکوں نازش دھاں وی ڈیندے ہئیں کیوں تیکوں بے پرواہ کیتے
توں بے شک نہ دیدار ڈیویں کر نازشؔ سخت بیمار ڈیویں
میڈا ول وی ڈھولا توں ہوسیں

کیویں راس آسِن جدائی دے موسم
اساں ڈیکھ تیکوں تے جِیندے ودے ہئیں

اساں بے سہارے تیڈا ہے سہارا
کیویں نبھسی کیتا اگر تیئں کنارا
اساں فِکراں دے وچ پیہندے ودے ہئیں

تیڈے نال خوشیاں تیڈے نال عیداں
نہ نظریں تاں بے چین بے تاب دیداں
تیڈی سِک توں ہر دم کُہیندے ودے ہئیں

اے ٹھیک ءِ برابر تیڈے تھی نی سگدے
کیویں آکھوں تیئں بن اساں جی نی سگدے
اساں چُپ دیاں زہراں کوں پیندے ودے ہئیں

اساکوں تاں پَل نہ وِسردا ہئیں ڈھولا
پرایا پرایا نظردا ہئیں ڈھولا
اساں تیڈے نازشؔ سڈِیندے ودے ہئیں

تھیندا ویندیں دُور ڈھولے آ
کجھ تاں ہے ضرور ڈھولے آ

حُسن تیڈا ہے کمال تے
غور کر میڈے سوال تے
یار چھوٹی چھوٹی گالھ تے
تھی ویندے فتور ڈھولے آ

غم تے درد کتنے سَہہ گئے
آساں دے محل وی ڈھہہ گئے
جیکوں ہیرا سمجھی رہ گئے
نِکتا ہے کرور ڈھولے آ

دل میڈا تاں آپ دا ہا گھر
زندگی کیتی ہے تیئں بسر
دل دا شیشہ نازؔش ہُنڑ مگر
تھیندا ویندے چُور ڈھولے آ

ساقی پِلا رج رج پِلا مئے نہ گُھنجا میڈی تریہہ مُکا
اج تاں سخا اتنی ڈکھا مئے نہ بچا میکوں بچا

ساقی ایہو احسان کر اج ساری مئے میکوں دان کر
سوہنڑا خدا ڈیسی جزا میں وی سدا ڈیساں دعا

اِتنا کوئی سِکدا نہیں تھولی تے جی ٹِکدا نہیں
ہتھ نہ کھڑا ہتھ کوں چلا ہئی واسطہ مئے خانے دا

ہک بے وفا ہا دلربا اکھیاں توں مئے پلویندا ہا
عادی بنڑا تے سٹ گیا ول نہ ولیا عرصہ تھیا

نازؔش ڈسا کیڈے ونجاں ہے ڈکھ تے غم جیڈے ونجاں
نہیں آسرا تیڈے سِوا توں ترس کھا میڈا غم ونجا

کون پُچاوے ڈھولا تیئں ڈو خبراں میں بیمار دیاں
اکھیاں ڈُکھیاں بُک بُک رووِن تسیاں ہِن دیدار دیاں

کوٹھے تے جاں کانگا بولے کُٹ چوری سڈ کندھ دے اُولے
آکھاں کانگا ہولے ہولے ڈے خبراں دلدار دیاں

آہدن لوک جڈاں دل روندے پیار دے وچ تاں ایویں ہوندے
سُنڈ سُنڈ گالہیں ہُنڈ شک پوندے خوشیاں ہَن ڈینہ چار دیاں

پیڑ انوکھی اُٹھدی دل وچ روونڑ آ ویندا ہے کھل وچ
تیئں بن ڈھولا ہاں مُشکِل وچ کُوکاں سُنڈ لا چار دیاں

ہر ہک آس مِٹی وچ رُل گئی روونڑی روونڑی جگ تے ہُل گئی
بُھل گئی بُھل گئی نازش بُھل گئی، رَمزاں میں مُسکار دیاں

نوکاں ٹوکاں لوک کریندے پتھر مریندن بال وے ماہی
اے ہِن ساڈے حال وے ماہی اے ہِن ساڈے حال وے ماہی

توں ہانویں تاں لوک اساڈی گالھ سُنڑن کوں سِکدا ہا
چھوڑ تے ٹُر گئیں توں جئیں ڈینہہ دا کوئی نی سُنڈا گال وے ماہی

درداں وچ ایں چُور تھیوسے شکل سُنجاڑ نی سکدا کوئی
ڈیکھ تے ڈیندن لوک اساڈی مجنوں نال مثال وے ماہی

توں مِل پوسیں ڈھول کتھائیں آس ایہا رکھ پھر دے ہئیں
تن دے کپڑے لیراں تھی گئے دُھوڑو دُھوڑِن وال وے ماہی

اکھ رووے دیدار دی خاطر گن سِکدے آواز کیتے
نازش ایویں روندیں کھپدیں نبھدے پئے ہِن سال وے ماہی

جاہ جاہ تے میڈے حال کوں اظہار کریندے
دل آہدے میڈے نال او ہُنڑ پیار کریندے

ساقی جو میکوں جام ہا خالی وی نہ ڈیندا
ہُنڑ ڈیندے تاں بھر جام کوں مونہہ تار کریندے

مِل پووے کتھائیں آہداں جو آکھیں تاں ونجاں مر
تر نین تھی ویندے ہینس انکار کریندے

مخصوص ہے ہک جاہ او جتھاں روز آ کھڑدے
تھی علم جو کیسی میڈا دیدار کریندے

اُوں من تے جِنہاں لوکیں دی نازش ہا روایا
ہُنڑ ڈہداں اُنہاں نال او تکرار کریندے

تیڈے پیار دی شراب اساں پیتی ودے ہئیں
کم چنگاں ہے یا ماڑا اساں کیتی ودے ہئیں

تیڈا نام چُم چُم اساں تھی ویندوں گُم
مچ ویندی اجھی دُھم لوکی تھی ویندے جُھم
اساں جگ مشہور تھئے پریتی ودے ہئیں

اجاں بھید اے نی پایا ہئیں اساڈا یا پرایا
لوکیں شور ہے مچایا اساں پاسہ نی ولایا
پتہ ساکوں وی نئیں ، ہار ہے کے جیتی ودے ہئیں

اے ہے چاٹ دی خُدائی جند تیڈے نانویں لائی
تئیں وی کیتی نہ چنگائی چا مُکانویں ہا جدائی
اساں شکوہ نی کیتا، لب سیتی ودے ہئیں

سٹ رسماں تے رِیتاں اساں پالیاں نے پیتاں
رب ڈیکھدا اے نیتاں بھانویں نازش مستیاں
تیڈے عشق دی نماز اساں نیتی ودے ہئیں

پرے پرے رَہ تے نہ رول ماہی وے
وس پیا سدا میڈے کول ماہی وے

نازاں نال ٹردیں تاں مور سِکدے
چُوری کریں دل کیویں چور سِکدے
تیڈیاں اداواں انمول ماہی وے

کھول زُلفاں تے ٹھڈی چھاں کر ڈے
روپ تے جوانی میڈے ناں کر ڈے
جان پیٹھاں تیڈے اُتوں گھول ماہی وے

تیڈا ہاں دیوانہ بدنام تھی ڳیاں
اگے ہَم جیویں ہُنڑ عام تھی ڳیاں
بھنڈکی دے وچ ڳِن دول ماہی وے

تیڈے باجھوں نازش آ ظہیر تھی ڳیاں
تن دیاں پوشکاں لیر و لیر تھی ڳیاں
زندگی دی پیڑی ڈانواں ڈول ماہی وے

سال گرہ تے ڈھول سیڈیں ہا میں وی تحفہ آ ڈیندا
چندر لہا تے تاریں سُودھا چندن ہار بٹا ڈیندا

سُنڑ پیٹھاں جو مُسِک مُسِک تے استقبال کیتے نی
سونے چاندی دے تحفے توں شکریے نال گِدھے نی
میں ہوندا تاں تیڈے باجھوں ہر تحفہ ٹُھکرا ڈیندا

میڈے کول جے دولت ہوندی سونے نال تُلیندا
توں آہدا تاں خوش تھی سوہنڑا تاج محل بنڑوینداں
تیڈی ہر فرمائش دے سامہیں جان دی بازی لا ڈیندا

ٹھیک ءِ لوک بیگانے ہوسن ڈیکھ میکوں نہ سَہندے
دِھکڑے دُھوڑے ڈیندے نازش ظلم کنوں نہ رہندے
میں وی چوکھٹ تے جِند ڈے تے دنیا کوں ڈِکھلا ڈیندا

باغاں وچ کُوئل کُوکُو بولے سُٹ سُٹ دل کملی دا ڈولے
روندیاں میڈیاں اکھیاں وے سانولا، دیداں راہ تے رکھیاں وے سانولا

اِتنا تاں ناراض تھیا ہئیں عید اُتے وی آیا نئیں
تیڈی خاطر میں وی ڈھولا مَیلا ویس لہایا نئیں
اگ لاتی اے کالے چولے سڑ سڑ تھئی ویندی ہاں کولے
روندیاں میڈیاں اکھیاں وے سانولا دیداں راہ تے رکھیاں وے سانولا

پیلوں چُنڑ دا موسم آیا سینگیاں آن سڈیندیاں ہِن
او بُھل گئے تاں توں وی بُھل وِنج میکوں اے سمجھیندیاں ہِن
رَل مِل ساریاں گمدیاں ڈھولے پیلوں دے بھر اَمدیاں ڈولے
روندیاں میڈیاں اکھیاں وے سانولا دیداں راہ تے رکھیاں وے سانولا

آساں دے گُلشن کوں ہنج دا پانڑ ڈے ڈے پالیا میں
آپ ہجر وچ بھُج گئی نازش گلشن خوب سنبھالیا میں
گُھل پِن گرم ہوا دے جُھولے سُکدا ویندے ہولے ہولے
روندیاں میڈیاں اکھیاں وے سانولا دیداں راہ تے رکھیاں وے سانولا

کوئی ساڈا ہووے ہا ساڈے درد ونڈاوے ہا
گوڈے دے نال بِلہاتے اکھیاں وچ اکھیاں پاتے ساڈا من پرچاوے ہا

ہر ویلے خوف تے ڈر ہے پُر وحشت ہر منظر ہے
جتھ قدم رکھیجے بھا ہے کرنڑا گُمنام سفر ہے
اساں اوجھڑ وچ پھس گئے ہئیں ساکوں رستہ لاوے ہا

ہِن کپڑے لیر و لیراں تھی دُھندلیاں ہِگن تصویراں
سب خواب سُہانے رل گئے تھی کوڑ ہگیاں تعبیراں
تعبیر جیندی سچ ہووے او خواب ڈکھاوے ہا

رُل گئے ہئیں بھٹک بھٹک تے ساہ اَمدن اٹک اٹک تے
ہئی دنیا رِیس کریندی ہاسے ٹُردے مٹک مٹک تے
ساکوں رمز ٹُرنڑ دی بُھل گئی ہتھ پکڑ ٹُراوے ہا

ڈَٹھا آن پہاڑ ہے سِر تے کہیں بشر ڈِٹھا نہیں پِھر تے
احساس کرے کُئی ساڈا پُچے نازش آن اُڈر تے
فِکراں دے وات اچ ہیسے ساکوں آن بچاوے ہا

میں وی دعویدار وفا دا اُو وی دعویدار ہے
بس ایں گالھ تے اوندا میڈا عرصے توں تکرار ہے

میں اَہداں جو تئیں مونہہ موڑیے او اَہدے منہ تئیں موڑیے
میں آہداں جو تئیں دل تروڑیے او اہدے دل تئیں تروڑیے
میں آہداں جو پیار ہے اُنویں او وی آہدے پیار ہے

میں آہداں توں بُھل گئیں وعدے او آہدے جو توں بُھل گئیں
میں آہداں مارن تے تُل گئیں او آہدے جو توں تُل گئیں
میں آہداں جو ہجر دا بار اے آہدے میں تے بار ہے

میں آہداں جو تئیں کنڈ کیتی او آہدے کنڈ تئیں کیتی
میں آہداں توں جِت گئیں بازی او آہدے جو تئیں جیتی
میں آہداں جو ہار ہے میکوں آہدے میکوں ہار ہے

میں آہداں تئیں رول ڈِتا ہے آہدے نازشؔ تئیں رولیے
میں آہداں تئیں راز ہے کھولیا آہدے نازشؔ تئیں کھولیے
میں ایں گالھ توں ہاں انکاری اوندا وی انکار ہے

رات کوں تارا تارا کِھلدے ڈِینہہ کوں اے جگ سارا کِھلدے
پیار دی بازی ہر گئی آں مر گئی آں وے ڈھولا مر گئی آں

نہ ڈِکھڑا اظہار کیتے می ہر دریا کوں پار کیتے می
اپنڑے آپ کوں بُھل گئی آں میں تیکوں اتنا پیار کیتے می
ہجر مریندے ہاں وچ تیشے کھادی ویندن فِکر اندیشے
ماس اَپنڑے کوں چَر گئی آں

تیڈا ڈِیکھن تیڈا بولن اے انداز نی کہیں دا ڈھولن
میڈیاں اکھیاں تے بدھ پٹیاں تیڈا لُکنا میڈا گولن
کُئی وی گالھ بُھلا نئیں سکدی کول تیڈے میں آ نئیں سکدی
سفر اِتی میں کر گئی آں

نازشؔ عشق ٹُرایا بھا تے ٹُردی رہ گئی تیڈے ساہ تے
جتھ جتھ وی ہے ڈِس پئی تیڈی پُجدی رہ گئی میں اوں جاہ تے
تیڈی دل وچ اتنی سِک ہئی بھانویں چاڑھی بھانویں جھک ہئی
ٹُردی میں سِر بھر گئی آں

اساں تاں ہجر وچ اُجڑ گیسے جانی، تیڈے ناں سُٹیے روز عیداں منیندیں
وڈا غم ہے تیئں توں نِکھڑ گیسے جانی، تیڈے ناں سٹیے روز عیداں منیندیں

اساں بردے تیڈے ونجوں یار کیڈے، ہے ڈکھ غم نظر دا نظر بھالوں جیڈے
اساں روندیں روندیں نِوڑ گیسے جانی، تیڈے ناں سُٹیے روز عیداں منیندیں

اساں تیڈے راہ تے کھڑوں سر جُھکاتے، ہے ارمان لنگھ ویندی نظراں چُراتے
اساں پیراں توں وی اُکھڑ گیسے جانی، تیڈے ناں سُٹیے روز عیداں منیندیں

توٹے جو ستم تھئے نہیں نین نم تھئے، اساں آہدوں نازؔش ولا وی کرم تھئے
اساں تاں جھکی وٹ پکڑ گیسے جانی، تیڈے ناں سُٹیے روز عیداں منیندیں

ساقی شراب ڈے توں ساقی شراب ڈے
بے شک ولا نہ ڈیویں اج تاں جناب ڈے

مونہہ توڑیں جام بھر ڈے
حیران رِند کر ڈے
محفل تڑپ ونجے اج نہ کر حجاب ڈے

گُھٹ گُھٹ تے پیوٹا کیا
لُک لُک تے جیوٹا کیا
اعلان عام کر ڈے تھیسی ثواب ڈے

ہاں ہوش وچ اجاں میں
مدہوش تھی ونجاں میں
نازؔش نہ روک ہتھ کوں اج بے حساب ڈے

لائیاں ہِم تاں توڑ نبھیساں آہدا ہا
پیار کوں ہرگز لیک نہ لیساں آہدا ہا

خوش خبری ہا ڈِیندا مِل تے
تیڈا ناں لِکھ چھوڑیم دل تے
ناں نہ مِٹسے خود مِٹ ویساں آہدا ہا

گُلشن دے وچ ویندے ہاسے
پھل ہِک ہئے کوں ڈِیندے ہاسے
اے منظر میں نہ وسریساں آہدا ہا

سوہٹا عیدالفطر دا ڈِینہ ہا
پُس گئے ہاسے وسدا مینہ ہا
نال تیڈے ہر عید منیساں آہدا ہا

نازشؔ وعدے بُھل گئے سارے
میڈے خواب تاں رُل گئے سارے
خوابیں دے وچ رنگ بھر ڈِیساں آہدا ہا

اے دل بادشاہ ہے اے دل بادشاہ ہے
محبت بُھلاوٹ سمجھدا گناہ ہے

میڈی گالھ اصلوں منیندانی کوئی اے اپنڑے اندر دی ڈِسیندانی کوئی
اے ہوں راہ تے ٹُر پے جیڑھی اوکھی راہ ہے

ایں ہنجوں دے تحفے سدادان کیتے ایں قسم ءِ خدا دی پریشان کیتے
نہ ڈِیندا کڈاہیں کڈھنڑ سُکھ دا ساہ ہے

اکھیندے اونکوں بے وفاوی نہ آکھوں جُدا تھی تے اونکوں جُداوی نہ آکھوں
جدا جو سمجھدے اوہو بس فناہ ہے

اے راضی نہیں یار دی یاد بُھل تے اکھیندے مراں میں وفادار ہُل تے
ایندے وچ محبت وسی بے پناہ ہے

کیہاں ڈُکھ کیہاں سُکھ جیلے اتھ نی رہنڑا ذرا سوچ نازشؔ جو کتھ ہے ٹکانڑا
اکھیندے اے دنیا چھڑی سیر گاہ ہے

توں آیا کر توں آیا کر توں آیا کر توں آیا کر
تیڈی مُونجھ توں اکھیاں روندیاں ہِن تیڈی راہ تے دیداں ہوندیاں ہِن
توں نہ اتنا ترسایا کر توں آیا کر

جئیں ساہ وچ تیڈی یاد نہیں میڈے بُت وچ اے جیہاں ساہ کائینی
ارمان ضرور ہے ڈھولے آ تیکوں میڈی گُئی پرواہ کائینی
توں حُسن دا شاہ تیکوں کیا پرواہ میڈی ہِن تیڈے گُئی واہ کائینی
جیڑھا نازشؔ میڈا حق بنڈے او میں تے خاص نگاہ کائینی
میکوں ڈھولے آ ہِند راں آندیاں نئیں میکوں کہیں دیاں گالہیں بھاندیاں نئیں
توں میکوں آ الوایا کر توں آیا کر

ہے محفل یا تنہائی اے تیڈی یاد بناں گُئی پل کائینی
میڈے دل تے میڈی اکھیاں وچ گُئی ٹِکدی ہور شکل کائینی
میکوں سٹیائی عشق سمندر وچ جیندا نازشؔ گل ہے تل کائینی
ہاں مشکل وچ میڈی مشکل دا دیدار ہِناں گُئی حل کائینی
میڈی زندگی ہے دیدار تیڈا کئی ثانی نئیں سرکار تیڈا
میکوں مکھڑا آن ڈکھایا کر توں آیا کر

توں آنویں بھانویں نہ آنویں تیڈی راہ تے دیداں لائی رہساں
توں امدا پئیں ہُٹنے آ ویسیں دل کملے کوں سمجھائی رہساں
متاں سوچیں پگالھ نکل ویسے میں نازشؔ راز لُکائی رہساں
تونٹے اندروں چُوروچُور ہوساں مونہہ تے مُسکار سجائی رہساں
تیڈے راز کوں راز رکھیساں میں نہ کہیں کوں اصُل ڈسیساں میں
توں ڈھولے آ نہ گھبرایا کر توں آیا کر

شہر تیڈا نہ آیا راسے ہسدے کھلدے آئے ہاسے
روندے واپس ویندے پئے ہئیں تیڈا شہر چُھڑیندے پئے ہئیں

نخرے ناز انداز نہ رہ گئے ڈیکھݨ دے وچ راز نہ رہ گئے
اکھ وچ صاف نکھیڑے نظرِن بولݨ دے وچ جھیڑے نظرِن
جھیڑے ڈھول مُکیندے پئے ہئیں تیڈا شہر چھڑیندے پئے ہئیں

بے رُخیاں وی سہہ نہ سگدے بِن تیڈے وی رَہ نہ سگدے
پیار دا فرض نبھاوݨ سانگے تیڈا بھرم بچاوݨ سانگے
ہاں تے پتھر رکھیندے پئے ہئیں تیڈا شہر چُھڑیندے پئے ہئیں

توں کیا سمجھیں پیار محبت پیار محبت عین عبادت
پیار کرِیندا نئیں تھی ویندے جس چیندے جو راز لُکیندے
اساں وی راز لُکیندے پئے ہئیں تیڈا شہر چُھڑیندے پئے ہئیں

خوش تھیویں ہُݨ نازؔ ڈھولا کیتی ویندوں تیئں توں اولا
ول نہ تیڈے سامہیں اَمسوں تنہائی وچ روسوں گمسوں
محفلاں تیکوں ڈیندے پئے ہئیں تیڈا شہر چھڑیندے پئے ہئیں

اساں وی تیکوں یار سڈیندے پَھر نہ سگدے
یار سڈیندے فخر کریندے پَھر نہ سگدے

شام کوں لوکی ہتھ وچ ہتھ پا سیر کریندن
اساں وی تیکوں نال ٹُریندے پھر نہ سگدے

اکھ وچ توں ایں دل وچ توں ایں کھل وچ توں ایں
تیکوں سِر دا تاج بݨیندے پَھر نہ سگدے

توں تاں چندر ایں خاک نشیں ایں اَفسردہ ہئیں
تیکوں مِٹیاں لگݨ نہ ڈیندے پَھر نہ سگدے

نازؔش باقی زندگی دے ڈینہہ جتنے وی ہَن
ڈھولا تیڈے نال کٹیندے پَھر نہ سگدے

انج انج رہ تے رُلدے ویندوں ساکوں نال رَلا
وے سانولا ساکوں میت بنڑا

ساری عُمراں نوکری ڈیسوں
حکم تیڈے اگوں سِر نہ چیسوں
ساکوں توں ازما

ساڈیاں خوشیاں ساڈے ہاسے
رب جانڑے ٹُر گئے کئیں پاسے
خوشیاں نال ہسا

گالھ اساڈی رہ گئی کِھل وچ
دل دیاں گالھیں اُونویں دِل وچ
کریں ہا غور ذرا

گُجھ بولوں تاں ڈردوں نازشؔ
نہ بولوں تاں مردوں نازشؔ
ساڈی جان بچا

میں وی وفا کریساں توں وی وفا کریں
میں وی دعا کریساں توں وی دعا کریں

اے عشق دا جہان ءِ سُنڑ ءِ گھن ہے عرض پہلا
ہئے سارے فرض بعد اچ ہے پیار فرض پہلا
میں وی ادا کریساں توں وی ادا کریں

توں بادشاہ ایں حُسن دا میں عشق دا اَسیر آں
میڈے سِر تے تاج ہے پر تیڈے در دا میں فقیر آں
میں وی نبھا کریساں توں وی نبھا کریں

آیا جے زندگی وچ موسم اُڈاریاں دا
آغاز ہوسی نازشؔ ظلمی بیماریاں دا
میں وی دوا کریساں توں وی دوا کریں

اے تاں ہک دل ہے ہزار ہووِن ہا
ڈھولا تیڈے پیراں اُتوں گھول سَٹاں ہا
غم ہِن خوشیاں دے وار ہووِن ہا
ڈھولا تیڈے پیراں اُتوں گھول سَٹاں ہا
میڈے کولوں جند جیویں کنڈیاں دے کھیت ہِن
صحرا ویرانیاں تے دگ ریت ریت ہِن
میڈے کولوں رُتاں اے بہار ہووِن ہا
ڈھولا تیڈے پیراں اُتوں گھول سَٹاں ہا
ہر ویلے پُسیاں نے درداں رنجاٹیاں
میکوں تاں نصیب تھیاں اکھیاں نماٹیاں
میڈے کولوں اکھیں تلوار ہووِن ہا
ڈھولا تیڈے پیراں اُتوں گھول سَٹاں ہا
بٹیا تماشہ ہاں میں نازش ایں جہان تے
سُکے سُکے ہونٹ نالے تالے نے زبان تے
میڈے ہونٹاں اُتے مُسکار ہووِن ہا
ڈھولا تیڈے پیراں اُتوں گھول سَٹاں ہا

اقرار کر تے تھی گئی جُدا ایں توں بے وفا ایں
مجبوریاں ہِن سگدی نبھا نئیں میں بے وفا نئیں
قسماں تے وعدے ہَن کُوڑ سارے
میڈی زندگی ہئی تیڈے سہارے
ڈینہہ رات رووِن نیناں وِچارے
میکوں ڈیکھ مُکھڑا گھندی لُکا ایں
میکوں خبر ہے کیویں نبھیساں
کر یاد ویلے آہیں بھریساں
لوکیں توں لُک لُک ہنجوں وہیساں
مرضاں تاں ہوسِن ہوسی دوا نئیں

ہر پاسے بھا ہے کِن تے ونجیجے
کئی جاہ نئیں ڈسدی کئیں جا رہیجے
کیویں کریجے ہُنڑ کیا اکھیجے
اتبار ڈے تے ڈے گئیں دغا ایں

میڈا ماݨ توں ایں پہچان توں ایں
میڈی آن توں ایں میڈی شان توں ایں
ایہا ݨگالھ سچ ہے میڈی جان توں ایں
ایہو کُوڑ ہووے بخشے خدا نئیں

تیڈی ہاں تیڈی تیڈی قسم ہے
اے ݨگالھ ہے تاں جھیڑا ختم ہے
ہک پئے دا نازݨ رکھݨا بھرم ہے
لوکیں دی من کے رُسݨا ولا نئیں

رچ رچ کے مِل ووے یار اساں پردیسی ہو ونجھݨائیں
سچ ݨگالھ ہے کر اتبار اساں پردیسی ہو ونجھݨائیں

اساں ونجݨ کیتے اِتھاں اَئے ہاسے
اِویں عارضی وسدے پئے ہاسے
بُھل اصل حقیقت گئے ہاسے
ہُنڑ اَئی ہے سوچ وچار
اساں پردیسی ہو ونجھݨائیں

ہے ݨگالھ اݨل اساں ویسوں پئے
اج ہیسے کل اساں ویسوں پئے
نہ ولسوں ول اساں ویسوں پئے
اِتھاں رہ ویسے کردار
اساں پردیسی ہو ونجھݨائیں

لنگھ نازݨ اے دریا ویسوں
ہئیں خالی کجھ نہ چا ویسوں
اساں آپ کوں آپ لُکا ویسوں
ونج جھوکاں لیسوں پار
اساں پردیسی ہو ونجھݨائیں

دست شناسا غور دے نال اچ ہتھ دیاں ڈیکھ لکیراں کوں
یار وی مِلسے یا میں روندی رہساں چا تصویراں کوں

کُئی آہدے اے رُلدی مرسے کُئی آہدے ول وس پوسے
توں ڈس کیڑھی گالھ صحیح ہے رُلساں یا بٹ چس پوسے
مونہہ تے مُسک نصیب وی ہے یا روز وہیساں نِیراں کوں

نِندر ہے بھانویں جاگ ہے میکوں خواب ہکو ہے ڈھولے دا
کیا کجھ تھیندا پے دنیا تے عِلم نہیں کہیں رولے دا
خواب ایویں نِت ڈیکھساں میں یا پا گھنساں تعبیراں کوں

لیکھ میڈے ہَن جگ توں سوہنڑے وچ خوشیاں دے رچدی ہَم
سامہیں نازش یار بلہا تے گمدی ہَم تے نچدی ہَم
نہ او میلے نہ او ویلے کیا تھی گئے تقدیراں کوں

کل ہوکا ڈے ہک جوگی ودا گالھ کریندا ہا
ہَن دل تے اثر کریندے جو پول بُلیندا ہا

کھڑ آہدا ہا سرِ عامِ ءِ ریہوں غافِل عمر تمامءِ
اجاں ویلہ ہئی کجھ کر گھن اجھو آیو سر تے شامءِ
آغاز توں پہلے سوچیں ہر کم دا توں انجامءِ
ایویں گالھیں گالھیں وچ ول جھل ناد ونچیندا ہا

رہی قائم حُسن جوانی رکھ اپݨی صاف پیشانی
تیڈی ہیں دوران مکمل ہے تھیوݨی انت کہانی
کہیں شئے کوں ڈیکھ تے مُس نہ اِتھ ہر ہک شئے ہے فانی
اے گالھ کریندیں اپݨے کھڑ ہتھ مسلیندا ہا

تیڈے کول جو مال تے زر ہے تہوں تیکوں ماݨ فخر ہے
جیکوں اَپݨا ماݨ سمجھدیں اے گھر چند ڈینہہ دا گھر ہے
توں ہئیں راہگیر مُسافِر تیڈا اوکھی سمت سفر ہے
بہوں دور دراز ہے منزل احساس ڈیویندا ہا

میڈی ڈِیکھ تے خالی جھولی آکھے ہتھ ڈکھلا ہاں بھولی
ہتھ ڈِیکھ تے بولیا نازشؔ تیڈی اُٹھݨی ہے کل ڈولی
سِر پیر ہوسَن تیڈے ننگے بس بگل وچ ہوسیا چولی
میکوں میڈا حال ڈسیندیں خود نِیر وہیندا ہا

ایویں یار نئیں کریندے جیویں یار کریندا پئیں
میکوں زندگانی ڈے تے ہتھ نال مریندا پئیں

میڈا اللہ جاݨدا ہے میڈا توں ایں ڈھول جانی
ایں اپݨے فیصلے تے کجھ کریں ہا مہربانی
میں تاب کیا انیساں جیڑھے درد توں ڈِیندا پئیں

اکھیاں دے وچ قہر ہے بولݨ دے وچ زہر ہے
ہے کون ایجھا ظالم جیندا تیڈے تے اثر ہے
ایویں توں نوہی کریندا کہیں ہئے کوں ڈکھیندا پئیں

نازشؔ بغیر تیڈے کوئی غم دا توڑ کائینی
ارمان ءِ تئیں ہے آکھیا ہُݨ کہیں دی لوڑ کائینی
میں اے وی آکھیا نئیں توں کیویں الیندا پئیں

میں تیڈا دیوانہ ہَم میں تیڈا دیوانہ ہاں میں تیڈا دیوانہ رہساں
دنیا توں انجانہ ہَم دنیا توں انجانہ ہاں دنیا توں انجانہ رہساں

سوہنڑے سوہنڑے لوک ٹکردے رَہ ویندن
نازاں نخریاں نال اُڈ ردے رَہ ویندن
میں تیڈا پروانہ ہَم میں تیڈا پروانہ ہاں میں تیڈا پروانہ رہساں

تیڈی یاد بِناں کُئی اَمد اساہ کائینی
ہے ارمان جو تیکوں کُئی پرواہ کائینی
کل وی ڈھول نشانہ ہَم اج وی ڈھول نشانہ ہاں ول وی ڈھول نشانہ رہساں

راز انوکھے ڈھولے آ تئیں اظہار کیتے
ظلم تاں ہے میں ول وی تیکوں پیار کیتے
میں جیویں مستانہ ہَم میں اُنویں مستانہ ہاں میں ایویں مستانہ رہساں

خوش قسمت ہے جیکوں پیار قرار ڈتی
اپنڑا سمجھ کے ساری زندگی وار ڈتی
میں نازشؔ بیگانہ ہَم میں نازشؔ بیگانہ ہاں میں نازشؔ بیگانہ رہساں

ساکوں ڈیکھنڑاں نہ ساڈے نال بولنڑا
ہِن کیجھیاں محبتاں وے ڈھولنڑا

چنگے مُل پائے اکھیاں مِلائیاں دے
ڈر ڈیندا ایں جدائیاں تنہائیاں دے
ست ڈیوٹا وفاواں کوں نہ تولنڑا

تحقیق وی نہ کرنڑی خطاواں دی
بھر مار کر ڈیونڑی سزاواں دی
کُوڑے عُذر بنڑاوٹا تے رولنڑا

ساڈے حال اُتے نِما نِما ہَسنڑا
گالھ دل والی نازشؔ نہ ڈسنڑا
تاکی دل والی اصلوں نہ کھولنڑا

ساڈا وی ہک ڈھولا ہا ساڈا وی ہک ڈھولا ہا
ساکوں نال ہِلہیندا ہا سُٹ تے کجھ سٹّیندا ہا مونجھا تھیوݨ نہ ڈِیندا ہا

اساں اوندا نام وفا رکھیا او نام دی لاج رکھیندا ہا
بے تابی ڈِیکھ اساڈی او نظراں دے جام پِلیندا ہا
بھا ہجر فراق دی بلدی ہوئی مُسکار دے نال بُجھیندا ہا
حیران کریندا ہا نازؔش کیا خُوب انداز ڈِکھیندا ہا
ہونٹ ڈِنداں وچ ڈِیندا ہا اُنگلی نال رکھیندا ہا رمزاں نال رِجھیندا ہا

او دِل وچ درد رکھیندا ہا ساڈے درداں دا مُل پیندا ہا
ایں دنیا تے ساڈا گُئی کائینی احساس نہ تھیوݨ ڈِیندا ہا
کئی غلطی ملطی تھیوے ہا تاں نظر انداز کریندا ہا
بہہ خاص بُجھارت وچ نازؔش او پیار دے رنگ ڈِکھلیندا ہا
دوروں ہتھ لہریندا ہا گُئی پیغام تاں ڈِیندا ہا پیار دی جھلک ڈِکھیندا ہا

ربّ گھن ویندے اوندی محفل وچ اساں منظر ڈِیکھ تے ڈِر رہندوں
ہوندی کھیڈ ہے مورتے کانواں دی پھر سگدے نئیں چُپ کر رہندوں
ہِن جام ونڈِیندے غیراں وچ اساں تسڑے آہیں بھر رہندوں
ساڈے ڈِیکھݨ وچ او ڈِیکھدا نئیں کر نازؔش اکھیں تر رہندوں
جیلے جام ونڈیندا ہا پہلے ساکوں ڈِیندا ہا رج رج تے پِلویندا ہا

ہاسے سُٹّدے پتھر دل ہوندن انسان منیندے نہ ہاسے
لا روگ تے ڈِیندن زندگی دا نقصان منیندے نہ ہاسے
اݨ سونہیں بݨدِن کر ڈِیندن حیران منیندے نہ ہاسے
ہا سچ نازؔش اساں خود ہاسے نادان منیندے نہ ہاسے
اُلجھی پینگھ رسیندا ہا علم نہ تھیوݨ ڈِیندا ہا شئیت او شُغل بݨیندا ہا

جڈاں دا تیئں ڈٹھے ساکوں زمانہ ڈیکھدے ساکوں
سیاڑے تاں سیاڑے ہِن دیوانہ ڈیکھدے ساکوں

چُمیندی چاندڑی ہے پیر پیراں کوں دَھمک آ گئی
ہے رنگت تے نِکھار آیا ہے چہرے تے چمک آ گئی
جو اپڑے ہِن تاں اپڑے ہِن بیگانہ ڈیکھدے ساکوں

اساڈے سامڑے کلیاں تے پُھل وی سِرنگوں تھیندن
بہاراں مست پوپٹ وی اساکوں ڈیکھ تے جیندن
نظر حسرت بھری موسم سُہانہ ڈیکھدے ساکوں

اساں جئیں پاسے پِھردے ہیں ستارے ہوں طرف پِھر دِن
اساں لب چولوں چا نازشؔ تاں ہیرے پیراں وچ کِردن
اساں انمول تھی گئے ہئیں خزانہ ڈیکھدے ساکوں

بے وفائی دی توں انتہا کر ڈتی
ڈھول کیا کر ڈتی ڈھول کیا کر ڈتی

توں چھڑایو میکوں ڈکھ اَتے غم کنوں
کیتو آزاد دنیا دے ہر کم کنوں
میکوں ڈکھ غم ولا کیوں عطا کر ڈتی

میکوں تیڈی قسم ہے سجن نئیں پتہ
جُرم کیجھا تھیا ہے اجن نئیں پتہ
میکوں فکراں دے وچ مُبتلا کر ڈتی

تیڈے ڈیکھن کیتے دل مچلدے صنم
توں نظر دا نِوہی دم نِکلدے صنم
میکوں روواں سدا کیوں سزا کر ڈتی

دل دے نازشؔ ارادے ڈسایو نی نہ
کر کے اظہار وعدے نبھایو نی نہ
وعدہ ہک تاں ڈسا جو وفا کر ڈتی

حُسن ہا عشق ہا چاندنڑی رات ہئی
میں نہ ہَم او نہ ہا کیا مُلاقات ہئی

نین ہَن تاں ذرا وی جِھمکدے نہ ہَن
دل وی ہَن دل وی اصلوں دھڑکدے نہ ہَن
ہونٹ چُلدے نہ ہَن تھیندی پئی بات ہئی

ہا نظارہ نظارے پریشان ہَن
سارے منظر زمانے دے حیران ہَن
نہ بدل کھمنڑی ہَن وسدی برسات ہئی

ایں زمانے کوں نازشؔ زمانہ تھیا
اے زمانہ اساں توں جُدا نہ تھیا
اے زمانہ اساں کیتے سوغات ہئی

تِکھڑے تِکھڑے نین سجڑ دے ساڈے نال الیندے ہَن
کہیں کہیں ویلے مِٹھڑا پولِن کہیں ویلے دھمکیندے ہَن

کہیں کہیں ویلے جھمک جھمک تے چن توں ودھ چمکار کرِن
کہیں کہیں ویلے سخت اُداسی غمیاں دا اِظہار کرِن
کہیں کہیں ویلے پُر کجلے توں کہیں ویلے پُس ویندے ہَن

کہیں کہیں ویلے پولِن جیلے باغ بہاراں کر ڈیون
کہیں کہیں ویلے پولِن جیلے نِکھڑ ونجڑ دے ڈر ڈیون
کہیں ویلے خود آن کے مِلدے کہیں ویلے سِکویندے ہَن

کہیں کہیں ویلے گہرے گہرے راز دِلاں دے ڈیندے ہَن
کہیں کہیں ویلے چھوٹی چھوٹی نازشؔ گالھ لُکیندے ہَن
کہیں ویلے کجھ کہیں ویلے کجھ خوب انداز ڈکھیندے ہَن

وت وصل وصال دی رُت آ گئی وت کھاسَن خوف جدائیاں دے
وت محفل ہوسی محفل وچ لگے رہسَن ڈر تنہائیاں دے

وت دیداں دے تکرار ہوسَن وت ہونٹاں تے مُسکار ہوسَن
وت چُپ چُپ وچ اظہار ہوسَن وت خواب خیال ہزار ہوسَن
وت راز اندر کوں کھاسَن پئے وت وہم ہوسَن رسوائیاں دے

تعبیر گولیندیاں رُل گیو سے کہیں ایجھا خواب ڈکھالیا ہا
اساں قدم قدم تے ڈھہہ ڈھہہ تے مسیں آپ کوں آپ سنبھالیا ہا
وت کھلسَن در مجبوریاں دے دھک لگسَن بے پروائیاں دے

وت رات کوں نِندراں نہ آسَن وت سوچاں ہوسن کیا ہوسی
وت مرضاں نویاں تھی ویسن وت مرض دا دید دوا ہوسی
وت نازش مرضاں ودھ ویسن وت ہوسَن کال دوائیاں دے

کجھ تاں صلہ ڈیویں ہا ساکوں وفاداری دا
ڈھولے آ فخر کریندے اساں وی تیڈی یاری دا

اساں دیوانے دیدار دے دیداں تے نال مُسکار دے
مُکھڑا لُکایا ای توں جاٹ کے ماٹ ءِ شکل پیاری دا

جیویں ٹرایو ٹُر دے رہ گے جتھ چا بلہایو اساں بہہ گے
تیڈے تابعے تھی گیو سے ماٹ ہا دلداری دا

نازش کریندے ایویں یار نئیں یاریں کوں یار ڈیندے خار نئیں
اپٹا بٹا کے دھک ماریائی، غم ہے عمر ساری دا

وے ڈھولے آ تیڈے ہجراں دی اگ بَل گئی اے
میڈی نگری پیار محبتاں دی اِس بَلدی اگ وچ جَل گئی اے

کجھ دل وچ سوچ اندازہ لا میکوں پیار دا بدلہ کیا ڈے گئیں
تئیں کُوڑ الایا سچ سمجھا ہیں گالھ دی شئیت سزا ڈے گئیں
تیڈی نا انصافی ڈیکھ میڈی بے ساختہ دھاڑ نکل گئی اے

بھانویں جتنی کاوڑ ہووے پئی اے جتنا قہر وسیندا نئیں
دیدار دا عادی کر تے ول ایویں چہرہ چندر لُکیندا نئیں
اٹ گیٹویں ڈکھ غم آ گئے ہِن مچ سینے وچ ہلچل گئی اے

میکوں معاف کریں میکوں معاف کریں میکوں معاف کریں میں زندہ ہاں
ہم آکھیا نِکھڑ کے نہ جیساں میں نازشؔ بہوں شرمندہ ہاں
کئی واری موت کوں سہڑیا ہم تھی آسوں پاسوں ول گئی اے

شہر دا ڈھولا ماٹ کریندائے ساکوں گنڈائے پردیسی
ویسوں مر تاں بعد اساڈے ڈھولا ساڈا مُل پیسی

آس اُمید دے زور تے لوکو اے جتنا اساں جی گئے ہئیں
روندے دل کوں روز تسلیاں ڈے ڈے کُوڑے تھی گئے ہئیں
روندے دل کوں آکھدے رَہ گئے آ ویسی ہُنڑے آ ویسی

چُپ چُپ ہاسے خوش خوش ہاسے پول پیوسے انج تھی گئے
پیار نبھاوڑا پوسی ڈھولا اتنا سُنڑ کے رنج تھی گئے
ساڈی زندگی ڈھول دا درشن ڈیسی ڈیکھاں نہ ڈیسی

ٹکریا تاں ہُنڑ آکھسوں نازشؔ آکھیں شہر چُھڑیندے ہئیں
شہر دا چھوڑڑ کجھ وی نئیں توں آکھیں تاں مر ویندے ہئیں
اُنویں کر ڈکھلیسوں ڈھولا جیڑھا کجھ وی فرمیسی

تیئں یار بُھلا چھوڑیائے اساں پیار بُھلا نوٹا نئیں
جیندے وچ توں نہ ہوسیں اساں گیت او گا نوٹا نئیں

انسان دی زندگی وچ آ کیجھے موڑ ویندن
جیڑھے ہک پل نئیں وِسدے او ہے کنڈ کر چھوڑ ویندن
توٹے تنہا تھی گئے ہئیں ڈوجھا یار بٹا نوٹا نئیں

محسوس تھیا ہوسی ساڈا پیار انوکھا ہا
پر تیڈی طرفوں تاں ہر قدم تے دوکھا ہا
تیئں کئی کئی رنگ ڈکھلائے اساں رنگ بدلا نوٹا نئیں

تیڈے فخر تے جیندے ہئیں تیڈے ماٹ کریندے ہئیں
اساں کتنے اوکھے ہئیں چُپ کر گذریندے ہئیں
توٹے مونجھاں مار سٹِن بالکل کُرلا نوٹا نئیں

تیکوں نازش کیا آکھوں لُوں لُوں وچ وس گیا ایں
ساڈی نندروی کھس گیا ایں ساڈے خواب وی کھس گیا ایں
تیڈی یار جُدائی دا اساں سوگ منا نوٹا نئیں

تیڈی جدائی نے میکوں شاعر بٹا ڈتے
تیئں ویندیں ویندیں دوستا تحفہ اے کیا ڈتے

سوچاں دے ہِن ذخیرے فکراں دے ہِن خزانے
دیوانگی دی حد نئیں حیران ہِن دیوانے
حسرت بھری نگاہ ہر تیئں کِتھ پُجا ڈتے

ہر ویلے یاد ہئیں توں ہک پل وی نئیں وِسردا
شیشہ جے ڈیکھاں شیشے اچ میکوں ہئیں توں نظر دا
میڈے وچ توں ایں سما گئیں میکوں لُکا ڈتے

مر ویساں لوک آکھسِن گیتاں دا بادشاہ ہا
نازش ہا درد لِکھدا اوندا ڈھول بے وفا ہا
الزامِ بے وفائی توں میکوں بچا ڈتے

تیکوں ڈاڈھا سوہنڑا رب بنڑائے ساڈی پارت ہئی
اساں نال تیڈے دل ڈھولے آ اَلائے ساڈی پارت ہئی

تیڈی اکھیاں جیہاں اکھیاں نئیں کائنات اندر
کائنات دے سارے رنگ ہِن تیڈی جھات اندر
ساڈی قسمت وچ تیڈے درشن اَئے ساڈی پارت ہئی

تسلیم کیتا توں سوہنڑا ایں اساں کوجھے ہئیں
ساکوں کوجھے ڈیکھے تے ڈِروِیندن اساں اُوجھے ہئیں
اساں کوجھے تیڈے نانویں تھئے ساڈی پارت ہئی

توں ساڈا بنڑ نہ بنڑ ڈھولا اساں تیڈے ہئیں
ساکوں توں ڈِسدا ہیں نازشؔ ڈیکھدے جیڈے ہئیں
ساکوں عشق نے تیڈے خواب ڈکھائے ساڈی پارت ہئی

جان کوں خطرہ ہے مونجھ نہ مار ڈیوے
آکھو میڈے ڈھولے کوں میکوں دیدار ڈیوے

کوئی شئے بھاندی نہیں ہِندر وی آندی نہیں
زخم اتنے تھی گِن کوئی جا واندی نہیں
ترس کھاوے ڈھولا ہئے نہ ہُنڑ بار ڈیوے

میں ڈو جلدی آوے دُوریاں چا مُکاوے
گُئی خطا تھی گئی اے تاں میکوں آ کے ڈساوے
میں آں حقدار پھلیں دا میکوں نہ خار ڈیوے

وقت مُشکل نازشؔ ہے بھرم کِھل نازشؔ
آتشِ عشق ہے اتنی بھجدا ہے دل نازشؔ
آوے بنڑ کے مسیحا ہاں میڈا ٹھار ڈیوے

☆.....☆.....☆

دل اساڈا اکھیندے اجھی زندگی نبھیندے
تیڈی خدمت کریندے تیڈے نوکر ہوندے
تیکوں پکھیاں جھلیندے، تیکوں مُٹھیاں بھریندے
تیکوں نندراں ڈیندے، تیڈے نوکر ہوندے

ڈیکھ تے تیکوں جیندے اصلوں اوکھے نہ تھیندے
تیڈیاں بچتاں کھاندے تیڈا جُوٹھا پیندے
پیر تیڈے دُھوئیندے جوڑ جُتیاں رکھیندے
قُرب تیڈا مٹیندے تیڈے نوکر ہوندے

ہجر پیندا لہو اے ہر ویلے جُستجو اے
نہ کوئی ہئی تمنا بس ایہا آرزو اے
تیڈا پاٹی بھریندے صاف پگلیاں رکھیندے
تیڈے رستے سجیندے تیڈے نوکر ہوندے

پورے ارمان تھیندے لوک حیران تھیندے
زندگی وچ اے نازشؔ تیڈے احسان تھیندے
پیر تیڈے چُمیندے چُم تے اکھیاں تے لیندے
ڈھولے آ ہاں ٹھریندے تیڈے نوکر ہوندے

کیڑھا رشتہ ہا جیڑھا نہ ترٹدا
اے ناتا ہا ایں ترُٹٹا ہا

ساکوں قدم قدم تے حوصلے ہَن
اظہار وی ہا اتبار وی ہا
اُوندے دل وچ کھوٹ ہا پہلے توں
کہیں وقت اُوں چھوڑ تے پُھٹا ہا

انمول خزانہ آساں دا
سرمایہ ہا لُوٹیج گیا
ہمسفر بٹایا ہا جیکوں
او راہزن ہا اُوں لُٹا ہا

ارمان وی ہن ساڈے خواب وی ہَن
اساں خوابیں وچ دفنیج گئے
او نازشؔ روپ مسیحا وچ
جلاد ہا اوں گل گھُٹا ہا

آ دل ایہو جا ڈھولا گولیجے
اُتھ نظرے ڈھولا جتھ وی ڈیکھیجے

کہیں بے وفا دا کرڑا گِلا نئیں
موجھی نہ تھی دل سب بے وفائیں
کتنا جہان ایں سارا پھریجے

اپڑا بڑا تے ساڈا سہڑیوے
اولے اکھیں توں لحظہ نہ تھیوے
اکھ کوں بھلیجے اکھ چا نوٹیجے

احساس ہووے جیندے اندر وچ
ہووِن محبتاں جیندی نظر وچ
اوندے پیر دھو دھو پاڑی پیوتیجے

جیڑھا نہ ہووے کہیں دا مُتھاج ءِ
نازشؔ نہ ڈیکھے رسم و رواج ءِ
قربان اُوں توں چا جِند کریجے

ہُنڑ نبھیندے ہئیں تاں ڈھولے آ مردے ہئیں
ہُنڑ چھوڑیندے ہئیں تاں ڈھولے آ مردے ہئیں
ساڈا اندازہ لا کیجھے حال اِچ ہوسوں

ایویں سوچاں دے اندر رات ساڈی گذرے
کہیں طرح سامنڑے تیڈے بات ساڈی گذرے
کجھ اکیندے ہئیں تاں ڈھولے آ مردے ہئیں
چپ کریندے ہیں تاں ڈھولے آ مردے ہیں

ساڈا سینہ پھٹدے اے جِتی غم تھی گئے
تیڈی قسم ایں ڈھولا اوکھا اے دم تھی گئے
ہنج وہیندے ہئیں تاں ڈھولے آ مردے ہئیں
ہنج رُکیندے ہیں تاں ڈھولے آ مردے ہئیں

عشق اَہدے نازشؔ سر اُٹھا کے جیوو
حُسن آہدے نازشؔ سِر جُھکا تے جیوو
سِر جُھکیندے ہیں تاں ڈھولے آ مردے ہئیں
سِر اُٹھیندے ہئیں تاں ڈھولے آ مردے ہئیں

احتجاجاً تیڈا شہر چھوڑیے

مونہہ ڈکھیندا جو نوہی توں الیندا جو نوہی کجھ ڈسیندا جو نوہی

زخم جتنا وی گہرا کیوں نہ ہووے دید تیڈی دے نال بھر ویندے
حال بے حال جتنا کیوں نہ ہووے تیڈے نظرڑ تے اوسنور ویندے
پھیرا پیندا جو نوہی سِک مُکیندا جو نوہی کجھ ڈسیندا جو نوہی

تیڈے مُسکارتے اشارے ہُنڑ ایویں لگدائے بیگانے تھی گئے ہِن
قرب تیڈے اساکوں خواب ڈکھائے خواب انجانے تھی گئے ہِن
غم مُکیندا جو نوہی قرب ڈیندا جو نوہی کجھ ڈسیندا جو نوہی

تیڈی چاہت شدید ہے نازشؔ راز تیڈا وی محترم لگدے
کوئی محفل نصیب تھیوے تاں اوپرا تیڈا کرم لگدے
اکھ ملیندا جو نوہی ہاں ٹھریندا جو نوہی کجھ ڈسیندا جو نوہی

کیا گذرے ساڈے نال وے ڈھولا توں کیا جانڑے

جی جی مردے مر مر جیندے ایں تھی گئے ساڈے حال وے ڈھولا توں کیا جانڑے

سامنڑے تیڈے بہہ نہ سگدے تیئں توں دُور وی رَہ نہ سگدے
موت حیات دی جنگ وچ ہیسے ہُنڑ تاں کجھ وی سَہہ نہ سگدے
ہنج نی رُکدی ہِندر نی اَمدی تاں اکھیاں ہِن لال وے ڈھولا

دل تیڈے وچ جھیڑے نظرِن شوخ مزاج نکھیڑے نظرِن
ساکوں اپنڑی پئے گئی ڈھولا ساکوں درد اویڑے نظرِن
کیا تھیسی ہُنڑ کیا نہ تھیسی فِکراں دے گڑدھال وے ڈھولا

ہجر فراق دے بل گئے شعلے، مر مُک ویسوں ہولے ہولے
نازشؔ موت اساڈی سنڑ کے، تاڑیاں مار تے گانویں ڈھولے
کیوں جو تیڈی جند چُھٹ ویسی، ساڈا انجن محال وے ڈھولا توں کیا جانڑے

ڈھولے آ شالا پیش نہ آنوِن ظالم درد جدائیاں دے
دل وچ تیراں وانگوں چُبھدن منظر بے پروائیاں دے

نِندر نی اَمدی خواب نی ہوندے سینے وچ کُہرام ہوندے
دنیا دی پرواہ نی ہوندی ہونڑاں تے ہک نام ہوندے
ول ول اکھیاں سامہیں آندِن جلوے ہتھ چُموائیاں دے

مونہہ تے مُسکاں رکھڑیاں پوندین دل وچ رونوڑاں پوندا ہے
ادنیٰ جئیں انسان دے اُتے وزن پہاڑ دا ہوندا ہے
پل دا ہسنڑا روگ عُمر دا تحفے نین مِلائیاں دے

نازشؔ حال حویلہ کوئی کول بِلھا تے پُچھدا نئیں
ہجر فراق دا سفر اڑانگا جند مُک ویندی اے مُکدا نئیں
دھیرے دھیرے مار مُکیندے ڈے کے غم تنہائیاں دے

تیڈے نال رُوح دا رشتہ ایویں برقرار رہسے
مر کے وی نال تیڈے ڈھولے آ پیار رہسے

توں ڈیکھیں یا نہ ڈیکھیں توں بولیں یا نہ بولیں
توں رول ڈیویں میکوں ول گولیں یا نہ گولیں
آنویں نہ بھانویں آنویں میکوں انتظار رہسے

تیڈی مرضی یاد رکھ توں تیڈی مرضی توں بُھلا ڈے
تیڈی مرضی توں جزا ڈے تیڈی مرضی توں سزا ڈے
تیکوں گِلہ نہ آسے اِتنا معیار رہسے

تیڈا اے فرض بنڈے توٹے جو ہَر گے نازشؔ
اتنا تاں پچھدا راہویں جیندائے یا مر گے نازش
چلو کجھ نہ کجھ تاں میکوں وی اعتبار رہسے

لوکو اساں بے وفا ہو گئے ساڈی وفا تھی قتل ءِ گئی اے
اکھیاں توں ہنجوں نی پئے رُکدے ہجراں دی بھا سینے بل ءِ گئی اے

جئیں کول ساڈیاں محبتاں اَمانتاں اُوں ہی چا کیتیاں خیانتاں
صبراں دے نال نال آساں تے وی ڈوں دھاری تلوار چل ءِ گئی اے

ساکوں خُماریاں ہَن ساکوں اُڈاریاں ہَن ٹکدے زمین تے نہ پیر ہَن
لتھیاں خُماریاں تاں ڈیکھیا نگری محبتاں دی جل ءِ گئی اے

درداں دے میلے وی نازشؔ اُداس ہِن ڈکھ ساکوں ڈیکھ ڈیکھ روندا اے
خوشی اَئی اے حال ساڈا ڈیکھ تے گل لا کے رو رو تے ول ءِ گئی اے

تیڈے خیال میڈے نال نال رَہ ویندن
تیڈے جلوے میکوں ڈیندے وصال رَہ ویندن

تیڈی اکھیاں دے اندر ہے جھلک سمندر دی
تیڈی نظر ہے کریندی کُئی پگالھ اندر دی
تیڈی اکھ دے میڈے سامہیں سوال رَہ ویندن

توں کہیں ویلے تاں میکوں خوشیاں دا نِشان لگدائیں
توں کہیں ویلے میکوں مونجھاں دی داستاں لگدائیں
ڈسا توں میکوں تیڈے کیوں اے حال رَہ ویندن

میں تیڈے غم کوں عبادت سمجھ کے چاتا اے
میں تیڈے درد کوں نازشؔ صحیح سُنجاتا اے
میڈی سوچاں تے تہوں تاں کمال رَہ ویندن

ساقی شراب نہ ڈے نظراں مِلائی رکھ توں
بھر بھر تے جامِ اُلفت میکوں پِلائی رکھ توں

زاہد دی پگالھ نہ کر زاہد کوں کیا نظردے
بُت خانے وچ وی کجھ نئیں او وی صفا نظردے
میکوں خدا نظردے گھونگھٹ اُٹھائی رکھ توں

پیریں تیڈیں دے وچ اے دل باغ باغ تھی گے
ٹل گئن گُل اندھارے روشن دماغ تھی گے
ایویں ہمیشہ غم توں میکوں بچائی رکھ توں

مُلاں تاں بادشاہ ہے ایویں خوامخواہ ڈریندے
پنڈت وی شہنشاہ ہے نِت کوڑ بہہ الیندے
عاشق دا کیا مقام ءِ نازش ڈکھائی رکھ توں

دعا اے پوری ضرور ہووے
نہ ڈھول نظراں توں دُور ہووے

اَلاوے بھانویں جو نہ اَلاوے
تے ڈیکھ میکوں چا مونہہ وٹاوے
اے بھانویں دِل چُور چُور ہووے

اُٹھاوے لذتاں رُوا رُوا تے
تماشہ میکوں بٹا بٹا تے
سزا توٹے بِن قصور ہووے

جے درد ڈیوے تاں چُم چوتیجے
نہ بھیجے نازش نہ اُف کریجے
دماغ وچ اے شعور ہووے

میں تاں کوجھی موجھڑی ہاں ماہی میڈا مور ہے
کیا تھیا جے رُوپ نئیں قسمت میڈی تاں زور ہے

سِر میڈے چُنی وفا دی چُنی دا رنگ لال ہے
ہر ویلے ہے عید میڈی ڈھول ہر دم نال ہے
رات ڈینہہ کیویں کٹھے تھی گئین جگ تے شور ہے

گل میڈے چولی وفا دی چولی دے وچ دھاریاں
گالہیں کر مدوا کریندے مِٹھڑیاں مِٹھڑیاں پیاریاں
پھل تے کلیاں پیر چُمدن ٹُردا وکھری ٹور ہے

عشق توں قربان تھیواں عشق نے رنگ لا ڈِتے
خاک توں نازشؔ اُٹھا اَسمان تے پہنچا ڈِتے
گل اساڈے عشق نے پاتی انوکھی ڈور ہے

اکھ بھال تے ڈیکھ سجنڑ تیڈے در تے میں اَئی کھڑی آں
جیڑھے ویس پسند تیکوں اُوہے ویس چھکائی کھڑی آں

اکھیں تیڈیاں اے جام نے شراب دے ہونٹ آہدا ہانویں پُھل نے گلاب دے
اکھیں کجلہ میں پائی کھڑی آں ہونٹیں سُرخی وی لائی کھڑی آں

کالی ناگنڑی توں لِٹ تیڈی کالی اے تیڈی موراں توں وی ٹور متوالی اے
اُنویں لِٹ لہرائی کھڑی آں، پیریں جھانجھراں وی پائی کھڑی آں

مونہہ بول میکوں ڈس دلجانیاں کیڈے کراں تیڈے خط تے نشانیاں
چھلے ہتھاں وچ پائی کھڑی آں خط سینے نال لائی کھڑی آں

کر یاد تیکوں یاد میں ڈوبندی آں ہر عید اُتے لیندے ہاسے مہندیاں
ڈینہہ عید والے آئی کھڑی آں نال مہندیاں وی چائی کھڑی آں

نِوہی ڈیکھدا اے اج میکوں ڈھول وے ول نازشؔ نہ آساں تیڈے کول وے
اج مُکدی مُکائی کھڑی آں ڈیکھ زہراں میں چائی کھڑی آں

میڈا ڈھول نئیں منیندا میں منا منا کے تھکی آں
وَلدی نی ڈِیندا اصلوں میں اَلا اَلا کے تھکی آں

آکھیم وفا دا چولا پا کے لہایا نئیں میں
تیڈا راز ایں لُکائے می کہیں کوں ڈِسایا نئیں میں
پھٹدا ہے میڈا دل ہُنڑ میں لُکا لُکا کے تھکی آں

عمراں کٹی ہے رل تے نہیں مختصر کہانی
چھلڑے رومال اج وی میڈے کول ہے نشانی
نہیں ڈِیکھدا نشانی میں ڈِکھا ڈِکھا کے تھکی آں

ڈھولا وفا تے جیکر کوئی حرف آئے تاں ڈِس چا
ہمراز تیڈے باجھوں کہیں کوں بٹائے تاں ڈِس چا
تھئے جُرم سِر ہے حاضِر میں جُھکا جُھکا کے تھکی آں

میڈا سوہنڑا ڈھول نازشؔ میکوں ڈھیر کیوں روئندائیں
ڈِہدیں نہ ہانویں تھکدا مُکھڑا چا اج وٹیندائیں
ایہو حال جند نی بچدی میں بچا بچا کے تھکی آں

تیڈی یاد نی وِسردی تیڈی یاد نی وِسردی
بِن تیڈے زندگانی اوکھی پئی ءِ گذردی

بھریا جہان تیئں بِن لگدا ہے خالی خالی
ایویں نظردے جیویں دیہہ مار کے بھنوالی
پہہ سُکھ دا ساہ گھنیجے گُئی جاہ نہیں نظردی

لوکیں کیتے بہاراں میڈے کیتے خزاں ہے
پیریں تلے نہ دھرتی نہ سِر تے آسماں ہے
تیڈی آس تے ہاں جیندی تیڈی مُونجھ توں ہاں مردی

کیویں وساراں نازشؔ میں زندگی دے میلے
ہر شام ہتھ ہلانوں دیدار نِت سویلے
ہک پل وی میڈے دل توں تصویر نی اُتردی

ڈکھ درد مُکانونڑ کیتے تیڈی یاد بُھلانونڑ کیتے
رچ رچ پیندے ہئیں جگ آہدے زہرِ زہر کوں پی تے جیندے ہئیں

جے ہوش دے وچ ہئیں اَمدے غم جگر کوں پٹ پٹ کھمدے
آ یاد ویندے ہِن منظر دل ڈکھدے چیتا بھمدے
ہاں جگر بچانونڑ کیتے تیڈی یاد بھلانونڑ کیتے

نہیں عِلم جو کونڑ الاٹے نی رَہ گے ہوش ٹِکاٹے
جگ پُچھدے ٹال چھڑیندوں ساڈے اندر کون سماٹے
تیڈا راز لُکانونڑ کیتے تیڈی یاد بُھلانونڑ کیتے

تیڈی چھوڑ ڈتی اے وستی کیا کرنڑ اے حُسن پرستی
ہک گھُٹ پلویندے ساقی چڑھ ویندی اے نازش مستی
اے دل وِندلانونڑ کیتے تیڈی یاد بھلانونڑ کیتے

تیڈے نال الیندے نئیں ڈھولا تیئں چنگیاں نئیں کیتیاں
تیکوں درد سُٹیندے نئیں ڈھولا تیئں چنگیاں نئیں کیتیاں
تیکوں اپنڑے دل دا حال ڈتا
اساں حال وی دل دے نال ڈتا
تیئں مُسِک مُسِک تے ٹال ڈتا
ہُنڑ بھرم ونچیندے نئیں ڈھولا
تیئں چنگیاں نئیں کیتیاں
یا تیڈا دل مجبور نہ ہا
یا تیکوں یار شعور نہ ہا
اساں ہاسے صاف قصور نہ ہا
ہئی گالھ اَکھیندے نئیں ڈھولا
تیئں چنگیاں نئیں کیتیاں
تیئں نازش پیار سُنجاتا نہ
ساکوں کہیں لیکھے وچ پاتا نہ
تیئں جاݨ کے ساکوں چاتا نہ
ایویں سجݨ کریندے نئیں ڈھولا
تیئں چنگیاں نئیں کیتیاں

مِٹھی نیند سَوݨ والیا ساڈے جگارے ڈیکھ آ تے
کیویں کٹیندے راتاں کالیاں درداں دے مارے ڈیکھ آ تے

خواباں خیالاں والی دنیا عجیب ءِ اساں وی اے دنیا وسئی اے
خالی ہا دِل دا ویڑھا خالی ایں ویڑھے وچ تصویر تیڈی سجئی اے
توں نہ سہارا ساڈا بݨیا مِل گئے سہارے ڈیکھ آ تے

عشق سمندر ہا ٹھاٹھاں دے وچ ہا دھوچا کیتو سے تیڈے ماݨ تے
اساں اݨ تارے ہاسے تیکوں پتہ ہا سارا جھاگ جھگا یو ساکوں جاݨ تے
ہُݨ ساڈا بچݨا محال وے چُھٹ گئے کنارے ڈیکھ آ تے

نازؔش گِلہ نہ کوئی نہ کوئی شکوہ احسان تیڈا اے ضرور ءِ
تئیں جیڑھا روگ لایا اوندی چُبھن والا پیارا اتے مِٹھڑا سرور ءِ
ساکوں یاد رَہݨ والیا اپݨے وسارے ڈیکھ آ تے

ڈاڈھا چنگا ساکوں تیڈا لگدا ہسݨا تے نال نال بولݨا
پلکاں اُٹھاوݨا نظراں مِلاوݨا ہوݨاں کوں تھولا تھولا چولݨا

تیکوں مبارکاں وے ڈھولے آ ڈاڈھا سوہݨا اللہ نے بݨایا ای
اللہ سوہݨا پچھسی ضرور وے ساکوں جو ڈاڈھا تڑپایا ای
تیکوں دعاواں ڈیسوں نال وفاواں ڈیسوں ساڈیاں وفاواں ذرا تولݨا

متھڑا ہے سجری سویر وے زُلفاں نے کالی کالی شام وے
ہونٹ گلاباں دے نے پھل وے اکھیاں شراباں دے نے جام وے
ڈوں گُھٹ پِلاویں ساکوں نہ ترساویں ساکوں زندگی ہواواں دا ہے جھولݨا

اساں دیوانے تے فقیر وے، نازؔش جُتاں نہ زور وے
گل وچ گاریاں وفا دیاں پیراں وچ پریتاں والی ڈور وے
ساڈا خیال رکھیں ساڈی سنبھال رکھیں، ساکوں کہیں موڑ تے نہ رولݨا

عِشقا ونجا ڈے اِتنا کجھ وی نہ یاد راہوے
اٹ سُونہاں میکوں نظرے توٹے ڈھول سامہیں آوے

نہ کوئی خار نظرے نہ کُئی گلاب نظرے
نہ آوے بِندر میکوں نہ کوئی خواب نظرے
گل ایجھا گیئڑ پا ڈے ساری رات جو جگاوے

اِتنا خوار کر ڈے نظرن پئے ڈینہہ دے تارے
میڈا حال ڈیکھ ڈھولا کھل کھل کے تاڑی مارے
میڈا حال ڈیکھ دشمن رو رو تے مُونہہ پُساوے

ہووے دُھوڑ و دُھوڑ چہرہ اتے کپڑے لِیر و لیر ءِ
آکھے لوک اے ہے نازشؔ آکھے ڈھولا کُئی فقیر ءِ
تبدیل کر ڈے اتنا کُئی نہ سنجاٹ پاوے

جو دل آکھی کر منشا توں مرضیاں والا آ نہ آ توں
نئیں چُھٹدی ہُنڑ یاری وے ڈھولے آ توں جِتیا میں ہاری

کیڈے سخت نکھیڑے تیڈے گالھ وی کُئی نہ جھیڑے تیڈے
فِکراں دے وچ مچل مچل تے روواں پاسے بدل بدل تے
تڑپاں رات میں ساری وے ڈھولے آ توں جِتیا میں ہاری

درشن کیتے سکدیاں اکھیاں پئی کہیں جاہ نہ ٹِکدیاں اکھیاں
میکوں جاٹ توں جاٹ نہ بھانویں حُسن دا شاہا حُسن ہنڈھانویں
قائم رہی سرداری وے ڈھولے آ توں جتیا میں ہاری

گہرے گہرے نین سمندر کئی رنگ نظرِن نیناں اندر
میڈیاں نظراں غوطے کھانون پُڈ پُڈ کے ول تر تر آنون
جاٹن ترٹ نہ تاری وے ڈھولے آ توں جتیا میں ہاری

بے شک لوک ہُشیار سیاٹن توں کیا ہیں نازشؔ نہ جاٹن
کُل کائنات دا سوہنڑا توں ایں سوہنڑا تے من موہنڑا توں ایں
میں واری میں واری وے ڈھولے آ توں جتیا میں ہاری

دِل کملا ذرا ہوش اِچ آ دل کملا ذرا ہوش اِچ آ
بے پرواہ کوں میت بٹا تے پہسیں بھرم ونچا

مِٹھیاں نِندراں سُمدے ہاسے ساری رات جگیندا ایں
خواب سُہانے ڈیکھدے ہاسے خواب کیتے ترسیندا ایں
تڑپ تڑپ تے پھڑک پھڑک تے ڈِے نہ سخت سزا

توں انمول ایں توں انمول ایں اَئے دل اے تاں سچ ہے سچ ہے
جیکوں ہیرا سمجھ گھدا ہئی غور تاں کر او بالکل کچ ہے
ساڈی من گھن بچ ونچ بچ ونچ ساکوں نال بچا

رُلدا ویندائیں رُل وی ویسیں تیڈی کہیں پرواہ نئیں کرنڑ
جیڑھی آس اُمید رکھیندیں او کہیں خاص نگاہ نئیں کرنڑ
جیندی راہ تے رُلدا ویندائیں اونکوں نئیں پرواہ

ساڈی عرضی تیڈی مرضی بھانویں پوڑیں بھانویں تاریں
ڈیویں امن امان اساکوں بھانویں رولیں رول تے ماریں
شان وقار نہ نازشؔ رہسی سُنڑ ہئی پگالھ صفا

اے یار میکوں پیار دی ڈے کیجھی سزا ڈیئیں
تیکوں ڈیکھ تے جیندا ہامی توں خود کوں لُکا ڈیئیں

ہر حال تیڈے نال نبھاونڑ دا ہے سوچا
ناراض تھیا ایں تاں مناونڑ دا ہے سوچا
کئیں پگالھ توں ناراض ہئیں نہ پگالھ ڈسا ڈیئیں

دِل آہدے جو گل لا کے تیکوں رج تے روندیجے
جو درد ضرورت توں زیادہ ہے ونڈ تیجے
روڑ دی ادا یاد نہ ہئی یاد کرا ڈیئیں

نازشؔ ہے میکوں یاد جو احسان تھیا ہا
میکوں ہے محبت تیڈا فرمان تھیا ہا
اتنا تاں ڈسا کُوڑ یا سچ ہا جو الا ڈیئیں

شالا سجن سلامت راہونی ساری عمراں ڈکھ نہ آونی
اساں ڈھولے آ روز دعا گو ہئیں

جنہاں کول تئیں عمر گذاری اے
کائنات اپݨی چا واری اے
اوہے لکیاں دے مُل پاونی

نِت سجݨاں نال آباد رہیں
آباد رہیں تے شاد رہیں
غم درد نہ مونہہ ڈکھلاونی

اے حُسن جڈاں کُملا ویندے
ہِن سجݨ وی رُخ بدلا ویندے
شالا سجݨ نہ رُخ بدلاونی

بھلا رِیس کہیں دی کیا کرݨی
اساں نازشؔ روز دعا کرݨی
نہ پیار دے پُھل مُرجھاونی

دُور ونج وسیا ایں ڈھولا ول وطناں تے آ
اکھیاں برسن رورو ترسِن نہ اتنا ترسا ول وطناں تے آ

سُنجیاں سُنجیاں لگدیاں بگلیاں
تیکوں گولِن اکھیاں جھلیاں
دید تیڈی کوں ترسِن دیداں دیداں آن رجا

شہر اُداس نظر دے سارا
کیوں کنڈ کر گئیں ڈھول پیارا
کیجھیاں چن مجبوریاں ہانی کجھ تاں راز ڈسا

آپ تاں لوکیں کولوں ڈر گئیں
ساڈے نال توں ڈاڈھی کر گئیں
چُپ چُپ دے وچ ٹُر گئیں ڈھولا ڈے گئیں سخت سزا

نازشؔ آنوݨ دی کر جلدی
ساڈی ڈھولے آ جان نِکلدی
آخری مِنت ہے من گھن ساڈی آہُݨ دیر نہ لا

او میڈا پیار تاں ہا او میڈا یار نہ ہا
اونکوں بے لوث محبتاں تے اعتبار نہ ہا

جیویں سوہنڑا ہا او اُنویں فنکار وی ہا
دل دے وچ گُھنڈیاں ہَن مونہہ تے مُسکار وی ہا
رنگ اے مصنوعی ہَن سچ دا مُسکار نہ ہا

جاݨ بُجھ کے او میکوں ہار ڈیندا رَہے گئے
مر ونجاں غم دی اَجھی مار ڈیندا رَہے گئے
میڈے ڈُکھ نال اونکوں کوئی سروکار نہ ہا

ودھ کے اوقات کنوں میں وفاواں ڈِتیاں
بدلے وچ اوں نازشؔ رچ سزاواں ڈِتیاں
جتنی میں کیتی وفا اُتنی حق دار نہ ہا

ساکوں بُھلا نہ سگسیں تیکوں اتنی یاداں ڈیسوں
دنیا توں ویسوں پئے تاں تیڈے دل توں کائیناں ویسوں

ہے ماݨ تیڈے دم دا ساکوں تیڈے فخر ہِن
ساڈے گیت غزلاں ڈوہڑے ڈھولا تیڈی نذر ہِن
تیڈے سانگے لکھدے آئے ہئیں تیڈے واسطے لکھیسوں

ساڈا پیار ہے حقیقت تیئں سمجھا کِھل تے ہاسہ
ہتھ رکھ اساڈے دل تے چا ڈیویں ہا دلاسہ
چند ڈینہہ دے ہئیں مسافر ایہو داغ نال نیسوں

ہے اکھ تے تیڈی شاہی توں دل دا بادشاہ ایں
ہنج تے ہے راج تیڈا توں کِھل دا بادشاہ ایں
تیڈی مرضی دان جو کر اصلوں نہ اُف کریسوں

توں شیشہ ڈیکھسیں تاں تیکوں اساں نظرسوں
خوابیں خیالیں دے وچ نازشؔ ودے ٹکرسوں
بس فرق اتنا ہوسی سُݨسوں نہ کجھ سُݨیسوں

ڈھولے آ مونہہ تاں ڈِکھا مُونجھ توں مردے ہئیں
آ بھانویں خواب اچ آ مُونجھ توں مردے ہئیں

پیار دی اتنی سزا ساکوں تاں علم نہ ہا
سمجھا خوشیاں دا چمن ہا اے غم دا دریا
ویسوں مر ساکوں بچا مونجھ توں مردے ہئیں

عید آوے تاں اساں بے خبر عید کنوں
جئیں ڈیہاڑے دا جُدا تھئیں ساڈی دید کنوں
کر کرم سامٹے آ مُونجھ توں مردے ہئیں

درد اتنا تھی گئے ماری ویندے نازشؔ
ہجر اتنا تھی گئے ساڑی ویندے نازشؔ
ڈھولے آ قسمِ خدا مُونجھ توں مردے ہئیں

بھانویں ہساوے رواوے ساڈا ڈھولا جو ہویا
ساڈے وچالے گئی نہ آوے ساڈا ڈھولا جو ہویا

ساکوں روزانہ دیدار ڈیوے، بھانویں جو سِک وچ مار ڈیوے
مُونجھاں گھٹاوے ودھاوے ساڈا ڈھولا جو ہویا

ساکوں او دل وچ جاہ ڈیوے بھانویں وفاواں دی سزا ڈیوے
بھانویں اُڈاوے گِراوے ساڈا ڈھولا جو ہویا

ساکوں محبتاں او دان کرے یا او ساکوں پریشان کرے
مُکھڑا ڈِکھاوے لُکاوے ساڈا ڈھولا جو ہویا

دوریاں دا لمبا کرے فاصلہ کتنا ہے ڈیکھے ساڈا حوصلہ
جیویں او نازشؔ آزماوے ساڈا ڈھولا جو ہویا

آہدے ہاسے نِکھڑ تے مر ویسوں
تھئی جدائی تاں کھا زہر ویسوں
میں وی کُوڑا ہاں توں وی کُوڑا ایں

گالھ تھیوے ہا بیو فائی دی میں وی رونواں ہا توں وی رونویں ہا
گالھ تھیوے ہا جے جدائی دی میں وی رونواں ہا توں وی رونویں ہا
آپاں ڈو ہیں ہی بے وفا تھی گئے آپاں ڈو ہیں ہیسے جدا تھی گئے
یاد ہے میں وی ایویں آکھیا ہا یاد کرتیئں وی ایویں آکھیا
بھا دا دریا جو آوَسے تر ویسوں
میں وی کُوڑا ہاں توں وی کُوڑا ایں

آپاں مجبوریاں کوں مار ڈیسوں آپاں چاہت کوں زندہ رکھٹا اے
ہے محبت تاں آپاں زندہ ہئیں بس محبت کوں زندہ رکھٹا اے
آپاں قاتِل ڈو ہیں محبت دے آپاں قاتل ڈو ہیں ہئیں چاہت دے
یاد ہے میڈا وی اے دعویٰ ہا یاد کر تیڈا وی اے دعویٰ ہا
آپاں اے پیار کر اَمر ویسوں
میں وی کُوڑا ہاں توں وی کُوڑا ایں

بھانویں حالات جو وی تھی ویسن پیار ودھسے ایکوں گھٹاوٹا نئیں
لوک دشمن وی توٹے تھی ویسن کہیں دے وی زیر اثر آوٹا نئیں
آپاں لوکیں توں ڈر گئے نازش آپاں لوکیں توں ہر گئے نازش
یاد ہے میں وی قسم چاتی ہئی یاد کرتیئں وی قسم چاتی ہئی
سنگ پہاڑاں دے وی ٹکر ویسوں
میں وی کُوڑا ہاں توں وی کُوڑا ایں

ذرا دل وچ جھاتی پا ڈھولا اساں تیئں توں کیا منوائی ویندوں
تیئں جو جو بولیا کر گذرے تیڈی ہک ہک گالھ نبھائی ویندوں

تیڈے حُکم اگوں سِر خم رکھیا، تیئں اوکھا ساڈا دم رکھیا
تیڈے تخفے درد فراقاں دے چُم چُم تے سینے لائی ویندوں

تیڈے سینے وچ دل پتھر دا ہا، تیکوں ساڈا نہ احساس تھیا
نت نویاں چالاں چلیاں تیئں تیڈی ہر ہک چال بُھلائی ویندوں

توں چندر تاں ایں پر میلا ایں میلا وی میل کُچیلا ایں
ارمان ہے صاف نہ تھی سگیوں اساں سارا زور ازمائی ویندوں

وے ڈھولے آ تیڈی زندگی دا نہ اج ساڈا نہ کل ساڈا
ایں گالھ تے نازؔش پہنچے ہئیں اساں قیمتی وقت وِنجائی ویندوں

ہُنڑ تاں موت ءِ آ ونج آ ونج
ہُنڑ ڈاڈھی بے زاری اے
جیندے ساہ تے جیندے ہاسے
یار مُکا گیا یاری اے

ہُنڑ کیا جیسوں کیویں جیسوں کے تیئں جیسوں
ریزہ ریزہ تھی گئے ہئیں
کہیں اے جہیں ٹھوکر ماری اے

روح دا پنچھی پنجرے وچ ہُنڑ ماندا تھی گئے
آ در کھول اُڈاری مارے
ویڑھ گئی لاچاری اے

جیکوں سمجھ مسیحا نازؔش درد سُنائے
ہُنڑ معلوم تھیا اے او تاں
ہک بے درد شکاری اے

تیکوں بُھلیندے رَہ گئے نال نال روندے رَہ گئے
توں ساڈا پیار ہانویں توں ساڈا یار ہانویں توں غمخوار ہانویں
لِکھ لِکھ مٹیندے رَہ گئے نال نال روندے رَہ گئے

غم جو جوان تھی گئے دل پریشان تھی گئے
ہُنڑ ساکوں غم نے بچاوٹا نئیں
غم کوں مٹاوٹے دی خود کوں بچاوٹے دی سب کجھ بھلاوٹے دی
کوشش کریندے رَہ گئے نال نال روندے رَہ گئے

کیا مہربانیاں ہَن کیجھیاں نشانیاں ہَن
کول ساڈے چند تصویراں ہَن
زُلفاں سنگھاریاں کوں اکھیاں نکھاریاں کوں تصویراں پیاریاں کوں
چُم چُم سَڑیندے رَہ گئے نال نال روندے رَہ گئے

نازشؔ کمال کیتو ڈکھ بے مثال کیتو
اپنڑا بنڑا کے ساکوں رولیا
تیڈیاں سزاواں اُتے تیڈیاں جفاواں اُتے کیتیاں وفاواں اُتے
چُھریاں پِھریندے رَہ گئے نال نال روندے رَہ گئے

تیڈے شہر دی چُنڈ وچ پئے ہیسے کہیں ویلے پھیر نگاہ کیا کر
اساں اے نئیں آہدے نال ٹُرا چند گھڑیاں نال بِلہا کیا کر

اساں مُونجھے ہئیں اساں ماندے ہئیں اساں تڑپدے ہئیں کرلاندے ہئیں
تیڈے غم تے سُوز کوں گیت بنڑا فریاداں کر کر گاندے ہئیں
ہیسے ہجر فراق دی تاب دے وچ ساڈا کجھ تاں بار لہا کیا کر

اساں کُل کائنات بھلئی ہوئی اے جند تیڈے نانویں لئی ہوئی اے
ارمان ضرور ہے ڈھولے آ تئیں ساڈی گالھ ونجائی ہوئی اے
چلو پیار نہ کر ایویں اُتلے ہاؤں ساڈا کجھ تاں دل وِندلا کیا کر

اساں اج تیڈے اساں کل تیڈے زندگی دے سارے پَل تیڈے
اساں جیندے ہئیں تاں تیڈے ہئیں اساں ویسوں مرتاں ول تیڈے
اساں تیڈے ہئیں اساں تیڈے ہئیں ساڈا کجھ تاں ماڑ ودھا کیا کر

تیڈے نال محبت ہے نازش تیڈے نال عقیدت ہے نازشؔ
تیڈے نام دی تسبیح پڑھدے ہئیں ساکوں کتنی چاہت ہے نازشؔ
توں چن ہئیں ساڈیاں عیداں دا، ساکوں ہک اَدھ عید کرا کیا کر

ٹھگ باز ڈھولا ٹھگیاں کریندائے
سجیاں ڈِکھا تے کھبیاں مریندائے

کہیں ویلے اُوندے احسان تھیندن
ڈِیکھݨ دے پورے ارمان تھیندن
مُکھڑا ڈِکھیندائے نظراں چُریندائے

کہیں ویلے ساکوں ڈِیندائے سہارے
کہیں ویلے ہوندن اصلوں وِسارے
جِند ہے نِکلدی اتنا سکیندائے

نازݨ بُھلانواں کیویں بُھلانواں
حیران کُن ہِن اوندیاں ادانواں
ہک پل مریندائے ہئے پَل جِیندائے
سجیاں ڈِکھا تے کھبیاں مریندائے

تیڈی اکھ نال اکھ جو لگی اکھ اساڈی ولا نہ لگی
اساں ایجھے مریض ہو گئے ساکوں کوئی دوا نہ لگی

اللہ سئیں دے سِوا کہیں اگوں جُھک ونجݨ ہے خطا آکھدن
تیڈی صورت جو اَئی سامݨے اے خطا وی خطا نہ لگی

پھیر مُکھڑا تے مُسکانوٹا نال ترچھی نظر ڈِیکھݨا
سوہݨے سوہݨے ہزاراں لگے ایجھی کہیں دی ادا نہ لگی

رول نہ ہاسے رُلدے گئے بھولے نہ ہاسے بُھلدے گئے
تیڈے سامہیں اُجڑ دے گئے تیکوں ڈھولا ہوا نہ لگی

توں تاں جو وی سُوچیندا ہوسیں اساں نازݨ اے منگدے دعا
شالا ہسدا تے وسدا رہیں ڈھولے آ کوسی وا نہ لگی

میں وفادار ہاں ڈھولا میڈا اِتبار کریں
کوئی کجھ آکھے تاں توں سوچ کے نِروار کریں

میڈا ڈھولا میڈی اکھیاں دا نور تیڈے ناں
میڈا ساہ ساہ میڈے دل دا سرُور تیڈے ناں
میڈی اکھیاں میڈے دل تے نہ کوئی وار کریں

خود کوں جتنا توں لُکیسیں پیار ودھسے میڈا
میکوں جتنا توُں سِکیسیں پیار ودھسے میڈا
میکوں پرکھیں میڈی ازمائش میڈا یار کریں

کے تلک سوچ زمانہ بَھلا سزا ڈیسے
ہک ڈینہہ نازشؔ میڈی چاہت میکوں مِلا ڈیسے
میں وی انتظار کریساں توں وی انتظار کریں

او نازشؔ دل دا تھولا ہا وفا کیویں کرے ہا
محبت کوں نبھانوٹ ہے سزا کیویں کرے ہا

اساں اُوندے پچھانویں توں وی گھٹ ہاسے
او حد توں ڈھیر سوہٹا ہا نبھا کیویں کرے ہا

مسیحا سمجھیا ہاسے او قاتل ہا
ہا ساکوں مارنڑا چَہندا دوا کیویں کرے ہا

اساں ہجراں دی تاب اِچ ہئیں جگارے ہِن
اُوندی حالت ایویں تھیندی وَلا کیویں کرے ہا

جیلے نظراں ٹکرِن تھولا مُسکایا کرو
اتنا مرہَم تاں صنم زخماں تے لایا کرو

دل اکھیندے ساڈا توں سدا کول ہونویں
ساڈا توں پیار ہونویں ساڈا توں ڈھول ہونویں
کیا ایویں تھی سگدے کجھ تاں فرمایا کرو

اے نی آہدے جو خدائی ساری کر دان ڈیوو
ہُنڑ تاں افسانے کوں کوئی عنوان ڈیوو
اے حقیقت ہے حقیقت کوں نہ جُھٹلایا کرو

اپݨی اوقات کنوں کیا زیادہ منگدوں
اَمدا رہسیں نازشؔ اتنا وعدہ منگدوں
جلدے بلدے پئے ہیں ہُنڑ نہ تڑپایا کرو

ہِک بے مثال دَور جو آیا گذِر گیا
کجھ کجھ اساکوں یاد ہے کجھ کجھ وِسر گیا

ہک بادشاہ حُسن دا ہا ساڈے قریب ہا
حیرانِ سارے لوک ہَن ایجھا نصیب ہا
ول ہولے ہولے ساڈے او دل وچ اُتر گیا

ہا عِشق نے اساڈا اونکوں ڈھول کر ڈِتا
اُوں وی اساڈے گیتاں کوں انمول کر ڈِتا
ساکوں وی اوں نِکھاریا خود وی نِکھر گیا

ہک چوڈویں دی رات کوں مِلیا قرار ہا
اُڈوں چن عروج تے ایڈوں دیدارِ یار ہا
اکھیاں دی گالھ بات وچ ہا سجھ اُبھر گیا

ساکوں وفا دی قید اِچ اُوں قید کر ڈِتا
ہر ویلے ول مرݨ دا ہا نازشؔ اوں ڈر ڈِتا
ساڈے اُوں پَر کتر ڈِتے خود آپ اُڈِر گیا

او میڈا یار ہے او میڈا یار ہے جیندیاں رِیساں کریندا ہے چَن
آ بہاراں ویندین تھی مَلہاراں ویندین جیلے زُلفاں کُھلیندا ہے چن

جیلے بولے سجن ہونٹ چولے سجن پُھل جو کردن بزاراں کوں رنگ لگ ویندن
ویندی کونین سچ غم ویندے دُور بھج جیلے کھل تے الیندا ہے چَن

ڈیکھ تے ٹورکوں غش پووے مورکوں پیر چاوے تاں ٹُردیں شرابی لگے
خوب انداز ہے بھاندا ہر ناز ہے دل کوں زورے کھسیندا ہے چَن

چاندنی رات وچ وسدی برسات وچ پھینگ جیڑھی لگے بٹ کے موتی ڈھہہ
جے آڈیکھن پَریاں تھی ویندیاں ہِن چریاں جیلے بانہہ کوں لُڈ یندا ہے چن

مست ایں نین ہِن گھندے لُٹ چین ہِن، ہوش راہندانی نازش ٹکاٹے اُتے
اجھا رنگ دا اثر آندے سجھ کوں پگھر جیلے زُلفاں ٹھہیندا ہے چن

تیڈی محفل دے اندر دل پریشان تھیندے
میکوں لگدائے ڈھولا کوئی نقصان تھیندے

توں نِکھڑ دیں تاں نِکھڑ میں نِکھڑ نئیں سگدا
میں نِکھڑ داں تاں میڈا جسم اے بے جان تھیندے

میڈے چہرے تے تیڈا عکس نظر آندا ہے
ہُن تاں شیشہ وی میکوں ڈیکھ تے حیران تھیندے

تیڈے ہتھ وچ نازش ہتھ ہووے سیر کراں
نہ تیڈی مرضی اے نہ وقت مہربان تھیندے

سوہنڑا وی ہا موہنڑا وی ہا ہا دلرُبا ہا بے وفا
آہدا تاں ہا نازشؔ تیڈا رہساں سدا ہا بے وفا

حیران کُن آغاز ہَن
سب توں جُدا انداز ہَن
لَکھ لَکھ دی ہئی ہک ہک ادا ہا بادشاہ ہا بے وفا

جادُو گری مُسکار وچ
ہئی دلبری ڈُسکار وچ
روندا وی ہا ہسدا وی ہا رنگدار ہا ہا بے وفا

ہر حال وچ محبوب ہا
پولڑ دے وچ کیا خُوب ہا
ماکھی ہے کیا اتنا مِٹھا ہاسی اَلا ہا بے وفا

کیا ڈُکھ سُنڑواواں ڈھولے آ ڈُکھ سینے وچ نئیں مانوڑ دے
ہر ڈُکھ وچ تیڈی خوشبو ہئی ڈُکھ سارے ہَن چُم چانوڑ دے

راتاں دیاں نِندراں اُڈ گئیاں ڈینہہ تھیندا ہا ہیں خیال دے وچ
تیئں آکھیا ہا میں تیڈا ہاں میں قید ریہم ہیں گالھ دے وچ
تیڈے قُرب دے وعدے کن تے گئے تیڈے دعوے ہَن گل لانوڑ دے

میکوں آن تیڈا پیغام مِلیا پیغام اچ راز انوکھا ہا
میں مجھم قسمت جاگ پئی اے پر اصل دے وچ اے دوکھا ہا
میڈے دل کوں سِک ہئی ہاسیاں دی تیکوں رَہ گئے شوق روانوڑ دے

میڈے دل دیاں دھڑکناں رک گئیاں تصویراں تیڈیاں لُک گئیاں
ساہ ول اَئے تاں تیڈی بھال دے وچ بے دردا دیداں مُک گئیاں
نَیناں کوں تانگھاں کھا گئیاں نہ رَہ گئے نین مِلانوڑ دے

اینکوں ظلم نہ آکھاں کیا آکھاں توں وی ہونویں ول وی رونواں میں
ہِیں جیوڑ توں تاں بہتر ہے نہ نازشؔ جگ تے ہونواں میں
تیڈے اصل اِرادے توڑ چڑھِن میکوں جانوں مار مُکانوڑ دے

کجھ تاں ضرور ءِ توں نئیں وِسردا
بِن تیڈے میکوں کجھ نئیں نظر دا

جگ سارا سوہنڑائیں انمول توں ایں
میڈی خوش قسمتی میڈا ڈھول توں ایں
تیڈا شہر پھرداں توں نئیں ٹکردا

اکھیاں تے دل کیا توں ایں عقل وچ
میکوں گیت نظرن تیڈی شکل وچ
توں وی زندہ رہسیں میں وی نئیں مَردا

نازشؔ نصیبا کتنا عجیب ءِ
توں دُور وی ایں توں ءِ قریب ءِ
فِکراں دے اندر پل پل گذردا

اج وی تیڈے خواب خیال اِن اج وی تیڈیاں یاداں نال اِن
اج وی تیڈا روگ ہے دل وچ اج وی تیڈا غم ہے کھل وچ

اج وی پیار دا ڈیوا بلدائے اج وی جیڑا دُکھ دُکھ جَلدائے
اج وی جئیں ویلے ڈینہہ ڈھلدائے اج وی لگدائے ساہ نِکلدائے
اج وی ساڈے اوکھے حال اِن اج وی ساڈیاں اکھیاں لال اِن

اج وی تیڈیاں سخت جُدائیاں اج وی آس اُمیداں چھائیاں
اج وی راہ تے دیداں لائیاں اج وی تیڈیاں بے پروائیاں
اج وی نین بھلیندے بھال اِن اج وی نہ کوئی حال حوال اِن

اج وی ڈیکھن کوں ترساندے اج وی مُونجھ توں ہئیں کُرلاندے
اج وی ورد اِن تیڈے ناں دے اج وی تیڈے گیت ہئیں گاندے
اج وی نازشؔ پیار کمال اِن اج وی ڈیندے لوک مِثال اِن

غریب لوک جو ہاسے تُساں نِکھڑنا تاں ہا
بٹا کے عُذر اَجئ دے تُساں جھگڑنا تاں ہا

نگاہیں آپ دیاں ہَن اَساڈا سرمایا
تُساں چا پھیریاں اکھیاں اساں اُجڑنا تاں ہا

اَساڈی غلطی جو اوقات کوں لُکایا اساں
جڈاں اے راز ہا کُھلٹا تُساں وِگڑنا تاں ہا

تساڈا ساتھ ہا نازشؔ تاں وقت مُٹھ وچ ہا
تساں جو تروڑ کے سٹیا نصیب لڑنا تاں ہا

تیڈے نال کیا دا جھیڑا تیڈے نال کیا لڑائی
تیڈی مرضی اے وفا کر یا کر توں بے وفائی

دعویٰ تاں نئیں اساڈا ساکوں یاد کر کے روسیں
اساں اتنا آکھدے ہئیں مونجھا ضرور ہوسیں
ساڈی دُعا ہے شالا ونجی راس آ جدائی

ساڈا پیار بُھل گیا تاں ساڈا پیار کیڑھے کم دا
چھسیں بُھلاوٹا تاں آغاز ہوسی غم دا
مرضِ ہجر کوں لگدی، نہ کُئی دعا دوائی

تیکوں وی نہ وسرسے ساکوں وی نئیں وِسردا
منظر حسین نازشؔ ہک رات دے سفر دا
مدہوشیاں دا عالم ساری رات اکھ نہ لائی

جو کہانی تیڈی او کہانی میڈی
میں دیوانہ تیڈا توں دیوانی میڈی

توں میڈی اکھ وچ ہئیں میں تیڈے دل وچ ہاں
توں میڈی ہنج وچ ہئیں میں تیڈی کھل وچ ہاں
ہنج نشانی تیڈی کھل نشانی میڈی

میں تیڈی سُر وچ ہاں توں میڈے گیت اندر
توں میڈی ہار دے وچ میں تیڈی جیت اندر
قدر دانی تیڈی قدر دانی میڈی

گذری زندگی نازش میکوں ساری بُھل گئی
گل محبتاں والی انت کُھلدی کُھل گئی
کجھ زبانی تیڈی کجھ زبانی میڈی

لُک لُک تے تیکوں ڈیکھنے تیکوں نظر ٹا نئیں
تیڈی گلی توں ڈھولٹا ہُنڑ میں گذر ٹا نئیں

ہر ویلے کاوڑاں ہن ہر ویلے جھیڑا سئیاں
ڈہدے میڈا تماشہ ویہڑے دا ویہڑا سئیاں
جے تونڑی تیڈے ذہن توں جھیڑا اُتر ٹا نئیں

دعویٰ کریندا ہانویں انصاف نہ کیتوئی
کاوڑ تے نفرتاں توں دل صاف نہ کیتوئی
نفرت دا اے پہاڑ ہُنڑ جے تیئں پگھر ٹا نئیں

ہُنڑ ڈیکھنے کیتے تیئں تیئں چانونڑی ایں
نازش شکل اے تیئں توں ہُنڑ میں لُکانونڑی ایں
ایویں راہ وٹاؤ وی جانیاں تیکوں ٹکر ٹا نئیں

پیار ہے پیار ہے ساکوں ڈھولا پیار ہے
ڈس وے ڈھولا توں کیا آہدیں ساکوں انتظار ہے

تیڈ یاں یاداں تیڈے جلوے ہِندراں کھس تے ِکھلدے ہِن
تیڈا عَین تصور رکھ تے نَین نہ اصلوں مِلدے ہِن
ودھ گئی ہے بے تابی رُوح دی دل وی بے قرار ہے

اتنا سوچ ضرور کریں ہُنڑ ہِن تیڈے نہ جی سگسوں
جھنڑک ڈِتوئی ڈھولا تاں نہ ساوے سوکھے تھی سگسوں
تیڈے نال ہے رونق ساڈی تیڈے نال بہار ہے

نازشؔ قُرب کمال اِچ رکھ چا سئیں احسان منیسوں پئے
جیجھے کیجھے حال اِچ رکھیں چُپ کر تے گذریسوں پئے
ڈوہیں ہتھ ہِن اکھیاں تے اے سچا قول اقرار ہے

چھوٹے مونہہ توں گالھ وڈی اے کر ڈیویں ساکوں معاف وے ڈھولا
تیڈے نال محبتاں تھی گن ہے ساڈا اعتراف وے ڈھولا

ڈاڈھی گالھ لُکئی اے دل وچ ہُنڑ تاں آ گئے ہیں مُشکل وچ
تیکوں رب دا واسطہ ڈھولا ہُنڑ نہ گالھ ونجاویں ِکھل وچ
ہُنڑ تیئں ِکھل وچ گالھ ونجئی تاں مرویسوں گل صاف وے ڈھولا

ساکوں پئی ہئی وِسری زندگی توں نظریں تاں نظری زندگی
تارے وانگوں ٹُرٹ ِگر گئی ہئی سجھ بنڑ تے ول اُبھری زندگی
تیڈے پیار دے مجرم ہیسے کر چھوڑیں انصاف وے ڈھولا

حُسن اچ ڈھیر یا تھولا توں ایں ساڈا نازشؔ ڈھولا توں ایں
ساڈے سِر دا پٹکا توں ایں، ساڈے تن دا چولا توں ایں
تیڈا ساتھ تاں کوئی پرواہ نئیں ہووِن لوک خلاف وے ڈھولا

میں مر گیُم تاں کیویں کریسیں
کیکوں ستیسیں کیکوں رویسیں

دعویٰ ہے میڈا میں نہ وسرساں
میڈی لوڑ پوسی میں نہ نظرساں
توں نوٹ اکھیاں میکوں سڈیسیں

ایویں لاڈ تیڈے کوئی نہ منیسی
تیڈی ہاں دے وچ ہاں کوئی نہ ملیسی
ایویں کر تے جُتّاں کیکوں سہیسیں

دل وچ ہے نازشؔ ڈکھ غم دا دیرا
ہے چارے پاسوں ہجراں دا گھیرا
جیڑھا حال کیتائی آخر مریسیں

کیا توُں وی ڈھولے آ جا گیدا ایں راتاں دا
کیا لُطف اُٹھیندا ئیں ہجر دیاں سکراتاں دا

کیا توُں وی کہیں دی چا تصویر چُمیندا ایں
کیا اکھیاں نوٹ تے کہیں دے نال الیندا ایں
کیا توں وی شرف اے پیندا ایں ملاقاتاں دا

کیا توں وی کہیں دی مُونجھ کوں خون پلیندا ایں
کیا کہیں دی یاد کوں چُم چُم سینے لیندا ایں
کیا رو رو منظر ڈیکھدا ایں برساتاں دا

کیا توں وی خواب کہیں توں کر قربان ڈیندائیں
کر نازشؔ کہیں دے غم کوں بندراں دان ڈیندائیں
کیا توں وی مرکز تھی ویندائیں فکراتاں دا

بس وے ڈھولا بس وے ڈھولا کیڑھا فائدہ یاری دا
درد ودھا کے لُطف اُٹھیندا ئیں توں ساڈی بے زاری دا

ہُنڑ نہ تیکوں پیار جتیسوں
ہُنڑ نہ تیئں تے دید اَنیسوں
اکھیاں کوں اساں مِنت کریسوں چھوڑن پاند شکاری دا

کتنے سوچ سِتم ہِن تیڈے
دشمناں توں ودھ کم ہِن تیڈے
یار دے روپ اچ قاتل ہانویں ڈکھ ہے عمراں ساری دا

توں ڈیکھیں کُئی تیکوں ڈیکھے
مُک ویندے ہِن ساڈے لیکھے
اُنویں تاں ساکوں عِلم ایں سارا تیڈی کار گذاری دا

چیتے ہُنڑ چکرِیج گئے ہِن
دل تے جگر بھینج گئے ہِن
غفلت نازشؔ اے تیئں گھِن اَئی، اے ہا کم ہُشیاری دا

تیکوں لبھنڑ دی دُھن وچ خود کوں ونچا کھڑے ہئیں
لتڑ یندی پیراں دے وچ ڈہدے وفا کھڑے ہئیں

کُئی کیویں آکھ ڈیندے کُئی کیویں آکھ ڈیندے
چُپ کر تے سہنڑاں پوندے کُئی جیویں آکھ ڈیندے
اساں آپ قتل اپنڑی کیتی انا کھڑے ہئیں

احساس ناں دی کوئی شئے تیئں وچ نظر نی اَمدی
انجام کیا ڈکھیسیں اے مُونجھ پئی اے کھمدی
لگدئے جو اپنڑے دل کوں اساں جھورا لا کھڑے ہئیں

تیکوں خبر نی کوئی اے گالھ نئیں مَنڑ دی
کجھ ساڈی غلطی وی ہے جُرّت نی تھئی ڈسنڑ دی
غلطی کنوں زیادہ پاتی سزا کھڑے ہئیں

کجھ لوک آ تے نازشؔ حیران تھی تے پُچھدن
کجھ لوک آ تے نازش پریشان تھی تے پُچھدن
اساں کیجھے لوک ہاسے کیتی اے کیا کھڑے ہئیں

ہک ڈینہہ اساکوں یاد کر تے روسیں ضرور ڈھولے آ
کیوں ایں ڈکھیندا بے رُخیاں تھی ویسوں دُور ڈھولے آ

تیڈیاں نگاہواں کوں سنواریا، تیڈیاں اداواں کوں نِکھاریا
نہ او نگاہواں نہ اداواں اتنا غرور ڈھولے آ

جیندے ہاسے اساں تیکوں ڈیکھ تے چلیا نہ زور کوئی لیکھ تے
عمراں کیٹیجے تیڈے نال ہا ہیسے مجبور ڈھولے آ

اساں کجھ کیتا دلدار نہ ڈے کے سزاواں ساکوں مار نہ
جُرم وفاواں دا ضرور تھئے پیا نہ قصور ڈھولے آ

کیتی چنگائی یا برائی اے اساں تیڈی شان ودھائی اے
ہُنڑ توں اساکوں تڑپا تے گھندیں سَرُور ڈھولے آ

شاید آخری اے گل بات ہووے، نازشؔ ولا نہ مُلاقات ہووے
ہُنڑ ڈیکھاں مِلسوں نہ مِلسوں، تھی گئے آں چُور ڈھولے آ

کیویں جیواں میں میکوں سمجھا ونجو
مشکلاں وچ ہاں پھنڑ ہُنڑ آ ونجو

رات ہے ہِندراں نہیں تے خواب ہِن
دل تے اکھیاں مُونجھ توں بے تاب ہِن
میڈیاں بے تابیاں کوں چا ونجو

فِکر ہے وسواس ہِن گھٹدے نہیں
زخم گہرے تھی گئے چُھٹدے نہیں
گہریاں زخماں تے مرہم لا ونجو

زندہ ہاں نازشؔ ہاں اوکھے حال وچ
جیویں ہاں میں ہاں تُساڈی بھال وچ
مُل محبتاں میڈیاں دا پا ونجو

منگدی آزادی قربانی ایں
اوندے نال گالھ ہے اے
اوں تے سوال ہے اے
جیڑھا سرائیکستانی ایں

گالھیں نال کجھ نئیں بنڈا اے میڈے دوستو جے توٹنی جان ڈیوے نہ
حق ایویں کُئی نئیں ڈیندا جے توٹنی جُرتاں کر کے حق آپنڑے کوں کھسیجے نہ
سِر وی کیٹھ ویندن
سینے بھینج ویندن
تاں تھیندی امر کہانی ایں

اپنڑی تاں جیویں کیویں عمرا کیٹھ گئی ءِنسلاں دے بارے سوچو دوستو
ہک ڈوں دا کم نہیں بھل کے عداوتاں کوں رل مِل تے سارے سوچو دوستو
ہک ہی آواز ہووے
ہک بے تے ناز ہووے
ول ڈیکھو کیڑھی شئے بیگانی ایں

ڈِھل گُس نہ ہووے نازش پختہ ارادہ کر تے ظالم دے نال ایلجے ہُنڑ
حق ساڈا آپ ڈے چا نہ تاں ہلاک تھیسیں گالھ اوکوں ساری سمجھیجے ہُنڑ
یارو اُشاک تھیوو
جاگو سُچاک تھیوو
پتہ نی جو چوکھی زندگانی ایں

مر گئیاں ڈھولا مر گئیاں میں
جڈاں دی پیار اچ ہر گئیاں میں

بُھل تے پیار دا نام نہ چیساں
ول نہ پیار دا گیت اکھیساں
ڈر گئیاں ڈھولا ڈر گئیاں میں

پیار کرنڑ ہے بالکل سوکھا
پیار نبھاونڑ ڈاڈھا اوکھا
بس اندازہ کر گئیاں میں

پیار نہ میکوں آیا راس ءِ
کر کر نازش نِت وسواس ءِ
ماس اپنڑے کوں چر گئیاں میں

میں تیکوں ڈھول بُھلانواں تاں بُھلانواں کیویں
سئیت بگڑی کوں بنڑانواں تاں بنڑانواں کیویں

بُھل ونجاں پیار دے لمحات اے وی تھی سگدے
بُھل ونجاں وصل دی ہر رات اے وی تھی سگدے
ہجر توں جان چُھڑانواں تاں چُھڑانواں کیویں

لوک اَہدن جو اے خوشیاں دا اِشارا مِلدے
کاں بُلیندے تاں میڈے دل کوں سہارا مِلدے
کاں بُلیندے کوں اُڈانواں تاں اُڈانواں کیویں

تیڈی تصویر کوں ڈِہدی ہاں جو سامھیں رکھ تے
ہنج نی رُکدی جاں پوندی دید ہے تیڈی اَکھ تے
میں تیڈے نال اَلانواں تاں اَلانواں کیویں

میڈی کوشش میڈے چارے بے اثر ہِن دلبر
رَہ ویندی گُم ہاں میں نازشؔ سدا ایں سوچ اندر
میں تیکوں یار منانواں تاں منانواں کیویں

وصالِ یار ہووے کجھ نہ ہووے
دِلاں وچ پیار ہووے کجھ نہ ہووے

سُہانے خواب دی تعبیر ہووے
میڈے گل زُلف دی زنجیر ہووے
ایہو گل ہار ہووے کجھ نہ ہووے

پیوے جام بھر بھر دید والا
سماں ہر ویلے ہووے عید والا
خوشی چودھار ہووے کجھ نہ ہووے

میں آکھاں چندر تیڈا نقشِ پا ہے
او آکھے چندر نور اے حُسن کیا ہے
ایہو تکرار ہووے کجھ نہ ہووے

اوندے آوݨ دی نازشؔ کنوں رکھیجے
جیڑھے راہوں او آوے وݨج بھیجے
نظر بیدار ہووے کجھ نہ ہووے

کیا ڈساں دوستو کیویں جیندا ریہاں
زخم کھاندا ریہاں ہنجوں پیندا ریہاں

حالِ دل وی میں اظہار کر نی سکیا
پیار کر تے وی میں پیار کر نی سکیا
میں اَلا نی سکیا، کجھ ڈسا نی سکیا
سر جُھکیندا ریہاں ہونٹ سیندا ریہاں

گھیری رَہ گن سدا میکوں مجبوریاں
نال رَہ تے وی ہر ویلے ہَن دُوریاں
اے ریہا روز رنگ رہی ڈُکھ سُکھ دی جنگ
غم دے ٹوکے دیوچ میں ٹُکیندا ریہاں

سوچ ہر ہک میڈی دیدوں اندھی رَہی
میڈے سامہیں جو غربت دی کندھی رہی
لوکاں سازش کیتی اُف نہ نازشؔ کیتی
او کُٹیندا رہے میں کُٹیندا ریہاں

نویں کپڑے پُساؤں یار لاؤں دھاونڈی
آ مناؤں ساونڈی آ مناؤں ساونڈی

میل ایویں وَلا وَل بنڈے نہ بنڈے
اج تاں ہے آپنڈی کل بنڈے نہ بنڈے
کل دی کیکوں خبر ہے کیویں آونڈی

آوے ساونڈ تاں رُٹھڑے منیندے بشر
پکھی پگے ہوئے وی ہیں رُت کوں وَل آندے گھر
رُٹھا کاں وی منا گھندی ہے کاونڈی

اجھی محفل دیوچ یار اَمدے ہوندن
ڈوہڑا کافی غزل گیت گمدے ہوندن
سُر ہووے نہ ہووے ہوندی لئے چاونڈی

خوش تھی بلبل اَکھیندن اے ڈینہہ نہ کُھٹن
گیرے گوَگھن اَندر وچ سریاں اُٹھن
بولی کوئل کریندی ہے من بھاونڈی

میکوں نازشؔ خدا دی قسم پیار ہے
میں محبتاں ودھیساں ایہ اِقرار ہے
بِن تیڈے دل کہیں نال نی لاونڈی

میڈا غیر ہئیں یا میڈا دلرُبا ہئیں
پتہ نی توں کیا ہئیں پتہ نی توں کیا ہئیں

کیڈیں مُسکرانویں تھیویں صدقے گھولے
کیڈیں کاوڑاں کر ڈیویں روہ دے رولے
کیڈیں با وفا ہئیں کیڈیں بے وفا ہئیں

کیڈیں پر چا ڈیویں ہوا وچ اُڈانویں
کیڈیں جگ کھلانویں ایہو جا گرانویں
کیڈیں ابتدا ہئیں کیڈیں انتہا ہئیں

کیڈاہیں توں سڈ سڈ تے دیدار ڈیویں
کیڈاہیں توں سِک دے اندر مار ڈیویں
کیڈاہیں جزا ہئیں کیڈاہیں سزا ہئیں

کیڈاہیں توں نازشؔ ڈیویں کاسہ بھر تے
کیڈاہیں توں آنوٹ وی ڈیویں نہ در تے
کیڈیں پُر سخا ہئیں کیڈیں پُر جفا ہئیں

مندا ہول چنگا ہول تیڈی مرضی ہے ڈھول
وڈے ہو کے مجبور اَساں اَئے تیڈے کول

بِن تیڈے اَساں ماہی تھے رہیے سدا راہی
سِدھی آن تے ہے کڈھی تیڈے ہو ہے اُتے ساہی
اَگوں مرضی اے تیڈی ہوہا کھول یا نہ کھول

تیکوں ٹھاندی نی اے جانی ساکوں جھنڑک اَلاویں
جیویں دِل آکھی اُنویں ہر گالھ توں مناویں
اَساں کروں جہڑی گالھ اوہا گالھ کریں گول

تیڈے غصے والے ہول ایویں اثر کریندے
جیویں پتھر بُھکانواں کئی شیشے کوں مریندے
ساڈے دل شیشے وانگوں ہینی ہیرے انمول

تیڈے ناویں اَساں نازشؔاں ہے جند جان لائی
اَساں منہ نہ مُڑیسوں بھاویں روکے ایہ خدائی
اساں تیڈے اساں تیڈے توں وی چھوڑ ڈے مخول

خط سارے پیا طلب کریندے
دل آہدے کوئی چندر چڑھیندے

سوچاں دیوچ رات وہاوے
روندیں روندیں گھل جے آوے
مونہہ تے فکر چماٹ مریندے

سینے وچ بھاہ پئی ہے مچدی
خط گھندے تاں میں نی بچدی
روگ اندر کوں کھادی ویندے

مُکدیاں ویندیاں آس اُمیداں
گالھ کریندے پھیر کے دیداں
ہتھ پکڑاں تاں تروڑ سٹیندے

نازش دھاں وچ ڈیواں کیکوں
میڈے خط نی ڈیندا میکوں
کجھ آکھاں تاں جھڑکاں ڈیندے

او دور سُہانہ ساڈا کیا دور سُہانہ ہا
ہَن خواب اَساڈے چرچے حیران زمانہ ہا

نہ ڈکھ دا نام نشان ہا سُکھ پیریں ہَن لتڑیندے
نہ سئیت دی گئی دُھردھر ہئی ہا سے رانی خان سڈیندے
ہا وقت اَساڈے تابع ہر ٹھاٹھ شہانہ ہا

ہوں لُطف اُٹھیندے ہا سے دیدار دیاں لذتاں چکھ تے
پُرمست تھی ویندے ہا سے مُسکار دیاں لذتاں چکھ تے
خوشبوآں دے دُدھکار ہَن موسم مستانہ ہا

ساڈا پیار دی راہ تے ٹُردیں ہر پیر ہا پوندا پُھل تے
اساں ہا سے خالص سونا اوندیاں نظراں دیوچ تُل تے
نہ خوف تے خطرہ ہا کُئی دلدار دیوانہ ہا

نہ دنیا دی پرواہ ہئی آزاد خیال دے ہاسے
کئی واری ڈِینہہ وچ پیندے بھر جام وصال دے ہاسے
ہَن اَکھیاں جام چھلکدے نِوّلا میخانہ ہا

ہاں ٹھر ویندا ہا نازشؔ ایں تھیندی گُفت شُنید ہئی
ہوندی دید دیوچ ساڈی دید ہئی ہر ویلے عید سعید ہئی
نہ آپ بیگانے ہاسے نہ یار بیگانہ ہا

صحیح سولہاں آنے سچ ایہو پول پیارا
سارے جگ توں ہے ودھ ساکوں ڈھول پیارا

ڈھولے کیتی ہے جدائی
نِسے اَہدے بے وفائی
بھاویں کنڈیاں دیوچ ڈِیوے رول پیارا

توٹے رَہ دروں ٹالی
اساں رہٹا ہے سوالی
بھر ڈِیسے ہک ڈِینھ کشکول پیارا

ڈِیکھے ساکوں یا نہ ڈِیکھے
اساں کرٹے نی لیکھے
اوندا ہک ہک نازشؔا مخول پیارا

میڈے محبوب جیہاں گول ڈِکھاوے کوئی
ہے کہیں دا تاں اینویں ڈھول ڈِکھاوے کوئی

زُلف کالی اتنی رات کالی کیا ہے
رُخ تے لالی اتنی سجھ دی لالی کیا ہے
ہے کہیں دا تاں اینویں ڈھول ڈِکھاوے کوئی

نین گہرے اتنے ہِن سمندر کیا ہے
بختور ہے اتنا جو سکندر کیا ہے
ہے کہیں دا تاں اینویں ڈھول ڈِکھاوے کوئی

ہونٹ نازک اتنے پُھل وِچارے کیا ہِن
ڈَند چمکدار اتنے چندر تارے کیا ہِن
ہے کہیں دا تاں اینویں ڈھول ڈِکھاوے کوئی

بول مِٹھڑے نازؔش اتنے ماکھی کیا ہے
رنگ ہے لیندا تاں وَلا پدمی لاکھی کیا ہے
ہے کہیں دا تاں اینویں ڈھول ڈِکھاوے کوئی

توں نہ ونج آ ویسے غم
میکوں مار گھتیسے غم

چین سکون قرار نہ مِلسے
میکوں کئی غمخوار نہ مِلسے
میڈا کون ونڈیسے غم

ہے مشہور مثال جہاں تے
سُک ویندن وَنڑ غم دی چھاں تے
میکوں خاک بچیسے غم

تیر ہجر دے چُکسن کائناں
نیر اَکھیں توں رُکسن کائناں
نازؔش خون رُوویسے غم

رہیں وَسدا تے رہن بہاراں تیڈے کول
میڈی سئیت دیاں سانولا مُہاراں تیڈے کول

تیڈی مرضی اے میکوں اَسمان تے اُڈاویں
تیڈی مرضی اے میکوں وچ خاک دے ملاویں
ہِن چال تیڈے کول تے اُڈاراں تیڈے کول

تیڈی مرضی ہے روز دیدار توں کراویں
تیڈی مرضی ہے سِک وچ میکوں تڑپاویں
ہِن لمبیاں تے اُچیاں دیواراں تیڈے کول

تیڈی مرضی اے پَل پَل نازشؔا ہساویں
تیڈی مرضی اے بھاویں ساری عمراں رُواویں
ہِن غمیاں تے خوشیاں ہزاراں تیڈے کول

میڈا پردہ دار ڈھولا پردہ کڈاں ہٹیسیں
اتنا تاں آکھ میکوں دیدار جیندیں ڈیسیں

سِک تیڈی اتنی ودھ گئی سینے دے وچ نہ ماندی
پریشان حال تھی گئے اصلوں نی نِندر آندی
اے وی پتہ نی میکوں کے تئیں اجاں سکیسیں

فریاد اپنڑے دل دی تیکوں سُنڑیندی پئی آں
تیڈے سوز تے فِکر کوں میں رت پلیندی پئی آں
غم دا ہے بار سِر تے ڈھولا کڈاں لہیسیں

نازشؔ تیڈی قسم ہے تئیں باجھ نئیں گذردی
کئی پگال تیڈی دل توں اصلوں نہیں وِسردی
سونے دا سجھ اُبھرسی جڈاں سامہیں پہ اَلیسیں

ہک دیوانہ کہیں دی یاد اچ ہجر دی بھا وچ جلدا پئے
فِکر اندیشے کھادی ویندن آس دا ڈیوا بلدا پئے

ہک محبوب بٹایا کملے اونکوں راس نہ آیا او
ہے محبوب وفا دا قاتِل اے کجھ انت نِکلدا پئے

بے تابی وچ بے چینی وچ درد نبھیندا روندا ہے
روگ انوکھا جگر تے دل دی رت پی پی تے پلدا پئے

قرب کمال عروج تے ہے پر ہجر فراق دے بھابھٹ ہِن
ہنج دا پاٹی ساڑی ویندے کھا کھا جوش اُبلدا پئے

منزل سامہیں پہنچ نہ سگیدا ہر کوشش ناکام تھئی اے
نازشؔ گذر گیا ڈینہہ سارا شام دا سایہ ڈھلدا پئے

تیئں نال ڈھولا ہُنڑ ساڈے جھیڑے
تھیندن تاں تھیون بے شک نکھیڑے

ہُنڑ نئیں ونڈیندا توں حال ساڈے
کیوں فرق تھی گن اے نال ساڈے
سُکھ دُور تھی گئے ڈُکھ نیڑے نیڑے

کِھل کِھل سُٹائی اے کہیں آ کہانی
ہر گالھ تیڈی ڈے ڈے نشانی
سُن سُن تے پئے گئے ہاں وچ کپیڑے

اُنویں تاں نازشؔ ہجراں دے بھار ءِن
اکھیاں تے دل وی سدا بے قرار ءِن
ڈُکھ روز ویندے تھیندن اَویڑے

توں اتنا سوہنڑا تھی گیا ایں اجاں ناز انداز نِکھر دے پِن
ساڈی پہنچ توں تھیندا دُور ویندا ئیں ساڈے سارے خواب بکھر دے پِن

توں ہونویں بھانویں نہ ہونویں توں ہوندا ایں توں ہوندا ایں
توں ہتھ لہرا کے کھلدا ایں توں تھڑک تھڑک تے روندا ایں
ساکوں پل پل یاد ہے نئیں بُھلدا تیکوں سارے وقت وِسر دے پِن

تیئں قرب کمال دی حد کیتی تیئں ہجر فراق دے بار ڈِتے
تیئں مُسکاں دے پُھل پیش کیتے تیئں بے رُخیاں دے خار ڈِتے
جیڑھی ہُسن ہے صُورت کیا تھیسی کئی کئی فکرات گذر دے پِن

تیئں دید دے بھر بھر جام پِلائے تیئں تسڑا وی پہوں رولیا اے
تیڈے مِٹھڑے بول وی بُھلدے نئیں تیئں کوڑا بول وی بولیا اے
ہُسن لگدائے نازش نئیں بچدے ہر موڑ تے درد ٹکر دے پِن

اُنویں زندگی وچ کئی موڑ آئے ہک موڑ کمال دا آیا ہا
ہاسے دھرتی تے اوقات نہ ہئی اَسمان توں چندر لہایا ہا

ہک محفل ڈھلدی رات اچ ہئی روشنائیاں ہی روشنائیاں ہَن
اساں ڈیکھیا تاں ساکوں ڈیکھ تے ول اوں ہتھ اپنڑا لہرایا ہا

اساں خارخزاں دے ماریے ہوئے اومست بہار دا کھلد اپھل
ہا فرق زمین اَسمان جتی ساکوں ول وی نال ٹُرایا ہا

کروں کوشش تاں وی نئیں بُھلدے اومنظر اج وی سامنڑے ہِن
جیویں ہتھ ساڈا اوں چُمیا ہا جیویں پیر اپنڑا چموایا ہا

ہسدائیں تاں تارا لگدا ایں روندائیں تاں چندر نظر دا ایں
ایویں آکھیا تاں ول کئی واری اُوں نازش رو ڈکھلایا ہا

میں سِکدی آں تیڈے ڈیکھݨ کوں میڈو ڈھولا جلدی آیا کر
میڈے نیناں مُونجھ توں روندے ہِن میکوں مُکھڑا ڈھول ڈکھایا کر

بھانویں ڈینہہ ہووے بھانویں رات سجݨ میکوں رہندی اے تیڈی تات سجݨ
نی بھاندی کہیں دی بات سجݨ میڈے نال توں آن الایا کر

اکھیاں وچ کجلہ پیندی آں والیں کوں کنگھیاں ڈیندی آں
میں آپ کوں آپ سجیندی آں میڈے شوقاں دا مُل پایا کر

تیڈے آوݨ دے احسان ہوندن ول وݨجݨ دے ہوں نقصان ہوندن
اجاں دل وچ کئی ارمان ہوندن توں جلدی نہ مُکلایا کر

بھانویں سوہݨی نازش کیڈی آں ہر گئی آں کھیڈ او کھیڈی آں
سئیں تیڈی آں میں تیڈی آں میکوں ول ول نہ اَزمایا کر

نہ گورا نہ کالا اے سانولا میڈا ڈھولݨا
سارے جگ توں اعلیٰ ہے سانولا میڈا ڈھولݨا

چہرہ گول تے کالیاں اکھیاں ہونٹ گلاب دیاں پتیاں
ریشم زُلفاں والا اے سانولا میڈا ڈھولݨا

خاص ادا دے نال تکیندے دل دے تار ہلا ڈیندے
مِٹھڑا تے متوالا ہے سانولا میڈا ڈھولݨا

کہیں ویلے میکوں ڈیکھ تے جیندے کہیں ویلے بے غوریاں ہِن
بنڈا بھولا بھالا ہے سانولا میڈا ڈھولݨا

نازش رِیس کریندا چن ہے چاندݨی پیر چُمیندی ہے
رکھدا حُسن نرالا ہے سانولا میڈا ڈھولݨا

ڈھولے آ توں ڈِسا میں کیا سمجھاں
توں جیڑھا روگ میکوں لیندا پئیں میں عطا سمجھاں یا سزا سمجھاں

دید سکدی اے تیڈی دید کیتے دید تے دید توں کریندا نئیں
نوٹ اکھیاں تے توں پُلیندا ایں میں جفا سمجھاں یا ادا سمجھاں

تیڈے دل دی تیکوں خبر ڈھولا میڈے دل وچ تیڈا بسیرا اے
دل دے وچ رَہ کے زخم لیندا ایں تیکوں دشمن یا دلرُبا سمجھاں

اتنا نازؔ ضرور یاد رکھیں وقت ہک جئے سدا نی رَہ ویندے
مُسکرا کے توں ہتھ ہلیندا ہئیں میں وفا سمجھاں یا دغا سمجھاں

اساں وی عید منیندے پئے ہیں، ڈھول وی عید منیندا ہوسی
ساڈیاں اکھیاں پاٹی پاٹی ڈھولا کجلہ پیندا ہوسی

عید دا ڈینہہ ہے ہجر دا زورِ دل وچ شورِ
اساں تاں یاداں وچ پئے مردے کیا او یاد کریندا ہوسی

ساڈا چہرہ خاک اَلودا مُونجھا مُونجھا
ڈھولا شیشے سامنڑے کھڑ تے آپ کوں آپ سجیندا ہوسی

لوکی اَمدن آ تے آہدن عید مبارک
او خوش قسمت ڈھولا جیکوں عید مبارک ڈِیندا ہوسی

مَیل کچیلے کپڑے ساڈی قسمت نازؔ
کئی کئی ویس چھکا تے ڈھولا سینگیاں کوں ڈِکھلیندا ہوسی

اساں رات حساب کریندے رہے کیا فائدہ گھاٹا ڈھول ڈِتے
کتھاں بے رخیاں وچ رول ڈِتے کتھاں رُل گئیں کوں ول گول ڈِتے

اُوں ڈِے پرواز اُڈار ڈِتا، اُوں سوچاں دیوچ مار ڈِتا
کہیں ویلے استقبال کیتا، کہیں ویلے اصل وسار ڈِتا
اوں سِک سکرات دی بھا پالی، اوں درشن دے در کھول ڈِتے

اوں کاوڑ کر دل تروڑ ڈِتا، ول کِھل کِھل کے دل جوڑ ڈِتا
اوں سہڑ تے نال ٹرایا وی اوں کر مایوس تے چھوڑ ڈِتا
اوں مرہم لائی زخماں تے، اوں چُھٹدے زخم وی چول ڈِتے

اساں اندروں چُور و چُور تھئے بے حد نقصان ضرور تھئے
سو گھاٹے دا تھیا ہک فائدہ اساں نازؔش جگ مشہور تھئے
اُوں درد ڈِتے اوں سوز ڈِتے اوں گیت ڈِتے انمول ڈِتے

وے ڈھولے آ اپٹا نہیں ساکوں تیڈا ارمان ایں
تیڈے وی خواب ہوسن او وی نواب ہوسن توں وی آخر انسان ایں

اجھی مجبوری تاں ہے کجھ وی الیندا نوہی
دل والی گالھ ساکوں اصلوں ڈِسیندا نوہی
نہ سرگوشی تیڈی اَہدی خموشی تیڈی اندروں تاں تیڈے طوفان ایں

کِھلدائیں تاں کِھل وچ غم دی جھلک ہے
اندروں توں چُور چُور ایں اے وی ساکوں پک ہے
مونہہ تے اُباسیاں ہن دل کوں اُداسیاں ہن رہندا توں سدا پریشان ایں

زندگی ہے تیڈی پر وس وچ نہ تیڈے
ظالم دیواراں سامہیں توں ڈیکھیں جیڈے
کجھ وی توں کر نہ سگدا، اصلوں توں پھر نہ سگدا، اوکھی اے تیڈی گذران ایں

ہیسے حیران نازؔش کیجھے نصیب ساڈے
رہندن چُدھار تیڈے ڈھولا رقیب ساڈے
اتنے نصیب ہوندے تیڈے قریب ہوندے توں تاں اساڈی جند جان ایں

اَئے وفا شرمندہ ہئیں اَئے وفا شرمندہ ہئیں
بے قدرے لوکی ہِن تیکوں پیراں وچ لتڑیندے پگئے

کُوڑے لوک ہَن کُوڑ ہا دل وچ کُوڑے پول الیندے رہے
نہ سمجھوسے عشق سوار ہا تاں اتبار کریندے رہے
اتجھے اتجھے پول الا گئے دل تے جگر چِریندے گئے

دل دے اندر فریب ہا سارا سامہیں رنگ مصنوعی ہَن
نیتاں بُجھیاں تاں نہ بجھیاں کر پھندے دل جوئی ہَن
جیویں پل دے سونہیں نہ ہَن کئی کئی رنگ ڈِکھلیندے گئے

ظالم لوک ہَن ظلم کما گئے ساڈی رمز پچھاٹی نہ
اساں نازشؔ چُپ چُپ رَہ گئے ساڈی ذات الاٹی نہ
اکھیاں تاں ہَن دید نہ ہانے کجھ وی نہ پرکھیندے گئے

راز تیڈے نہ نکلسن میں سمندر تھی ڳیاں
ڳالھ کہیں دا کیا اثر تھیوے قلندر تھی ڳیاں

میں کنے مُسکار تیڈے میں کنے تیڈی نظر
میں کنے ہِن درد تیڈے میکوں درداں تے فخر
توٹے ہتھ خالی نظردن میں سِکندر تھی ڳیاں

میں تیکوں اتنا پکایا ڈوجھا کُئی نظریا نہ ول
میں جتھاں ڈیکھاں میکوں آوے نظر تیڈی شکل
میں وی مجنوں رانجھے دی محفل دے اندر تھی ڳیاں

کیا تھیوے محسوس نازشؔ غم لُکایائے کھل دے وچ
چاکے اکھیاں دے وچوں تیکوں بلہایائے دل دے وچ
تیئں وی بُت دا رُوپ دھاریے میں وی مندر تھی ڳیاں

اَئے سجھ اِتھائیں رُک ونج مُلاقات تھیندی پئی اے
متاں ڈھول آکھے ہُنڑ تاں اُتوں رات تھیندی پئی اے

منگ منگ دعائیں منگدے ملاقات دا اے ویلہ
ایں پیار دے سفر وچ تھیندا نی پندھ اکیلا
مُدتاں دے بعد اج تاں مسیں جھات تھیندی پئی اے

خاموش ہے طبیعت طوفان ہِن اندر وچ
الحمد للہ اج تاں بہوں پیار ہے نظر وچ
ہک ہک ادا اساکوں سوغات تھیندی پئی اے

ہِیں وقت کیتے نازشؔ منیاں منوتیاں ہَن
اکھیاں دی تس لہیسوں تسیاں کڈوکیاں ہَن
اکھیاں دی نال اکھیاں گل بات تھیندی پئی اے

کُوڑے لوک ہَن کُور ٹھہایا کوڑ پُناں تیئں تیئں
وے ڈھولے آ میں کجھ آکھیا نئیں
جو فرمایا چُم تے چایا کُوڑ کوں توں من گئیں

ظالم لوکاں خبر نی تیکوں کیا کیا کُوڑ الایا
تیئں وی سوچا سمجھا کجھ نہ فیصلہ سخت سُٹایا
اللہ سئیں یا توں ہئیں ڈھولا میڈے سِر دا سئیں

حق تاں ہا جو کُوڑ تے سچ دا ڈھول نِتارا تھیندا
کون ہے سچا کون ہے کُوڑا اتنا تاں پرکھیندا
میں کیجھا ہاں میں جیجھا ہاں توں اے چاٹڈا ہئیں

نِندرنی اَمدی مُونجھ ہے کھمدی غم دے بھارے بھار اِن
جیساں نازشؔ کیویں جیساں ہُنڑ اے سوچ وچار اِن
تیڈے ماݨ تے ساہ پئے چلدن کیوں توں رُسدا پئیں

تیڈے چہرے تے دیداں ٹِکیندوں اساں کتنے خطا کار ہئیں
کتھاں دیداں کِتھاں تیڈا چہرہ جو سزا ڈیویں حق دار ہئیں

جیویں بُلبُل ہے پُھل ڈیکھ جیندی کجھ اساڈی اوہا کیفیت ہے
فرق دھرتی تے اَسمان جِتنا تیڈے سامہیں نہ کوئی حیثیت ہے
اساں خود کوں شہنشاہ سمجھدوں تیڈا کر پہندے دیدار ہئیں

اساں سمجھا ہا جو ساڈے سانویں کوئی وی نئیں بیا ایں جہاں تے
ساری مخلوق گُل پُھل نظارے بھانویں چن تارے ہِن اسماں تے
تیکوں مِل تے لگے ہُنڑ اساکوں اساں بے کار بے کار ہئیں

وقت آنونڑ والا کیجھا آسے ہئیں سُچیندے نہیں ہِندر آندی
اُنویں مُسکار ہِن مونہہ تے نازش ہک چُبھن ہے پئی اے دل کوں کھاندی
ساکوں لگدے اساں ہُنڑ نی بچنڑا کجھ نہ کر سگدے اظہار ہئیں

تیکوں کوئی ہور ڈیکھے اساں توں ڈکھیندا نئیں
سہہ وی سگیندا نئیں پَھر وی سگیندا نئیں

شکلاں تاں جیویں کیویں دل دے خراب ہِن
ساڈے کیتے لوک اتجھے بنڈے عذاب ہِن
دل تاں ہے روندا ساڈا اکھ توں روئیندا نئیں

بول وی نہ سگدے تے چُپ وی مریندی اے
تیڈی وی خاموشی ساڈے ہاں کوں چِریندی اے
ڈھول اتجھے حال وچ اساں توں جِویندا نئیں

لوکی بد نظرے نے خود کوں بچایا کر
آکھوں تاں اے کیویں آکھوں کِھل تے الایا کر
بے وسی کتنی ہے اساں توں اَکھیندا نئیں

ڈھولے آوے ڈھولے آ کجھ وی نہ بولیا
چُپ چُپ وچ ساڈا سب کجھ کھو لیا

اُڈ گئی آں نِندراں تے سدا بے قراریاں
جنہاں دا اعلاج توں ایں ساکوں او بیماریاں
ڈکھ ساڈے دل والا کڈیں وی نہ پُھولیا

کملیا اساں زندہ ہیسے تیڈے ماݨ تے
اݨ جاݨ بݨیا ایں سب کجھ جاݨ تے
اساں تیکوں ساہواں والی ڈور اِچ پرولیا

واسطہ ای روپ دا تے واسطہ اداواں دا
بدلے وفاواں دے نہ سوچیں توں سزاواں دا
ہاسے ڈیویں نازشؔا ہے بڑے دِن رولیا

کہیں ویلے ہسݨاں تے کہیں ویلے رونوݨا
ایہو جیہاں ڈھولا لوکو کہیں دا نی ہونوݨا

کہیں ویلے اولے اولے رَہ کے سِکانوݨا
اِتنا سِکانوݨاں جو لُک تے الانوݨا
کہیں ویلے بھج بھج در اِچ کھلووݨا

کہیں ویلے چُپ چُپ وچ راز کھولݨا
کہیں ویلے بولݨا تے زہراں چا گھولݨا
کہیں ویلے بولݨا تے موتی چا پروونا

سُکھ ڈیوے ڈکھ ڈیوے نازشؔ او پیارا ہے
دل دا سکون ہے تے اکھیاں دا تارا ہے
مسیں مسیں بگولیا ہے ہُݨ نہیں کھووݨا

سچ ہے سچ ہے دوکھا ہے زندگانی دا
انت چنگا نی ہوندا پیار کہانی دا

اندروں گُندرے ہوندن لوک فریب ڈیندن
کوڑے وعدے کرنڑ اُنہاں کوں زیب ڈیندن
کر گھنٹا اِتبار ہے کم نادانی دا

نئیں لگدا جو پیر پُچھوہاں کر ویسن
ایویں لگدے باجھ اساڈے مر ویسن
صدقے گھولے کھیل ہوندے بئیمانی دا

سانبھ تے رکھیں نازشؔ ظالم لُٹ گھندن
نیناں نال نشانہ دل دا چُٹ گھندن
ہئی انمول خزانہ مست جوانی دا

تیئں چنگیاں نی کیتیاں ڈھولٹا
اساں نال تیڈے نئیں بولٹا

اجھی راند رسائی ہے تیئں جیندا کجھ وی حاصل کائینی
جیڑھی راہ تے ٹردا ویندائیں ایں راہ دی کُئی منزل کائینی
رُل ویسیں کہیں نی گولٹا

تیڈی اصل حقیقت اے ہے کھلدا پُھل مسلیج گیا ایں
توں انمول خزانہ ہانویں ظالم ہتھ لُوتیج گیا ایں
اے راز ہے راز نی کھولٹا

اے احساس ضرور ہے تیڈا کہیں دی من تے رُل گیا ایں توں
اجھیاں کیا مجبوریاں ہانی مِٹیاں سانویں تُل گیا ایں توں
تیکوں سونے نال ہا تولٹا

تیکوں ڈیکھ تے نازشؔ سارے جُمل جہان کوں چھوڑ تے آئے
توٹے جو اَسمان تے ہاسے سئیں اَسمان کوں چھوڑ تے آئے
ہا سب کجھ تیئں توں گھولٹا

اساں رات خواب ڈیکھیائے اوندا حال ڈیندے پئے ہئیں
توں رُس گیا ہیں ڈھولٹا تیکوں منیندے پئے ہئیں

اساں داستانِ اُلفت تیکوں سُنڈیندے پیٹھوں
تیڈے باجھ جی نی سگدے سِر سٹ اکھیندے بیٹھوں
ساکوں جھڑک تے ٹُر پئیں رو رو رُکیندے پئے ہئیں

اساں آکھیا منیسوں ہر گالھ تئیں سجڑ دی
تئیں آکھیا اے کُوڑ ءِ اے گالھ نئیں مَنڑ دی
اتبار کر توں ڈھولا اساں قسماں چیندے پئے ہئیں

اساں آکھیا اے زندگی ہے تیڈے نانویں لا ڈِتی
تئیں آکھیا او بھولے آ میڈی ہے خالی دگی
چھکدی نی تیکوں ایویں ڈر ڈر اکھیندے پئے ہئیں

نوہی ڈیکھدا اساکوں مونہہ پھیر ویندا ہئیں توں
اساں پھر تے سامہیں آندوں جھڑکاں الیندا ہئیں توں
مونہہ رکھ تے تیڈے پیراں تے نازشؔ چُمیندے پئے ہئیں

نظردا پاگل ہا گالھ کیا کریندا ہا
نہ خود کوں روگ لواہے ودا اکھیندا ہا

اکھیندا ہا میں تھیا ہاں شکار نظراں دا
ہے میڈے تے تھیا قہری وار نظراں دا
اے گالھ کر تے ولا دل تے ہتھ رکھیندا ہا

جو دَور گذرے اکھیندا ہا ول نی ول سگدا
اُوں بے وفا دی نمہیں میں بُھلا شکل سگدا
لُکا لُکا تے او تصویر ہک چُمیندا ہا

حسین لوکیں دا کِردار کجھ انوکھا ہے
جگر دا خون پلاوو ولا وی دوکھا ہے
او آپ روندا ہا لوکیں کوں وی روئیندا ہا

اوں ہتھ پکڑ تے ہا آکھیا اے وقت گالھٹا نی
سیاٹا تھیویں توں نازشؔ کہیں سنبھالٹا نی
میکوں ہوں رول ڈِتے جیڑھا جِند گھولیندا ہا

اچاں تاں وفاواں دیاں پیاں وی سزائیں ہِن
تھیویں شالا سُرخرو اے نازشؔ دعائیں ہِن

ذرا مُونجھ آئی ہے تیڈے اوکھے دم ہِن
او کملا اتھاں سِر تھی ویندے ختم ہِن
ہجر فراق توبہ ظلمی بلائیں ہِن

اچھڑ فاصلے تے مقام ءِ وفا ہے
عذاباں دی تھیندی جتھوں ابتدا ہے
اے ڈکھ غم مریلے چُمبڑ دے اُتھائیں ہِن

توں لُک لُک تے روندائیں سرِ عام روسیں
جتھوں ول نہ سگسیں توں اوں جاہ تے ہوسیں
جتھاں ہِن انگارے تے قہری ہوائیں ہِن

تیکوں لِکھنڑا نئیں تیکوں گانوٹا نئیں تیکوں سُنڑ نا نئیں سُنڑ وانوٹا نئیں
توٹے مُونجھ توں مردے مرویسوں اساں کول تیڈے ہُنڑ آنوٹا نئیں

کر ساڈیاں خوشیاں قتل ڈیویں اساں تیڈے درد اُجاڑ ڈیسوں
ساڈے ناں دے کاغذ ساڑ ڈیویں تصویر تیڈی اساں پھاڑ ڈیسوں
گُئی کول نشانی رکھنڑی نئیں کوئی دل کوں جھورا لانوٹا نئیں

کوئی جام نظر دے پیندے ہِن کوئی نظراں توں پئے گِردے ہِن
کوئی گھر پیٹھیاں پئے مِلدے ہِن کوئی گلیاں دے وچ پھِر دے ہِن
توں لگیاں توں نادیدہ ہئیں اساں اپنڑا بھرم ونجانوٹا نئیں

اساں خواب ڈٹھے ہَنِ بے دردا تیکوں چن وانگوں چمکانوٹا ایں
جگ پھل دی خوشبو بھل ویسی تیکوں نازشؔ ایں مہکانوٹا ایں
ہر خواب اساں کر دفن ڈیسوں ہُنڑ دل کوں خواب ڈکھانوٹا نئیں

اے دل خوار نہ کر اے دل خوار نہ کر
چترے چلاک لوک اِن توں اعتبار نہ کر

تیڈی گال گئی منیسی
اصلوں نہ ایویں تھیسی
ولدا وفا دا آسی
اے انتظار نہ کر

اکھیں توں ہئیں روندا
ساری رات ہئیں جگیندا
اے مرض لا دوا ہے
میکوں بیمار نہ کر

معصومیت تے بُھلسیں
نازشؔ ودا توں رُلسیں
خود بے قرار نہ تھی
میکوں بے قرار نہ کر

دل ڈیکھنڑا نی چاہندا تیکوں میں کیا کراں
میڈا ساتھ دل نی ڈیندا کیویں وفا کراں

سُݨ دل دی گالھ سوچائے کوئی گالھ تاں ضرورِ
ہے کھوٹ تیڈے وچ یا میڈے اندر فتورِ
ہاں کشمکش دے وچ میں کیا فیصلہ کراں

ساری تیڈی حقیقت دل کھول رکھ ڈتی اے
آہدے جو غور کر تیکوں اللہ نے اکھ ڈتی اے
ہوں جاہ فریب ہے میں جتھ جتھ نگاہ کراں

توں وی وفا دا قاتل میں وی انا دا قاتل
ہے آفرین دل دی اے نئیں حیا دا قاتِل
نازشؔ وفا دے پُتلے کوں کیوں بے حیا کراں

تیکوں ڈِکھ گھدائے ڈھولا توں یار اساڈا نئیں
توں سجن اساڈا نئیں توں پیار اساڈا نئیں

ہُنڑ کوشش کرنڑ اے ہر گالھ بُھلا ڈیسوں
گُل آس اُمیداں کوں اساں بھاہیں لا ڈیسوں
ہن آس اُمیداں تے اتبار اساڈا نئیں

تیکوں خوشیاں ڈے ڈے تے خود غم وچ غرق تھئے
توں دل وچ جھاتی پا کیا تیئں توں فرق تھئے
ہُنڑ تیئں تے ماڑ کوئی سرکار اساڈا نئیں

اساں اج توں ہرگز نہ پیار اظہار کروں
نہ جُت کروں نازش نہ کُئی پرچار کروں
بدنام کروں تیکوں کِردار اساڈا نئیں

ہک ڈھول ہامیکوں چھوڑ گئے، زندگی دے آ کیا موڑ گئے
ہئی تاب جھل سگدا نمہیں واپس وی ول سگدا نمہیں
ہُنڑ کیا کراں کیویں کراں

مُسکار ہن خوشیاں وی ہَن دیداں وی ہَن عیداں وی ہَن
سب کجھ میڈا چاتی گیا ہجراں دی بھا لاتی گیا
ہُنڑ کیا کراں کیویں کراں

چند ڈینہہ دا جو اے کھیل ہا، مِلنڑا اے کیویں میل ہا
بس اتنا کجھ فرما گیا ، کُئی کہیں دا نی سمجھا گیا
ہُنڑ کیا کراں کیویں کراں

نازش وفا ہا رولنڑا، بٹنا سبب ہا ڈھولنڑا
چودھار گھیرا غم دا ہے مشکل بچنڑ ہُنڑ دم دا ہے،
ہُنڑ کیا کراں کیویں کراں

ڈیندا ایں تاں اتنا توں غم میکوں ڈے اپنڑی وی رہے نہ خبر ڈھولے آ
جیجھے کیجھے لوک جیویں کیویں پولن میڈے اُتے تھیوے نہ اثر ڈھولے آ

فِکراں دی سُولی اُتے میکوں چاڑھ ڈے
ڈُکھاں والے کاڑھے وچ میکوں کاڑھ ڈے
ہجراں دی اگ وچ ساڑ اتنا دوزخاں دا وی نہ رہے ڈر ڈھولے آ

سخت جدائیاں تے نکھیڑے کر ڈے
رہے نہ اُمید ایجھے جھیڑے کر ڈے
گول وچ پھر پھر رُل ونجاں میں اصلوں توں آنویں نہ نظر ڈھولے آ

نازشؔ ایویں زندگی میں کیویں ہرساں
تھولا تھولا غم ڈیندیں کیویں مرساں
غماں دے پہاڑ یکدم سٹ ڈے، تاب نہ جھلاں ونجاں مر ڈھولے آ

دل کملے آ چھوڑ محبتاں آ ہُنڑ نفرت کر ڈیکھوں
سِر سٹ سٹ کے جیونڑ چھوڑوں آپاں وی کجھ پھر ڈیکھوں

ظلم وسانوں ترس نہ کھانوں جگر جلانوں
روز ڈراوے مرنڑ دے ڈیندن مرنڑ ہے کیجھا مر ڈیکھوں

لوک سیانڑن جند پئے مانڑن پیار نہ جانڑن
زخم اِنہاں ہن گہرے لاتے زخماں کوں ہُنڑ بھر ڈیکھوں

نازشؔ وعدے کرن وفا دے روپ جفا دے
نال ٹُریندن مطلب توڑی کر اے ختم سفر ڈیکھوں

اِتنا ظلم کریندائے ڈِس ہاں جتنا ظلم وسا چھوڑیائی
جے تیئں جیسوں تڑپدے رہسوں جگر تے او دھک لا چھوڑیائی

کیجھیاں یار خطاواں تھی ہِن کیوں اے سخت سزاواں تھی ہِن
عید براتاں ڈیوٹ والیاں سخت کرخت نگاہواں تھی ہِن
ایویں یار کریندے ہِن کیا جیویں کر ڈِکھلا چھوڑیائی

تیڈے نال الیندے ہاسے تیکوں ڈُکھ سُٹویندے ہاسے
ساڈا ڈھولا جگ توں وکھرا اے وی فخر کریندے ہاسے
ساڈے ماݨ فخر تے ڈھولا آخر خنجر چَلا چھوڑیائی

بُھل گئے دنیا ساری ہاسے، جند تیئں یار توں واری ہاسے
تیئں سمجھا ہِن لوک اَوارے اساں تاں پریم پجاری ہاسے
خُلق اخلاق وفاواں سب کجھ پل وچ یار بُھلا چھوڑیائی

تنہائی اے ڈر گئے ہیسے، ایویں لگدائے مر گئے ہیسے
شاید محبتاں والا نازشؔ سفر زیادہ کر گئے ہیسے
واپس ولݨ محال اساڈا اُوں جاہ تے پہنچا چھوڑیائی

تیڈا روگ سینے لا تے عمرا نبھاوݨی ایں
دنیا کنوں الگ اساں دنیا وساوݨی ایں

اے کوئی فکر نی ساکوں توں نہ نظریں ڈھولا
اکھیاں دے سامہیں رہسیں پل نہ وسریں ڈھولا
تیڈے عکس سامہیں بہہ تے گردن جُھکاوݨی ایں

ڈُکھ سُکھ تیکوں سُنڑیجن اِتھ اے وی تھی نی سگدا
ہتھ تیڈے چُم گھنیجن اِتھ اے وی تھی نی سگدا
جتھ کجھ وی تھی نی سگدا اُتھ کیا مناوݨی ایں

اے وی خبر ہے ساکوں ساڈے کول توں نہ آسیں
نازشؔ اُجڑ گیا ہے سنڑسیں تاں پُھنڈ نہ ماسیں
توں آکھسیں چنگا تھئے جند جو چھُڑاوݨی ایں

کون اَہدے میں بے وفا ہونواں
یار حالات ایویں کر ویندن

بھانویں جتنی وی دُوری ہووے پئی پیار ہووے تاں پیار نئیں مُکدا
یاراں تے ماݨ اُنویں ہوندن یاراں تے اعتبار نئیں مُکدا
بے وسے لوگ بے وسی دے اندر یاراں کوں بے قرار کر ویندن

حُسن والے چا ہک نظر ڈیکھن ایں توں ودھ کوئی وی سوغات نہیں
قیمتی اتنی نظر ہوندی اے قیمتی اتنی اے کائنات نہیں
ساری زندگی خماری نئیں لَہندی یار جو اکھیاں چار کر ویندن

کہیں مجبوریاں دی قید ہووے اُتھ کیا اِلزام بے وفائی دا
جیرھا لُوں لُوں دے سمایا ہے اُوں تے شکوہ کیہاں جدائی دا
لوک انمول ہوندے ہِن نازشؔ جیڑھے اے جتنا پیار کر ویندن

قِصہ تیڈا میڈا سارے لوک سُݨاوِن
تیڈا ناں گِھن گھن تے ڈھولا میکوں روز رُوواوِن

میں توں پُچھدن ڈھولا تیکوں ڈِس کیوں چھوڑ گیا اے
تیئں کُئی غلطی کیتی ہوسے تاں مونہہ موڑ گیا اے
گالہیں یاد ڈیوا کے تیڈیاں میکوں نِت تڑپاوِن

توں تاں ہمت والا ہانویں ہمت چھوڑ کے بہہ گئیں
سینہ کڈھ کے ٹُردا ہانویں مونہہ دے بھرٹے ڈھہہ گئیں
اہلِ دل جو ڈیکھن میکوں آپ وی نیر وہاوِن

عید آوے یا شادی ہووے تیڈے طعنے مِلدن
نہ کھانوݨ نہ پیوݨ نازشؔ لوکی ڈیکھ تے کِھلدن
ساہ نکلݨ کوں آ ویندا ہے اَجکھے پول اَلاوِن

ساکوں وی غم توں بھر گیائے خود آپ وی اُداس ہے
دل اَہدے شاید اونکوں وی نکھڑ نہ آیا راس ہے

او اپݨے جاݨ دوریاں دی حد مُکا گیائے
ساکوں ہے لگدا جو ہتھوں نزدیک آ گیائے
محسوس تھیندے ڈھولݨا نہیں دُور آس پاس ہے

تنہائیاں دے وچ وی اوندے نال ہیں الیندے
دیدار واسطے ولا اکھیاں چا ہئیں نوٹیندے
ڈیکھݨ تے نال بولݨ دی گھٹدی نہ پیاس ہے

مسیں آسنبھلدے ہئیں اساں وت خواب وچ آویندائے
نازشؔ اُداسیاں دی پہہ داستان سُݨیندائے
پہلے دے وانگوں اج وی گالہیں دے وچ مِٹھاس ہے

اچھا وے ڈھولے آ اساں اے درد گذار ویسوں
تیڈیاں ساڈے نال محبتاں ہَن اے گالھ وسار ویسوں

پیار محبت کُوڑ ہے سارا ساکوں لوک اکھیندے رَہ گئے
ساڈا ڈھولا ایجھا کائینی اساں اے گالھ الیندے رَہ گئے
ساڈی غلطی لوک ہِن سچے ہُݨ اے کر اعتبار ویسوں

جیندیاں تئیں ہُݨ میل نہ مِلسن اے جتنے چا فرق کیتونی
ساڈیاں کاوشاں ساڈے جذبے اکھ جھمکݨ وچ غرق کیتونی
اساں سِر سِر بازی لئی ہئی اساں اے بازی ہار ویسوں

اتنی گالھ تاں ڈس ڈیویں ہا سارا کوڑ الایائے نازشؔ
سوچ سمجھ کے الجھن دے وچ جاݨ تہاکوں پایائے نازش
غم دا دریا ہولے ڈاڈھے ڈیکھ گھنیں کر پار ویسوں

کیوں چھوڑ گیا ایں وے کیوں چھوڑ گیا ایں
کیا غلطیاں تھی گئیاں ہِن مونہہ موڑ گیا ایں

وعدے وفا دے تھئے جیڑھے کیویں بُھلا گیائیں
حیرانگی ہے یار تھی مارݨ تے آ گیائیں
دل دا قصور کیا ہا جو دل تروڑ گیا ایں

عیداں دا چن ہانویں میڈیاں عیداں وِنج گن
بے دردا تیڈی گول وچ دیداں وِنج گن
درداں دے نال ناطہ میڈا جوڑ گیا ایں

نازشؔ وِسارݨ دا کوئی میکوں وی گُر ڈِسا
میں وی نہ رونواں میں وی ہُݨ ڈیواں تیکوں بُھلا
یاداں دا خنجر سینے دے وچ پوڑ گیا ایں

ہُݨ دِل اکھیندے ڈھولے آ رستے جُدا کروں
انجام ہے جدائی دا جتنا نِبھا کروں

ساکوں وی غم نے ماریا پریشان توں وی ایں
اساں وی جے اَباد نئیں ویران توں وی ایں
ہُݨ باقی زندگانی دا کوئی فیصلہ کروں

تیئں زخم اتنے کر ڈِتن دل داغ داغ ہے
زندگی دا تیڈے غم دے وچ بُجھݨا چراغ ہے
تھیندا ذرا نی فائدہ جتنا دوا کروں

نازشؔ اساں تاں خوابیں کوں تیڈی شکل ڈِتی
افسوس ساڈے خوابیں کوں توں کر قتل ڈِتی
ہئیں کشمکش دے وچ اساں کیویں تے کیا کروں

اساں مر تاں نئیں چگئے مگر اوکھے ضرور ہو گئے
جئیں ڈینہہ توں ڈھولٹا اساں تیڈے کولوں دور ہو گئے

محفل دے وچ وی ساکوں تنہائی جاپدی اے
اکھیاں دے سامہیں رہندی تصویر آپ دی اے
باہروں تاں کھلدوں ہسدوں اساں اندروں چُور ہو گئے

سانگا سبب بنڑے تاں اڑ سونہاں تھی کے پہندائیں
معلوم تھیندے ہُنڑ توں بے چنت تھی کے رہندائیں
اتنا تاں ڈِس وے ڈھولا کیجھے قصور ہو گئے

اساں سوچیا ہا نازؔش توں قُرب وچ رکھیسیں
کجھ وی تھیوے اساکوں مونجھا نہ توں کریسیں
توں جو سمجھ اساں تاں تیڈے حضور ہو گئے

ساکوں رونوڑ اتنا راس آیا اساں کھل مُسکار کوں بُھل ڳیو سے
اکھ نمیاں وچ دل غمیاں وچ اساں ہار سنگھار کوں بُھل ڳیو سے

ہک صورت ہے جیڑھی ہر ویلے ساڈے سامنڑے رَہ تے کھلدی ہے
ہیں صورت دا اساں جلوہ پا ہر نقش نگار کوں بھل ڳیو سے

ہے دھڑکن دے وچ سوز عجب جھنکار سُنڑ یندی اے گُھنگھراں دی
دل ٹِکی وِکی ہک جاہ تے اساں پار اُروار کوں بُھل ڳیو سے

نہیں نازؔش رونوڑ چُھٹ سگدا ساکوں رونوڑ دے وچ چس آ ڳئی
اساں اپنڑے آپ کوں بُھل ڳیو سے ہر سنگتی یار کوں بُھل ڳیو سے

ساری رات ہِن جگیندیاں یاداں سجّن دیاں
بے ساختہ روِیندیاں یاداں سجّن دیاں

کیویں عمر گذرسی ایہو روگ دل دے نال ءِ
بے درد ڈھول ڈِیکھاں لہسی کڈاں سنبھال ءِ
سوچاں مُکّن نی ڈِیندیاں یاداں سجّن دیاں

کہیں ویلے کنڈ ولاوٹ کہیں ویلے ہتھ ہلاوٹ
کہیں ویلے بہہ کے رونوٹ کہیں ویلے مُسکراوٹ
کئی کئی چا رنگ وٹیندیاں یاداں سجّن دیاں

نازؔش اداس نہ تھی ہک ڈِینہہ خدا کریسی
مرضاں تیڈیاں دی ڈھولا آ کے دوا کریسی
کہیں ویلے ہِن اکھیندیاں یاداں سجّن دیاں

تیئں اتنیاں خوشیاں ڈِے ڈِتیاں ساکوں ہِندر نہ آئی سجھ اُبھر گیا
اگے رات پہاڑ دی لکدی ہئی کئی دیر نہ تھی سجھ اُبھر گیا

چن تارے تیڈا رُوپ وٹا ساڈے نال حوال ونڈیندے رَہے
کجھ گذریاں یاداں سامنڑے ہَن کجھ تازہ جھلک ڈِکھیندے رَہے
ہا جوبن حال حوالاں دا کہیں بانگ سٹائی سجھ اُبھر گیا

کیا منظر پیارے پیارے ہَن دل اَہدا ہا نہ رات مُکے
ہک دُھن ہئی دُھن وچ مست ہاسے نہ رات مُکے نہ جھات مُکے
پئے جاگدیں خواب نظردے ہَن تعبیر نہ ہائی سجھ اُبھر گیا

کجھ زُلف دا لُرکن سامنڑے ہا کجھ اکھ دی شوخ نگاہ نازؔش
کجھ کرم نوازی دے منظر کجھ نخرے ناز ادا نازش
ساڈی دید تے تیڈے جلوے ہَن نہ اکھ جھمکئی سجھ اُبھر گیا

تیڈے بوچھن توں قربان ونجوں تیڈے مکھڑے توں جڈاں ہَٹ کھڑدے
چن چوڈویں دا تیڈے سامٹے آ کئی شئے نی لگدا گھٹ کھڑدے

تیڈیاں زُلفاں نال اے کھیڈدا اے اساں ڈیکھ ترسدے رَہ ویندوں
دل نئیں سہندا بے وس تھی کے جو کجھ تھیوے اساں سَہہ ویندوں
ساڈے دل تے ڈنگ آ لگدے ہِن تیڈی ظاہر کر جڈاں لَٹ کھڑدے

تیڈا بوچھن اِتنا خوش قسمت اساں بوچھن دی کیا رِیس کروں
اکھ نمیاں وچ دل غمیاں وچ پہہ ٹھڈڑے ساہ اساں ڈھول بھروں
ہتھ ول ول لیندائیں بوچھن کوں ساڈا ڈیکھ کلیجہ پھٹ کھڑدے

اُنویں ہر ہک رنگ تیکوں چھکدا اے پر سوسنی رنگ وچ نِکھر ویندائیں
ایویں ڈہدیں ڈہدیں نازشؔ ول بن خوشبو رُوح وچ اُتر ویندائیں
توں سوہنڑا اِتنا سوہنڑا ایں بیا کون بَھلا تیڈے مَٹ کھڑدے

منزل تاں ہے سامہیں مگر اگوں راہ تے پتھر ہِن
پتھراں توں نی گھبراوٹا طئے کرنڑے سفر ہِن

اے وزنی پتھر ہِن ایویں ہک ڈوں توں نہ ہلسن
جے توڑی میڈے دوستو ہتھ ڈھیر نہ رلسن
اے کجھ وی نہیں دل وچ ایویں خوف تے ڈر ہِن

سب شان اساں ڈیندوں ہِن احسان اساڈے
بے دید ولا بن ویندن بھگوان اساڈے
چند فرد ہزاراں اُتے رکھ پہندے اثر ہِن

غیرت دے ہونون پل تاں او سو سال توں ٹھیک اِن
سوچو نہ ہے رشتہ کوئی نازشؔ نہ شریک اِن
قاتل ساڈی غیرت دے کیوں منظورِ نظر ہِن

یاد روندی اے وے تیڈی یاد روندی اے
مِٹھیاں چُھریاں نال اے میکوں روز کُہیندی اے

کالی رات اندھاری اتنی آپ کوں آپ نظر دی نئیں میں
کالی رات کوں تیڈے رُخ دا چانڑ ڈھول وسر دی نئیں میں
گِھل آوے تاں میڈے مونہہ تے چاٹ مریندی اے

پُھل کلیاں تے جوبن ہووے توٹے مست بہاراں ہونون
کِھمٹنی دے لسکارے ہونون کِنڑ مِنڑ مِینگھ ملہاراں ہونون
کجھ ہووے میکوں سیک ہجر دے نال سڑیندی اے

عید دے ڈینہہ کوں سارے لوکی میہندیاں لیندن ولیس وٹیندن
نازش ہتھ وچ ہتھ پا ٹُردن کِھلدن ہسدن عید منیندن
میکوں تاں اے عید دے ڈینہہ وی کِھلڑ نہ ڈیندی اے

پل وچ بدل کائنات گئی پل وچ بدل کائنات گئی
خوشیاں کوں گھن دن آ گیا بندراں کوں گھن آ رات گئی

ہک ایجھا آ گیا موڑ ہا، ہر ہک بشر گیا چھوڑ ہا
مئیں کنڑ نہ اِیندا توڑ ہا، اللہ کنوں مِل ڈات گئی

عادی تھیُم ڈکھ سہنڑ دا، ہر حال وچ خوش رہنڑ دا
غم نہ کیتا میں ڈھہنڑ دا، ودھ سوچ توں اوقات گئی

مُرشد دِلوں ہتھ چا ڈِتا، قِسمت نے وارا آ ڈِتا
کیڈوں ڈِتا کیا کیا ڈِتا، آ جھولی وچ سوغات گئی

ہئی اماں ابے دی دُعا، منظور چا کیتی خدا
نازش میڈی ولدی ولا، بنڑ دوستاں وچ بات گئی

اساں مُوجھاں توں مُوئے ویندے ہئیں پئے مشکلاں نال نبھیندے ہئیں
تیکوں اِتنا عرض کریندے ہئیں ساکوں پیار نہ ڈے دیدار تاں ڈے

نہ دل ساڈا نہ اکھ ساڈی ہر چیز اساں توں وکھ ساڈی
اساں اپنڑے آپ اچ نئیں رَہ گئے دیوانگی آن پرکھ ساڈی
اساں تیڈا ذکر کریندے ہئیں بھانویں جیندے نال الیندے ہئیں
تیکوں اتنا عرض کریندے ہئیں ساکوں پیار نہ ڈے دیدار تاں ڈے

ساڈے چار چُفیرے غم ہینی لب خُشک تے اکھیاں نَم ہینی
اساں جیووں ڈیکھاں نہ جیووں ساڈے اوکھے تھی گئے دم ہینی
ہتھ جوڑ تے مِنت کریندے ہئیں اساں سِر وی نال جُھکیندے ہئیں
تیکوں اِتنا عرض کریندے ہئیں ساکوں پیار نہ ڈے دیدار تاں ڈے

تئیں پیار اقرار بُھلاوٹا ہا تاں پہلے ڈھول مُکاوٹا ہا
ساکوں نازؔش اتنا یاد ہے بس ہر حال دے وچ تئیں آوٹا ہا
اساں اج وی تانگھ تنگھیندے ہئیں، تیڈی راہ تے دید وچھیندے ہئیں
تیکوں اتنا عرض کریندے ہئیں، ساکوں پیار نہ ڈے دیدار تاں ڈے

یار دا شکوہ کریجے مر ونجیجے
عیب یاری وچ گولیجے مر ونجیجے

یار دی ہر گال تے اتبار ہووے
جتھ بولیجے جتھ ڈکھیجے یار ہووے
یار کوں لحظہ بھلیجے مر ونجیجے

یار یاریں دی صحیح پہچاڑ ہِن
یار تاں یاریں دا ہوندے ماڑ ہِن
یار دی جے کنڈ لوتیجے مر ونجیجے

یار دی مرضی کرے جو دان او
فائدہ ڈیوے یا ڈیوے نقصان او
یار دے سامہیں ایلجے مر ونجیجے

بھانویں جو جتنی ہے پیاری زندگی
ہک نظر دا مُل ہے ساری زندگی
سچ ہے نازؔش نہ مینجے مر ونجیجے

ساکوں اپݨی کوئی پرواہ کائینی تیڈی سوچ سُچیندے روندے ہئیں
توں خوش ہوسیں یا غم ہوسی ایہو وہم کریندے روندے ہئیں

تیئں اتنا ساکوں پیار ڈِتا اساں آپ کوں آپ وسار ڈِتا
تیڈی دُھن وچ ڈھولے آ گم تھی کے تیڈے گیت لکھیندے روندے ہئیں

تیڈی ہر کوشش مجبور لگی اساڈے دل تے چوٹ ضرور لگی
اساں دل دے ٹکڑے چُݨ پُݨ تے ودے یار جُڑیندے روندے ہئیں

ہیسے یاد یا ڈھول بُھلا چھوڑی ساکوں فکراں دے وچ پا چھوڑی
چُم چُم تصویراں تیڈیاں کوں فریاد سُݨیندے روندے ہئیں

نہ سوچیں غم توں ڈر ویسوں نہ ہٹسوں توٹے مر ویسوں
اساں نازشؔ تیڈے نکھڑݨ دا نِت سوگ منیندے روندے ہئیں

سُݨ جتھ وی بیٹھائیں ڈھولے آ اساں اج وی تیڈے پیار اِچ ہئیں
ہاوی آکھیا پیار نبھیساں میں جند جیویں ہوں اِتبار اِچ ہئیں

ہِن خواب تیڈے ہِن خیال تیڈے رَہ ویندن جلوے نال تیڈے
تیکوں خوشیاں ہِن یا غم وچ ہئیں ساکوں ڈِیندا کُئی نئیں حال تیڈے
ساکوں فکراں وچ نئیں نِندر آمدی اساں ڈھولے آ حالت زار اِچ ہئیں

تیڈے غم کوں خون پلیندے ہئیں تیڈے ہجر کوں ماس کھویندے ہئیں
ساکوں اپݨی کُئی پرواہ کائینی اساں پیار دا فرض نبھیندے ہئیں
ساڈے جیندیاں آ اساں مر ویسوں نِت ہجر فراق دی مار اِچ ہئیں

تیڈی مرضی نازشؔ تار ڈیویں تیڈی مرضی نازش مار ڈیویں
تیڈی مرضی ڈھول نِکھار ڈیویں تیڈی مرضی کر بے کار ڈیویں
ساڈی ہار تے جیت ہے ہتھ تیڈے اساں وکھرے ونڑج وپاراچ ہئیں

ہک توں ہوویں ہک میں ہوواں نہ کئی نزدیک بشر ہووے
ہک باغ ہووے چن پیار بھریا ہوں باغ اِچ اپٹا گھر ہووے

ہر پاسوں پُھل مُسکار کرن، گُھنڈ کلیاں چا دیدار کرن
خوش تھی چڑیاں چہکار کرن، نِت بُلبل نغمہ گر ہووے

نِت کِنڑ مِنڑ تے برسات ہووے، ہر رات ہی چاندنڑی رات ہووے
رہوں مست نہ غیر دی ذات ہووے، نہ کہیں دا خوف تے ڈر ہووے

نہ عمر کٹے ایویں آہیں وچ، رہیں ہردم ڈھول نگاہیں وچ
میڈا اگل ہووے تیڈیاں باہیں وچ، تیڈی جھولی تے میڈا سر ہووے

توں نِت ڈہدیں ہتھ چا منگداں، ایہ بُجھ ڈکھلا میں کیا منگداں
ایہا نازشؔ روز دعا منگداں، میڈے کول سدا دلبر ہووے

میں کوشش تاں ہوں کیتی توں ڈھولا نہ بنڑ سگیا
تیڈے اندر اندھارا گُھپ ہا نہ پیار دا چانڑ چگیا

تیکوں چن دے نال ہلہیندی ہر تارا رِیس کریندا
تیکوں اُوں جاہ تے گھن جُلدی جگ سارا رِیس کریندا
توں پہلے قدم تے کھڑ گئیں توں چند ڈینہہ وی نئیں تگیا

پُھل لال گُلاب دے پِندے تیڈے ہونڑاں دی آ لالی
ہر مست گھٹا وی چُمدی تیڈی زُلف اے کالی کالی
تیڈے اندر ارادے کیا ہِن پتہ میکوں وی نہ لگیا

تیکوں نازشؔ مہندیاں لیندی تیکوں سیج تے جوڑ ہلہیندی
تیکوں پکھیاں آپ جھلیندی بھر مُٹھیاں ہِندراں ڈیندی
تیڈا ڈیکھ مزاج تے لگیائے تیکوں پہلے ہے کہیں ٹھگیا

میں ڈیکھاں بیا کوئی نہ ڈیکھے تیکوں یار لُکانواں چا
اَکھ وچ بند کر کے دِل آہدے عمر دی قید سٹانواں چا

چُم چُم پیر سُمیندی تیکوں چُم چُم پیر جگانواں میں
تیکوں ہتھ نہ لانوں ڈیواں جُتیاں جوڑ پوانواں میں
دل تاں آہدے دیر نہ تھیوے دل دا مطلب پانواں چا

موڑ انوکھے آ گئے ڈھولا ہُنڑ تاں دِل گھبرا گئے ڈھولا
میں باہنی نوکراٹی تیڈی عشق میکوں سمجھا گے ڈھولا
میڈی کیا اوقات جو خود کوں تیڈے نال رلانواں چا

وس نی چلدا پَھر نہ سگدی کجھ وی نازش کر نہ سگدی
راز اندر کوں کھادی ویندے کر ہُنڑ ڈھیر صبر نہ سگدی
مرنڑ توں پہلے پہلے آ ونج دل دا راز ڈسانواں چا

جئیں ڈینہہ توں ڈردے ہاسے ڈردے تے مردے ہاسے
آخر ڈیہاڑا اوہو آ گیا ڈھولا محبتاں مُکا گیا

ساکوں سہارے وی ہَن ساکوں اشارے وی ہن اصلوں وی دل نہ گھبراندا ہا
غم سارے بھل ویندے ہن ڈکھ سارے رُل ویندے ہَن جئیں ویلے ڈھولا مُسکراندا ہا

دل کوں چِر یندے گئے ہن زہراں وِٹیندے گئے ہن
پول ایہو جئیں او الا گیا

اتنا ناراض تاں ہا اکھ چا کے ڈیکھیا نہ پہلے تاں دیداں کوں رچیندا ہا
سینے تے ہتھ ہا رکھدا کر کے اشارہ اکھ دا اے دل تُساڈا اے اکھیندا ہا

ساکوں دلاسے ڈیندا خوشیاں تے ہاسے ڈیندا
ساکوں اچانک ول رُوا گیا

محفل دے رنگ سارے منظر او پیارے پیارے اہدے جو سارے میں بُھلا ڈتن
دل دے ارادے نازش سارے او وعدے نازش ہُنڑ میں خیالاں توں ونجا ڈتن

اساں کجھ ونجا نی سگدے کجھ وی بُھلا نی سگدے
او ڈیکھاں کیویں ہے بُھلا گیا

نازشؔ نہ رو رونوٹ والے مر ویندن توں وی مر ویسیں
عشق سمندر ڈُھو کر اندر ڈُڈدا ڈُڈدا تر ویسیں

ادنیٰ جئیں انسان تے ڈھولے غم دے تروڑ پہاڑ ڈِتے ہِن
آس اُمید دے پھلدے غنچے بالکل ساڑ اُجاڑ ڈِتے ہِن
سڈِنڑا یار تے کرنڑے لیکھے ایں تاں کملیا ہر ویسیں

چار چُفیر اندھارے تھی گِن تنہائی دا خوف ڈِریندے
سینہ تھی پرباش گیا ہے غم ہُنڑ میکوں کھادی ویندے
غم کوں چُم چُم چا گھن بھولا رُل ویسیں جے ڈِر ویسیں

جیلے نظرے ایویں لگدے جیویں سُونہاں پل دا نہ ہا
کوڑیاں کوڑیاں نظراں ڈِہدے جو کوڑیل شکل دا نہ ہا
عشق سلامت رکھیں ڈِیکھیں تھی منظور نظر ویسیں

راز دل وچ لُکانواں طریقہ نہیں
کیویں ہنجوں وہانواں طریقہ نہیں

بار اتنا ہے بارا چویندا نہیں
رُس گیا میڈا ڈھولا منیندا نہیں
یار کیویں منانواں طریقہ نہیں

میں زمانے توں ماڑی ہاں چنگی نہیں
یار دے رنگیں وچ میں جو رنگی نہیں
کیویں خود کوں رنگانواں طریقہ نہیں

میڈی غفلت کنوں راہ اوکھا تھیا
جسم جلدے اندر ساہ اوکھا تھیا
ساہ سُکھ دا میں پاواں طریقہ نہیں

میڈا نازشؔ میڈی سُنڈا فریاد نئیں
او میکوں یاد ہے اونکوں میں یاد نئیں
یاد کیویں ڈِیواواں طریقہ نہیں

اے نمہیں آہدی میکوں کائنات ڈِے
میں تاں بس انصاف منگدی ہاں صنم

ہونٹ ہِن تاں ہونٹاں تے مُسکارنئیں
دید ہے تاں دید کوں دیدار نئیں
اے نمہیں آہدی جو میکوں جھات ڈِے

دل تاں ہے پر دل تھیا بے شول ہے
لوک آہدن رول ہے اے رول ہے
اے نمہیں آہدی میکوں اوقات ڈِے

پیر ہِن تاں پیریں کوں رفتار نئیں
ہے زبان تاں چُپ ہے کوئی گُفتار نئیں
اے نمہیں آہدی میکوں کلمات ڈِے

درد ہے نازشؔ مگر درمان نئیں
زندگی ہے آن نئیں تے شان نئیں
اے نمہیں آہدی میکوں درجات ڈِے

رو رو تے آ پُنی ہَم رو رو تے ویندی پئی آں
ہک پل دی کھیڈ ساری ہاری منیندی پئی آں

روندی کوں ہَن رہیندے میکوں ہتھیں تے چیندے
رُس پوواں ہا کڈاہیں چُم چُم تے ہَن منیندے
اے تاں ہا خواب سارا میں اج سُچیندی پئی آں

ہک او وی ویلہ آیا میں ہم تے میڈیاں سکھیاں
پیریں ہتھیں تے مہندی کجلے توں بھریاں اکھیاں
کجلہ نہ راس آیا کجلہ لُڑھیندی پئی آں

ہے یاد تھولا تھولا ہک میں تے ہک ہا ڈھولا
اولا ہا سارے جگ توں ڈھولے توں نہ ہا اولا
دل نی اَکھیندا ول وی ڈھولا چُھڑیندی پئی آں

پُھل کلیاں توں وی نازشؔ کیتی ویندی نکھیڑا
سٹ سارے جھیڑے جھگڑے سٹ ہسدا وسدا ویڑھا
کلہڑی حویلی تنگ وچ میں جھوک لیندی پئی آں

کِھمنّی تے گجکار ڈِریندن چل پِن تیز ہوائیں
وے ڈھولا ٹِک پئے رات اتھائیں وے ڈھولا ٹِک پئے رات اتھائیں

سئیں محسوس نہ تھیوئ ڈِیساں اے سردی اے پوہ دا پالا
کولے پال تے نال رکھیساں ہتھ پہہ سیکیں جیویں شالا
کھیر گرم وچ لاچیاں سٹ تے پیش کریساں سئیں
آپ پکیساں بُسریاں جیویں ہر بُسری تے مکھنّ رکھیساں
دیسی گھیو تے شکراں پا تے چُوری نازاں نال گُٹیساں
اپنڑے ہتھیں نال کھویساں کر کر ناز ادائیں

ساری رات سُنّیساں تیکوں قصہ ہک دیوانی دا سئیں
نازشؔ فیصلہ کر ڈِیویں توں ہے کیا انجام کہانی دا سئیں
جی جی مردی مر مر جیندی جیوے کِتلے تئیں

تیڈا نام وفا رکھ چھوڑائے ناں دی لاج رکھیسیں توں
چھاں وی آسی دُھپ وی آسی حوصلے نال نبھیسیں توں

پُھل وی ہوسن خار وی ہوسن سِر تے بارے بار وی ہوسن
کہیں ویلے اکھیاں پئیاں روسن کہیں ویلے مُسکار وی ہوسن
کہیں ویلے کجھ کہیں ویلے کجھ چُپ کر تے گذریسیں توں
کہیں ڈِینہہ سوکھے دم آ ویسن کہیں ڈِینہہ ڈُکھ تے غم آ ویسن
کہیں ڈِینہہ عیداں خوشیاں ڈِیسن کہیں ڈِینہہ فکر وہم آ ویسن
ہاسے تھیسِن ٹوکاں تھیسن اصلوں کنّو نہ ڈِیسیں توں

بس اتنا احسان کریسیں ساڈی جانڑ سُنجانڑ کریسیں
ساڈے دل وچ جتنے وی ہن پورے سب ارمان کریسیں
زندگی ہے تاں ڈِیکھسوں نازشؔ صبراں دا پھل پیسیں توں

میری تو آنکھ روتی ہے تیری خبر نہیں
کیسے کہوں کہ عشق کا مجھ پہ اثر نہیں

گلشن امید والا بالکل سُکن ڈِتا نی
ہنجواں دا پاݨی لا کے اصلوں مُکݨ ڈِتا نی
گُلشن تو ہے ہرا بھرا لیکن ثمر نہیں

بے تابیاں ایں دل دیاں ہُݨ تاں ختم کریں ہا
محفل نصیب تھئی اے نظرِ کرم کریں ہا
تو دیکھتا تو ہے تیری پہلی نظر نہیں

غربت عجیب شئے ہے سنگت رہݨ نی ڈیندی
نقشہ بگاڑے نازشؔ رنگت رہݨ نی ڈیندی
میں چوٹ کھا کے ہنس پڑوں یہ بھی ہُنر نہیں

ساڈی طرفوں عام اجازت ہئی نہ مر ڈھولا نہ ڈر ڈھولا
تیکوں جِتھ وی ڈھول وفا نظرے توں پیار اُتھائیں کر ڈھولا

تیڈا قرب کمال وسار ڈیسوں
تیڈے نال محبتاں ہَن ساکوں
نہ رکھسوں تانگھ طلب تیڈی

تیڈے مِٹھڑے بول وسار ڈیسوں
اساں اے وی ڈھول وسار ڈیسوں
توٹے مردے ویسوں مر ڈھولا

تیڈی زُلف دالُر کنڈ وِسرویسوں
تیڈا ہتھ لہراوݨ وِسر ویسوں
اساں نہ چھندے وی وِسرویسوں

متھڑے دیاں چمکاں وِسرویسوں
تیڈی ٹورتے دھمکاں وِسرویسوں
تیڈی سوہݨی مست نظر ڈھولا

بس نازشؔ اتنا یاد ہوسی
اساں سمجھا ٹھڈڑی جیل ہاسے
اساں چُپ کرتے گذریسوں پے

جو ساڈا وی ہک ڈھولا ہا
او گرم ہوا دا جھولا ہا
جیویں تھیسی وقت بسر ڈھولا

چند ڈینہہ دے مہمان ہاں ڈھولا ساڈے نال جھیڑ یندا کیوں ایں
اساں چھوڑ تے ونجھن والے ہئیں توں ڈس چھوڑ تے ویندا کیوں ایں

ہُنڑ تیئں تیڈی نبھدی آئی ہُنڑ نہیں نبھدی ایویں کیوں ایں
کئیں سِکھلایا اے کیندی من تے اساں تے ظلم وسیندا کیوں ایں

لوک چالاک اِن تریاں لیندن توں انمول ہئیں بے مُل تھیسیں
دل دے نال توں سوچ سمجھ ذرا عقل دے نال سُچیندا کیویں ایں

جو کجھ کر ہے تیڈی مرضی اساں کیویں روکوں تیکوں
پہلے مرضاں گھٹ تاں کائینی ہئے پیا جھورے لیندا کیوں ایں

تیڈی اکھ وچ ساڈی ہنج ہے ساڈے مُنہ تے کھل ہے تیڈی
نازش اُنس اے مُک نی سگدا زورے نال مُکیندا کیوں ایں

اساں مر پوسوں لگسی نہ دیر سانولا
ایویں اساں کولوں نظراں نہ پھیر سانولا

جیندے ہیسے اساں سانولا وے تیڈے ساہ تے
تیڈی دید کیتے پیٹھے ہیسے تیڈی راہ تے
کوئی پتہ نی ہے شام یا سویر سانولا !

ہِن ماکھی توں وی مِٹھے تیڈے مِٹھے بول
ساکوں خاراں نے بہاراں وچ ڈِتے ہوں رول
لب چول ذرا پول پُھل کیر سانولا

اساں پیار کیتے نازشا ہے پیار کرنڑا
اساں دم دم پیار دا ہے دم بھرنڑا
نہیں پیار وچ ہوندا ہیر پھیر سانولا

سُنڄ ڈھولا کیویں پئی میں عمرا نبھیندی آں
خواباں تے خیالاں وچ رین پئی کٹیندی آں

اکھیاں کوں نُوٹ تیکوں سامہیں پلہا تے تیڈی جھولی وچ سر چارکھیندی آں
آکھدیں پسند نئیں عادتاں اے تیڈیاں پیراں تے ول بوسے ڈیندی آں
تیکوں پئی رسیندی آں تے تیکوں پئی منیندی آں

کوئی بیا کول نہیں خوشیاں دی حد نہیں ہک میں آں ڈھولا ہک آپ ہئیں
تھکدی نی اصلوں میں ذرا بول بول تے توں ڈھولا پیٹھا چُپ چاپ ہئیں
گیت پئی لکھیندی آں میں تیکوں پئی سٹیندی آں

ہتھ جوڑ جوڑ تے میں دھاں تیکوں ڈیندی پئی آں لوک وڈے زہریلے ہن
لب مُسکیندا ئیں توں ہتھ پکڑیندا ئیں توں آکھدیں اے لوک دردیلے ہن
اجھیاں اداواں توں میں ٹھر ٹھر ویندی آں

چپ چاپ رہنڑا ایں ڈکھ غم سہنڑا ایں دِل کوں میں ایہو سمجھایا اے
روز اے ستم تھیندے نی پے ختم تھیندے نازشؔ کجھ نہ الایا اے
متاں ڈھولا رنج تھیویں چپ چا کریندی آں

عُمرا وی ڈھیر ہووی کوئی روگ وی لگی !
توں ول سچیسیں نازشؔ کیویں نبھا تے مر گے

مچ عشق والا جلدے سینے دے وچ آ بلدے
سنبھلیں نہ ہے سنبھلدا ایویں لگدے دم نکلدے
میں نال ایویں تھی گے ایویں تیڈے نال تھیوے
ول توں اکھیسیں نازش کیویں نبھا تے مر گے

نی تات کہیں دی رہندی ہک تات وچ اِی رہندے
صدمے تے غم دی زد وچ کائنات وچ ای رہندے
میں وی ایویں نبھئی اے توں وی ایویں نبھاویں
ول توں ڈسیسیں نازشؔ کیویں نبھا تے مر گے

تاریں دے وچ وی ڈھولا چن وچ وی ڈھولا ہوندے
ہر شئے اِچ عکس ہوندے توٹے جو اولا ہوندے
رکھ یاد پگالھ میڈی ہک ڈینہ او آوٹا ہے
دھاڑیں مریسیں نازشؔ کیویں نبھا تے مر گے

خواب تاں خواب ہوندے ہِن سچ تعبیر نئیں مِلدی
اے دنیا دُھندلی دُھندلی ہے صحیح تصویر نئیں مِلدی

اے قصے ہِن عجب کتنے اے قصے نی پئے مُکدے
توٹیں انجام ہِن سامہیں ولا وی لوک نئیں رُکدے
کہیں کوں مجنوں نئیں مِلدا کہیں کوں ہیر نئیں مِلدی

مبارک ہے انہاں لوکاں کوں جہڑے خواب نئیں ڈہدے
سدا او مُسکراندے ہِن اکھیں پُر آب نئیں ڈہدے
مگر نازشؔ انہاں کوں درد دی جاگیر نئیں مِلدی

مہرباں خواب وچ ہوندن کُھلے اکھ تاں نظر دے نئیں
او بچ تے اجنبی چلدن جیویں ساتھی سفر دے نئیں
ہوندی منزل تاں ہے سامہیں مگر تقدیر نئیں مِلدی

توں ڈکھ ڈیویں یا سکھ ڈیویں تیڈی مرضی میڈا ڈھولا
میں نئیں بولنڑا میں نئیں بولنڑا

میڈے نال الاوے کُئی آ تے میں تیڈے نال الانواں
توں ہونویں بھانویں نہ ہونویں میں تیڈے درشن پانواں
میں سِر توں لاَ کے پیراں تئیں چا تیڈا روپ وٹانواں
میں شیشہ ڈِیکھاں نازش تاں ول آپ کوں نظر نہ آنواں
حالات میڈے تیڈے سامنڑے ہِن کر کرم توں ڈھیر یا تھولا

توں سوہنڑا اتنا سوہنڑا ایں میں ذات ذمات چا گھولاں
میڈے حال کمال زوال والے سارے حالات چا گھولاں
میں اکھ دیاں دیداں گھول سٹاں ہر عید برات چا گھولاں
بے وس ہاں نازش دل آہدے ساری کائنات چا گھولاں
توں پیار دا حصہ ڈے میکوں ڈے ماسہ بھانویں تولہ

ایڈوں قُرب کمال عروج تے ہے ایڈوں ہجر فراق دا زورِ
میڈے دل دی دھڑکن ودھ گئی ءِ میڈے سینے دے وچ شورِ
تیڈی مرضی جیجھے حال اِچ رکھ تیڈے ہتھ وچ میڈی ڈورِ
میڈے دل وچ نازشؔ توں وسدیں تیڈے دل دیوچ کوئی ہورِ
ڈے ٹھڈڑی وا دی جیل میکوں یا گرم ہوا دا جھولا

توٹے چھوڑ ویسیں مُونہہ موڑ ویسیں توں میڈا ساتھ نبھیسیں
کہیں ویلے خواب اِچ آسیں توں کہیں ویلے جلوے ڈیسیں
کہیں ویلے دیداں تر کر کے میکوں پیار دے نال تکیسیں
تیکوں میں وی نازشؔ یاد آساں جڈاں اپکلے موڑ تے ویسیں
تیڈا نظرؔ میڈی زندگی اے توں کیتا نہ کر اولا

توں وی ساکوں غم چا ڈیسیں اے اساکوں نہ ڈرا
غم دی دنیا دے اساں ہئیں بادشاہ اَئے دوستا

اساں غم دے تخت تے بہندے ہئیں سرِ عشق دا تاج چھکا تے
آ درد اساڈی بیعت تھیندن رہ ویندن سیس نِوا تے
کُل ظلم ستم تے درد الم ساکوں نئیں ڈہدے اکھ چا تے
اے ہجر فراق تے سک موجھاں ساکوں ڈہدے ہِن گھبرا تے
نہ ہیسے کُہرام توں ڈردے نہ ہیسے انجام توں ڈردے
ڈیکھیں اساں اُف نی کرنی نہ کوئی ڈیسوں گلہ

تُو سوچیں سوچ تے ول سوچیں متاں بعد اِچ توں پچھتانویں
ساکوں چھوڑ ہیں ول اوجھڑ وچ ودا کوکیں تے کرلانویں
آ نازشؔ جیلے جھٹ پوندن نہیں ڈیندے ساتھ پچھانویں
رکھ قرب دے وچ ساکوں دور نہ کر متاں ملنڑ کیتے ترسانویں
ساتھی درد ونڈا نی سگدے جیلے روگ اولڑے لگدے
روگ کوئی ہووے اساڈے کول ہے ایندی دوا

تیڈی سِک چا امدی اے امدے ہئیں متاں سمجھیں جو اساں رول ہئیں
تیکوں کر کر یاد کلہیے وچ اساں تھی ویندے بے شول ہئیں
نہیں قدم جھلیندے بھج پوندوں آ ویندے تیڈے کول ہئیں
نہ سمجھیں نازؔش ہولے ہئیں اساں قیمتی تے انمول ہئیں
آپ کوں آپ لُکیندے ہیسے گالھ نہ ظاہر کریندے ہیسے
تیڈی مرضی سانبھ تے رکھ بھانویں توں ساکوں ونچا

کڈیں کہیں جاہ اَکھ کڈیں کہیں جاہ اکھ شالا تھیویں لکھ ایں نہ کر
ساڈے اندر دے وِسم انگارے ڈِگن متاں پوون بُکھ ایں نہ کر
دِل باہر نکلدے سینے توں ذرا ہتھ چا رکھ ایں نہ کر
ہک پیار وسا دِل وچ نازؔش اوندیاں لذتاں چکھ ایں نہ کر
اے نہ سمجھیں کھل تے ہاسے تھی ویساں میں آسے پاسے
تیکوں نازؔش گول گھنسوں، بھانویں خود کوں جتھ لُکا

اَئے دل توں پیا روندا کیوں ایں تیئں کنوں اِتھ چنگے چنگے رُل گئے
توں تاں مُنڈھ دا کملا ہانویں اِتھ تاں عقلاں والے بھل گئے

ہَن شہزادے مجنوں بݨ تے کاسے چا کے رُل رُل مر ڈِگن
تخت دے والی رانجھے بݨ کے ویس وٹا کر پیار امر ڈِگن
قسمت والے لوکاں دے بس پیار پریتاں دے پئے مُل گئے

کئی راجے مہاراجے شودے عشق اِچ آئے ہوش گنوا گئے
جیویں عشق ازمایا اُنویں، اُنویں اُنویں فرض نبھا گئے
کئی تاں پتھر چُنڈے مر گئے کئی پاگل دیوانے ہُل گئے

سُکھ پانویں تاں ہِیں جاہ رُک ونج نام کمانویں تاں ول ٹُر پئے
کھڈے تے کھوہ دی نہ پرواہ کر ہمت ڈِکھانویں تاں ول ٹُر پئے
نازؔش جیڑھے رُل رُل مر گئے ڈیکھیا قبراں تے پئے پھل گئے

نِسے اَہدے ڈھولے آ توں پیار ساڈے نال کر
اتنا اکھیندے ہیسے کجھ تاں خیال کر

اساں تیڈے لائق نِسے معاف کریں ڈھولیا
دل تے نی زور چلدا ہینے ساکوں رولیا
نِسے آہدے رُل گئیں دی ڈھولیا سنبھال کر

حُسن خزانہ ہوندے اساں تاں سوالی ہئیں
تیکوں تاں عروج ہے تے اساں اچاں خالی ہئیں
نہ ڈے توں خزانہ ساکوں نہ مالا مال کر

ہے آپ اپنڑے تے نازشؔ حیرانگی
ہر پاسے توں ہی توں ہئیں اتنی دیوانگی
مجنوں مشہور تھیووں اِتی نہ بے حال کر

تیکوں ڈیکھ تے جیندے ہئیں تیکوں ڈیکھ تے جیندے ہئیں
نظراں توں نہ دور کریں دل نہ چکنا چور کریں عرض ایہو منظور کریں

اکھ نوٹوں اَکھ وچ توں ہوندیں اَکھ بھالوں توں ملاقات اِچ ہئیں
توں پھُل کلیاں دے کھلڑ دیوچ توں بلبل دے نغمات اچ ہئیں
توں بدلاں کھمنڑی گاجاں وچ توں کِنڑ مِنڑ تے برسات اچ ہئیں
بس توں ہئیں توں ہئیں توں نازشؔ بس توں ساری کائنات اچ ہئیں
ایویں نت مسرور کریں نہ ساکوں مجبور کریں عرض ایہو منظور کریں

ہے چن دی چاندنڑی گھٹ ڈسدی تیڈے ڈندان دے لسکار کنوں
پھُل لال گُلاب دے گھٹ ڈسدن تیڈے ہونٹاں دے مُسکار کنوں
ہِن سمجھ دیاں کرناں گھٹ ڈسدیاں تیڈے متھڑے دے چمکار کنوں
کوئی پچھدے نازشؔ آکھدے ہئیں کائنات ہے گھٹ ساڈے یار کنوں
توں نہ ماڑ غرور کریں، اصلوں نہ رنجور کریں عرض ایہو منظور کریں

بُھل سگدی ہے کائنات ساکوں پر توں نئیں ساکوں بُھل سگدا
اساں وانگ دیوانیاں پھردے ہئیں ایویں کون ہے جگ تے رُل سگدا
کئی راجہ یا مہاراجہ ہے تیڈی مُسک دا بھر نہیں مل سگدا
اے خوشیاں نازش اوتیئں ہِن جے تیئں اے راز نی کُھل سگدا
خاص دھیان حضور کریں، پا گل نہ مشہور کریں، عرض ایہو منظور کریں

اوندی یاد دل وچ ہے گھر کر گئی آہستہ آہستہ آہستہ
ہئی سوچ ساری میڈی مر گئی آہستہ آہستہ آہستہ

زمانے تے جیون دا ہوش آ گیا
محبت دا جذبہ تے جوش آ گیا
اگے رین جیویں کیویں سَر گئی آہستہ آہستہ آہستہ

میں کیا آکھاں جو میکوں کیا مِل گیا
میڈی کشتی کوں نا خدا مِل گیا
میڈی کشتی آسا ں دے لگ بَھر گئی آہستہ آہستہ آہستہ

میکوں درد دی ہے دوا مل گئی
وفا ہم گولیندا وفا مل گئی
اے غمگین زندگی تھی خوشتر گئی آہستہ آہستہ آہستہ

سجن نال زندگی نبھیندا ں پیاں
میں نِت نازش عیداں کریندا ں پیاں
خوشی میڈی جِت گئی غمی ہر گئی آہستہ آہستہ آہستہ

دل دا غریب خانہ تیکوں پسند نہ آیا
میڈا حال تے زمانہ تیکوں پسند نہ آیا

کیتا عرض ہا غریباں تیڈی دید نال عیداں
ہا عرض عاجزانہ، تیکوں پسند نہ آیا

کنڈ جاݨ بُجھ تے کر ڳیوں
ہنجواں کوں ڈیکھ ڈر ڳیوں
انمول ہا خزانہ تیکوں پسند نہ آیا

بھانویں جو ہَن پے دوکھے
او لوک ہَن انوکھے
نازشؔ تاں ہا دیوانہ تیکوں پسند نہ آیا

تیڈی سئیت کوں سلام ہے رقیبا، تیڈی سئیت کوں سلام ہے رقیبا
جہڑا نی اَلیندا نال ساڈے، تیڈے نال ہمکلام ہے رقیبا

درد بھوگ تے وی ہیسے چپ اندر
اساں سڑدے ہئیں ہجر دی دُھپ اندر
تئیں تے زُلفیں دی شام ہے رقیبا

سِک روزانہ ساکوں ہے دیدار دی
تیڈی محفل سدا ہے پیار دی
ہر خوشی جو تیڈے نام ہے رقیبا

ہونٹ ساڈے ہِن پیاسے ہر گھڑی
تیڈیاں ہونٹاں اُتے ہاسے ہر گھڑی
حصے تیڈے حُب دا جام ہے رقیبا

خوش جو تھیندا ہے اساکوں رول تے
مِلدا تیکوں ہے نازشؔا ڳول تے
تیڈا عالیٰ بس مقام ہے رقیبا

نہ میں ہوساں نہ توں ہوسیں، اے محفلاں میلے ہوسن پئے
ایویں دُھپ ہوسی ایویں چھاں ہوسی، ایویں شام سویلے ہوسن پئے

کئی نِکھڑ ویسن کئی مِل پھسن
کئی غم ڈِٹھے ڈِٹھے تے کھل پھسن کئی ہوش توں بہر نِکل پھسن
کئی محفلاں دے سردار ہوسن کئی لوک اکیلے ہوسن پئے

ایویں موسم مست بہار ہوسن
ایویں پُھل ہوسن ایویں خار ہوسن، ایویں کھمنّی تے گجکار ہوسن
ایویں کنڈ مِنڈ مِینگھ مَلہاراں دے، منظر البیلے ہوسن پئے

ایویں چھیڑو مال چریسن پئے
گا کافیاں دل وندلیسن پئے، کئی نازشؔ آسن ویسن پئے
روہ روہی تھل دامان ایویں، اے بیٹ تے بیلے ہوسن پئے

چوڈویں داچن، سٹ سبھے کاوڑاں تے کھل تے اَلا
سوہنڑا سجن، تیڈے باجھوں میڈا ہیا کون ہے ڈِسا

پیار والے قول اقرار یاد کر، قسماں وی چایاں ہانی یار یاد کر
قسماں نہ بھن، رب ہے گواہ تیڈے میڈے پیار دا

سینے نال یاد تیڈی لائی ڈھول وے، نِت ایویں دل وندلائی ڈھول وے
عرضی چامن، سکدی ایں دلڑی کوں ڈھیر نہ سِکا

تیڈے باجھوں چن دُھوں اندھار ڈِسدے، ہر پاسوں ڈُکھاں دے انبار ڈِسدے
اُجڑیا صحن، اُجڑی ہے جھوک میڈی آن تے وسا

ہر ویلے تیڈی تات بات چن وے!، بھاویں ہووے ڈینہہ بھاویں رات چن وے
کر چا وزن، غم تیڈے ڈِتے سوہنڑا ہوش بُھلا

جگ آہدے نازشؔ کیوں انج رہندے، شک پوندے ڈھول ایندا رنج رہندے
گالھ ہے صفن، بعد رب دے ہئیں میڈا توں آسرا

تیڈے قریب ہیسے کیوں بدنصیب ہیسے غم اے کریندے ودے ہیں
غم ڈھیر ہے یا تھولا گیتاں دے ذریعے ڈھولا تیکوں ڈِسیندے ودے ہیں

قربت کمال تے ہے ہجراں دا زور وی ہے آ گئی زندگی عذاب وچ
جڈاں تیئں توں دور تھیسوں جیسوں تاں کیویں جیسوں رورو سچیندے ودے ہیں

اساں تیڈے تھی گئے آں توں ساڈا تھی ویسیں اساں اے کریندے پئے آں کوششاں
ویندوں درباراں اُتے اُچیاں مزاراں اُتے منتاں منیندے ودے ہیں

روگی نظر دے ہیوے اَہدن تے لوک پُچھدن نازشؔ اے روگ لایا کئیں ہے
اکھ چا نُوٹیندے ہیسے ولدی نہ ڈِیندے ہیسے تیکوں لُکیندے ودے ہیں

کہیں مار چھوڑیے ساکوں لوکو وفا دی اوٹ اِچ
زہراں کھویندا رَہ گے ساکوں دوا دی اوٹ اِچ

ظاہر تاں او اساں تے احسان کیتی رَہ گے
باطن دیوچ اساڈا نقصان کیتی رَہ گے
مدہوش کیتی رہ گے نخرے ادا دی اوٹ اِچ

کجھ آکھدے جو ہاسے کِھل تے ہا ٹال ڈِیندا
مجنوں تے رانجھے دی ہا ساکوں مثال ڈِیندا
چُھریاں چلیندا رَہ گے مِٹھڑے الا دی اوٹ اِچ

کہیں نال بہٹا کائنی کہیں نال مِلٹا کائنی
کہیں نال بولٹا نی کہیں نال کِھلٹا کائنی
ڈِیندا رہیے سزاواں نازشؔ جزا دی اوٹ اِچ

سَئو منوا کے نہ مَنڑی ہک پَگل ڈھولا
اے تاں یاریاں دا نہ ہویا حل ڈھولا

یاراں نال فریب تے چالے نئیں ہوندے
پیار اِچ نازشؔ کوڑ وچالے نئیں ہوندے
مُونہہ تے مُسکاں دِل وچ رکھڑا ول ڈھولا

بے کاری جئیں پگالھ تے بالکل اڑ ونجڑا
اپڑے آپ کوں سمجھ سیاڑا کھڑ ونجڑا
ڈوجھے کوں چا سمجھڑا ہے پاگل ڈھولا

تیئں جیہے یار کنوں ہُڑ ساڈی معافی ہے
تھیویں تھی ناراض اے پَگل انصافی ہے
ساڈا اوکھا کر چھوڑیائی پل پل ڈھولا

بے وفا لوکاں کوں بس اتنی سزا ڈیندے ہیں
کجھ نی آہدے بیا نظراں توں گِرا ڈیندے ہیں

او سمجھدن جو اے پاگل تے دیوانے لوک اِن
انت ڈیکھڑ دے کیتے خود کوں لُکا ڈیندے ہیں

سُڑ کے تعریف سمجھدن جو ہیسے حسن دے شاہ
کیا حقیقت ہے اساں شیشہ ڈکھا ڈیندے ہیں

بے وفائی دے ہُوں رستے تے ٹُریندے اِتنا
ول نی سگدے اوپچھاں اُتھ کے پُچا ڈیندے ہیں

ایویں تاں تھیوڑا نہ ہا پئے سوچیندن کیا تھئے
جاگدن رات دے احساس جگا ڈیندے ہیں

سچ ڈکھیندن جو اساکوں ساڈا ظرف ءِ نازشؔ
اے وفا چیز ہے کیا جان لُٹا ڈیندے ہیں

کیا چندہ کیا تارے تیڈے روپ وچ سارے
میڈے نال الاوِن ساری رات جگاوٹ
خواب ڈکھاون خوابیں دے ہِن منظر پیارے پیارے

کہیں ویلے میں ڈیکھاں تاں میکوں ڈیکھ تے نظر چراوِن
کہیں ویلے میکوں ڈیکھ نماٹا ترس کرِن مُسکاوِن
ہر پاسے تھی چانڑ ویندے ہوندن دور اندھارے

کہیں ویلے تیئں وانگے ساہگی ڈُھلک ڈُھلک ڈکھلاوِن
کہیں ویلے تیئں وانگے ساہگی لُک لُک تے شرماوِن
کہیں ویلے من مچلے تھی تے پُچھدن تیڈے بارے

کہیں ویلے تیڈے متھڑے دی چن بندیا بڑ چمکاوے
کہیں ویلے ہر تارا تیڈیاں زُلفاں وچ ٹھمکاوے
نازش الگ جہان نظردے ہوندن مست نظارے

ساڈی او پسند اوندی ہئی پسند مِل نہ سگے ستارے قسمت دے کھیل سارے
ملٹاوی ہے کھلٹاوی ہے ہِن بار کتنے بارے قسمت دے کھیل سارے

ہا عشق دا سمندر اساں پہہ گیوسے اندر
ہوش اڈ گئے اساں پُڈ گئے ہَن سامٹے کنارے
قسمت دے کھیل سارے

ہَن نیناں وچ سندیسے، اساں سمجھیا پیار ڈیسے
پیغام ہا انعام ہا اساں سمجھے نہ وچارے
قسمت دے کھیل سارے

تک تک ادا انوکھی، سک تھیندی گئی جو چوکھی
اساں ہر گئے اساں مر گئے، ساڈے ہاں تے چلائے آرے
قسمت دے کھیل سارے

کٹ کٹ اساں جگارے، مرضاں دے تھئے شکارے
اونکوں ہے خبر نہیں بے خبر، ہِن جاٹ تے وِسارے
قسمت دے کھیل سارے

نازشؔ او پیارا لگدے، نِسے مونجھا ڈیکھ سگدے
منگدوں دعا سوہنڑا خدا، اونکوں ڈیوے چندر تارے
قسمت دے کھیل سارے

کریں معاف ڈھولٹا اساں تیڈے کول آنوٹا نئیں
ساڈا آخری سلام اے ول پھیرا پانوٹا نئیں

تیکوں لبھنڑ دی دُھنڑ وچ اساں خود کوں بُھل گیوسے
تیکوں ترس نہ آیا اساں رُلدے رُل گیوسے
مَسیں خود کوں گولیا ہے ہُنڑ ول ونجاوٹا نئیں

ہانویں ڈھولٹا اساڈا تیڈے کول اَمدے ہاسے
تیڈے گیت لکھدے ہاسے تیڈے گیت گمدے ہاسے
توں ڈھولٹا رہیا نئیں اساں لکھنڑا گانوٹا نئیں

سچ گالھ ہے اساڈی ہُنڑ تئیں توں دور تھیسوں
اے وی پتہ ہے نازشؔ مونجھے ضرور تھیسوں
توٹے مونجھاں مار ڈیسن تیکوں ڈسانوٹا نئیں

آن ملو سجناں ساڈے نین ترسدے پِن
غم دے بادل سِر تے آ کے کڑکے مار برسدے پِن

دید وی مونجھی دل وی مونجھی
ہنج وی مونجھی کِھل وی مونجھی
ساڈا چہرہ مونجھا مونجھا لوکی ڈیکھ تے ہسدے پِن

سینے وچ بھا بال ڈتووے
فِکر اندیشے نال ڈتووے
کہیں توں ول نہ پچھیا ساڈا کیڑھے حال اِچ وسدے پِن

ساڈے نازشؔ حال آ ڈیکھو
اپنڈے درد کمال آ ڈیکھو
دردتُساڈے گیت اساڈے نال اَسمان دے گسدے پِن

وفا دا سِر تیڈے ہتھ وچ قلم تھی گے تاں کیوں تھی گے
پتہ نی ساڈے دِل دیوچ وَہم تھی گے تاں کیوں تھی گے

اساں خود دُھپ اُتے کھڑ کھڑ کے تیڈے سِر تے ہے چھاں کیتی
اساں لوکیں کوں ٹُھکرایا اے زندگی تیڈے ناں کیتی
جہڑا تیڈا رویہ ہے ڈسا اینکوں جو کیا آہدن
محبت دی سزا آہدن جفا آہدن وفا آہدن
اساڈے نال اے جتنا ستم تھی گے تاں کیوں تھی گے

تیڈے بولڑ الاوڑ وچ اوہا تاثیر نی رَہ گئی
جیڑھی کر قید گھندی ہئی زُلف زنجیر نی رَہ گئی
تیڈے ڈیکھڑ تے مُسکڑ وچ اوہے ہُڑ راز نہیں رَہ گئے
تیڈے ہُڑ پیر چاوڑ دے اُوہے انداز نی رہ گئے
تیڈا ہُڑ لڑکھڑاندا ہر قدم تھی گے تاں کیوں تھی گے

تیڈے چہرے اُتے جیویں اُوہا پہلی جھلک کائنی
جہڑی ساکوں نظردی ہئی او متھڑے دی چمک کائنی
اساں دیدار دے پیاسے اساں دیدار تک ہاسے
اساں ڈہدے چمک ہاسے اساں ڈہدے جھلک ہاسے
ڈسا اے سلسلہ سارا ختم تھی گے تاں کیوں تھی گے

محبت پاک ہووے تاں محبت تاں عبادت ہے
اساں کیتی عبادت ہے اساکوں او محبت ہے
وسایا تیکوں ساہ ساہ وچ اساکوں اتنی چاہت ہئی
محبت تے وفا نازشؔ تیڈے کولوں امانت ہئی
امانت وچ خیانت دا اے کم تھی گے تاں کیوں تھی گے

کہیں اکھ دی مَئے پِلئی اے نشہ اُتردا نی پیا
ہک چہرے دے سِوا پیا کجھ وی نظردا نی پیا

بس اتنی دیر تھئی اے اکھ نال اکھ ملائی اے
ساڈی ٹور بدلی گئی اے جگ آکھدا نشئی اے
ہے بُت دے وچ کمباہٹ چیتا نکھردا نی پیا

کہیں ویلے ہتھ مِلانوں کہیں ویلے مُسکرانوں
کہیں ویلے ہونٹ رکھ تے ڈنداں دیوچ دباوں
ہِن اتجھے کئی نظارے ہک وی وِسردا نی پیا

دوری ہووے تاں سامہیں کِھلدے تے ہسدے نازشؔ
وقتِ وِصال لگدے پہوں دُور وسدے نازش
ایں کیفیت دا اصلوں کُئی حل نِتردا نی پیا

خدا حافظ خدا حافظ خدا حافظ او ڈھولیا
اساں ڈِر گئے اساں مر گئے تیئں دل دا راز نہ پھولیا

کہیں دی ریس کیا کرنڑی اساں تاں ہے دعا کرنڑی
جنہاں کوں چُم تے چیندا پئیں اوہے شالا وفا کرنڑی
اساڈی تاں وفا کوں تیئں نہ پرکھیا نہ تولیا

ایہو انصاف کر چھوڑیں توں دِل کوں صاف کر چھوڑیں
اساں توں غلطی تھئی ہووے اساکوں معاف کر چھوڑیں
اساں تاں آپنڑے واروں کتھائیں مندا نئیں بولیا

محبت کیا کریندے اَئے اساں تیکوں پُچیندے اَئے
اساں تے جو گذردی اَئی اساں تیکوں ڈِسیندے اَئے
اساڈی گالھ ہر ہک کوں تیئں ہاسیاں دیوچ رولیا

توڑے قربت وی جاری اے اساکوں بے قراری اے
اساڈی جاگدیں نازشؔ گذردی رات ساری اے
تیڈے دل دا پتہ کائنی نئیں راز اج تیئں کھولیا

اساں اپنڑے بارے سوچدے نئیں اساں تیرے بارے سوچدے آں
ساکوں نندر نی آندی راتاں دی اساں گِنڈ گِن تارے سوچدے آں

تیڈا تک مُسکاونڑ نئیں بُھلدا، تیڈا ہتھ لہراونڑ نئیں بُھلدا
کیا سوچ تے کیتے تیئں ڈھولا ساکوں ڈِیکھ اشارہ سوچدے آں

تیڈی اکھیاں دی مئے پیتی اے ہے مستی پر چُپ کیتی اے
تھئے ڈانواں ڈول تاں کون ڈِیسے ساکوں آن سہارے سوچدے آں

شالا قدم قدم تے سُکھ مِلنی کہیں موڑ اُتے نہ ڈُکھ مِلنی
تیڈے نازشؔ بخت اقبال کیتے اساں قسمت مارے سوچدے آں

دل تے سوار توں ایں اکھ تے سوار توں ایں
کیویں اچٹ نہ آکھاں میڈا یار پیار توں ایں

نندراں تے خواب توں ایں تعبیر میڈی توں ایں
میڈا نصیب توں ایں تقدیر میڈی توں ایں
میڈا کوجھا حال توں ایں میڈا سنگھار توں ایں

میڈی اکھ دی ہنج وی توں ایں میڈے مُنہ دی کھل وی توں ایں
تنہائی میڈی توں ایں محفل دا دل وی توں ایں
میڈی بے یقینی توں ایں میڈا اعتبار توں ایں

میڈا صبر وی توں ایں صبراں دا پھل وی توں ایں
مُشکل وی میڈی توں ایں مشکل داحل وی توں ایں
میڈی بے آرامی توں ایں میڈا قرار توں ایں

میڈی دشمنی وی توں ایں میڈی دوستی وی توں ایں
میڈی کافری وی توں ایں میڈی بندگی وی توں ایں
بس توں ایں توں ایں نازش اُروار پار توں ایں

کیویں ساڈے سودے تھیندے کجھ نہ ساڈے کول ہا
او تاں سِر توں پیراں توڑی ہک ہیرا انمول ہا

اکھیاں نال وٹیندے اکھیاں ساڈیاں اکھیاں روونڑیاں
اوندیاں اکھیاں جئیاں اکھیاں کہیں دیاں وی نئیں ہوونڑیاں
متھڑے نال وٹیندے متھڑا او چمکیلا گول ہا

مُسکاں نال وٹیندے مُسکاں ساڈیاں مُسکاں پھکیاں ہَن
او مُسکے تاں پُھل کِردے ہَن گالہیں مِٹھیاں مِٹھیاں ہَن
پورا ہک ہک لکھ دا لوکو اوندا ہک ہک پول ہا

ڈنداں نال وٹیندے ڈند تاں اوندے ڈند چمکیلے ہَن
ساڈے ڈند ہَن میل کچیلے ڈسدے پیلے پیلے ہَن
جیلے بولے ہا بولن وچ نِصریاں ڈیناں گھول ہا

ڈیکھے بھانویں نہ ڈیکھے او ہولے بھانویں نہ ہولے
عشق نے ساکوں سبق پڑھایا تھیوٹا ہے صدقے گھولے

ساڈے عشق دے قصے لوکی سُنڑِن تے حیران تھیسن
کجھ ٹھرِسن کجھ مرِسن نازش کجھ لوکی پریشان تھیسن
ساڈا عشق ایمان وفا ہے تولے بھانویں نہ تولے

او مالک من مرضیاں دا ہے اساں لوک فقیر ہیسے
عشق دا ہئیں انجام سمجھدے رکھدے خوب سریر ہیسے
ساکوں رولے ول رُل گئیں کوں گولے بھانویں نہ گولے

ساڈی ہنج ہنج وچ ہے ڈھولا ساڈی کھل وچ ڈھولا ہے
ساڈیاں سوچاں دا مرکز ہے ساڈے دل وچ ڈھولا ہے
ڈھولا اپنڑے دل دی تاکی کھولے بھانویں نہ کھولے

دوستا ایں کھیل دا انجام ڈس
خوشیاں دی ہوسے یا غم دی شام ڈس

توں نہ ہونویں تاں ہوندا ایں توں ہوندا ایں
پیار یا نفرت ہے کیا پیغام ڈس

تیڈیاں خوشیاں دے کیتے آپ کوں میں ویچایائے
موت ہے یا زندگی انعام ڈس

نوٹ تے اکھیاں الانوڑ دید دے پیاسے اگوں
ہے وفا یا ہے سزا ایندا نام ڈس

ٹُردیں نازش تھک پیا ہاں منزلیں دا نئیں نشان
مِلسے منزل یا تھیساں ناکام ڈس

نظراں چُراوݨا جی خود کوں لُکاوݨا جی آہدن جو پیار دی اے شروعات ہوندی اے
تاثر ڈیوندے ایویں کجھ وی نی اصلوں جیویں پر بے قراری ساری رات ہوندی اے

رستے ہے اکھ بھلیندی دل بے سکون رہندے
ہک دھن دے وچ رہیندے چڑھیا جنون رہندے
ڈر ڈر رتے آن مِلدن کھل وی عجیب کھلدن جئیں ویلے وی کڈاہیں ملاقات ہوندی اے

خواباں خیالاں دیوچ ہر ویلے گم رہیندے
مِلسوں تاں ایں اکھیسوں مِل تے نہ کجھ اکھیندے
خاموش تھی ونچیندے کیا کیا پچھے سہیندے، وقتِ وصال لگدے سکرات ہوندی اے

اے ہونٹ تھر تھراندن ساہ سینے وچ نی ماندا
نازؔش اندھار ہوندن کجھ وی نظر نی آندا
نہیں رمز رہندی اوکلی، ویندی ٹوروی ہے بدلی چیلے حُسن تے عاشق دی گل بات ہوندی اے

مر ویسوں خبراں پوسنی وے اکھیں روسنی

تئیں جیڑھی کھیڈ کھڈائی ڈھولا ساکوں اے وی پک ہے ہر ویسوں
پر اے نہ سمجھیں کہیں جاہ تے اساں مشکل ڈیکھ تے ڈر ویسوں
اساں عہد وفا دا کیتا ہے اساں انت وفا دا کر ویسوں
اساں نازؔش تیڈی سک دیوچ ساکوں لگدے رو رو مر ویسوں
ایویں ساڈے وانگوں ڈیکھ گھنی ہمدرد نہ اصلوں ہوسنی

ہَن آساں تیکوں نال بلہا ڈکھ سُکھ دے حال ونڈیجن ہا
ہَن دِل دیوچ ارمان جیڑھے تیڈے سامہیں کھول رکھیجِن ہا
اساں کتنی تیڈی سِک رکھدوں سب مونجھ دے بار لَہیجِن ہا
تیڈے پیریں تے مُنہ رکھ نازؔش رو رو تے پیر چُمیجِن ہا
ساڈے گل لاوݨ کوں ڈھولے آ توں ڈیکھسیں یا نہیں موہسنی

اساں ہک سمجھے نی ڈِوں سمجھا توں ہک کوں چار بٹا گھندیں
تیکوں کیا آکھوں تو کچ کوڈی کوں ہیرے نال رَلا گھندیں
یا علم نوہی یا فن رکھدائیں کیا کیا انداز ڈِکھا گھندیں
وقت آوے نازشؔ اٹ سُونہاں بٹ ویندیں رُخ بدلا گھندیں
چُم چاتا ہئی جنہاں لوکاں کوں نہ اصلوں نال کھلوسنی

ساکوں اتنیاں خوشیاں نہ ڈِے اساں کیا کریسوں
بس اتنا ساکوں سُکھ ڈِیویں دیدار دی نہ ساکوں بُکھ ڈِیویں
لَکھ لَکھ احسان منیسوں

تیڈے نال عقیدت ہے ساکوں اساں تیڈا ذکر کریندے ہئیں
ساڈی چاہت دا اندازہ لا اساں روز سلام بھیجیندے ہئیں
تیڈا وعدہ کر کر یاد ولا اساں نازشؔ گم تھی ویندے ہئیں
ساڈے نال اَلاوے کُئی آ تے اساں تیڈے نال اکیندے ہئیں
لُوں لُوں وچ وسیا توں ڈھولا ہُنڑ ہک ہیسے نِسے ڈِوں ڈھولا
اے ثابت کر ڈِکھلیسوں

اساں اچ وی تیڈے نوکر ہئیں اساں ہوسوں نوکر کل تیڈے
اساں جیندے ہئیں تاں تیڈے ہئیں اساں ویسوں مرتاں ول تیڈے
ہُنڑ خوشیاں دی کئی حد کائینی سڑ فیصلے ڈھول اٹل تیڈے
اساں نازشؔ فخر کریندے ہئیں ساکوں درشن ہِن پل پل تیڈے
اساں جتھ وی دید ٹکیندے ہئیں اساں تیڈے جلوے پیندے ہئیں
کیویں احسان لہیسوں

تیڈی نظرِ کرم دی حد کائنی ماکھی توں مِٹھڑے بول ڈِتے
اساں مُوئے ہوئے ہاسے عرصے توں ساکوں زندہ کرتیئں ڈھول ڈِتے
ساڈے خواب بکھر گئے ہَن نازش ساڈے خوابیں کوں تیئں گول ڈِتے
کہیں موڑ تے جے تیئں درد ڈِتے تاں درد وی تیئں انمول ڈِتے
تیڈے دردیں گیت عطا کیتے، اساں کتھ جوگے اساں کیا کیتے
اساں نہ اوقات بُھلیسوں

الوداع الوداع الوداع ساتھیا
ہوسے قسمت تاں مِلسوں ولا ساتھیا

میں اگر تیکوں ڈُکھ غم پجایا ہووے تیڈے دل کوں کڈاہیں ڈُکھایا ہووے
معاف کر ڈیویں ہے التجا ساتھیا

تیڈے چہرے اُتے مسکراہٹ رہے تیڈی خوشیاں اُتے بادشاہت رہے
ہے دعا ہے دعا ہے دعا ساتھیا

توں نہ ہوسیں مگر توں نظر سیں ودا، ایویں سامہیں سدا توں گُزر سیں ودا
میڈے ساہ ساہ دیوچ گئیں سما ساتھیا

میں سوچیساں تاں تیکوں سوچیساں صنم، میں بُلیساں تاں تیکوں الیساں صنم
تیڈے بِن میڈا کون ءِ بیا ساتھیا

لوکیں سازش کیتی جو تیئں سچ کر ڈِتی، پیار ہیرا ہا نازش جو کچ کر ڈِتی
تیڈی مرضی کھلا یا رُوا ساتھیا

تیئں کنوں چنگے چنگے رُل گئے اے دل کجھ فکرات اچ آ
تیکوں تاں اساں آہدے ہاسے ودھ نہ توں اوقات اچ آ

تخت ہزارے دا ہا رانجھا کن پڑوا تے ٹُردا ہا
قیس میاں وی مجنوں بنڑ تے کاسہ چا تے ٹُردا ہا
توں ایں کیڑھے باغ دی مولی چُپ کر نہ جذبات اِچ آ

عشق ہے حُسن دی جھلک ڈکھا تے غم دے تحفے دان کریندے
پیریں گھنگرو ڈے نچویندے جگ سارا حیران کریندے
ہُنڑ وی وقت ءِ سنبھلنڑ دی کر نہ ظلمی صدمات اچ آ

نازشؔ آپ مسیحا اِتھ کے مرضاں لیندن موت ونڈیندن
ہوندی اے دید دوا مرضاں دا اکھیاں نوٹ تے گالھ کریندن
سُدھ بُدھ مول نہ رہسی اصلوں نچ ونچ نہ سکرات اچ آ

اساں رُل گے ہیسے گول سجنڑ
کر کرم نوازی ڈھول سجنڑ

ہُنڑ خوش اصلوں نہ تھی سگسوں
اساں تیئں بِن کے تیئں جی سگسوں
تھی گئے ہئیں ڈانواں ڈول سجنڑ

نہ بے شک سِر دا تاج بنڑا
ساکوں پیریں دے وچ ڈے چا جاہ
کہیں صورت رکھ ساکوں کول سجنڑ

کجھ ساڈی عجب کہانی ایں
دِل جلدے اکھ وچ پانڑی ایں
ہِن ہنج تے دل انمول سجنڑ

تھی سگدے تاں کجھ ڈے ساکوں
پچھ نہ نازشؔ کیا ہے ساکوں
ساکوں عشق ڈتا ہے رول سجنڑ

غربت نگوڑی تیکوں مِٹانواں
تیکوں بھا چا لاواں تیکوں بھا چا لاواں

توں کول اَئیں تاں ریہا کول کئی نہ ماکھی توں مِٹھڑے سُٹنے پول کئی نہ
لوکیں دے بیلی میڈا اڈھول کئی نہ میڈا اوس چلے تاں تیکوں مُکانواں

تیئں آچوائے ہِن بہوں بار بارے ڈہدیں تماشہ کھس کے سہارے
سٹیں وچ سمندر ڈیویں نہ کنارے سوچاں دے نچ اچ سدا غوطے کھانواں

ہے فوج تیڈی ڈکھ دی تے غم دی سوغات ڈیویں فکرو وہم دی
تیکوں نی کہیں دے لاج وبھرم دی کر فاش ڈیویں تونٹے لُکانواں

کیا دور ہا او کیا وقت ویلہ ہا آسوں پاسوں سجناں دا میلہ
تیئں آن کیتے نازش اکیلا رُٹھڑے سجن میں کیویں مناواں

اَئے ماں پیاری ماں
تیڈی ہک ہک گالھ ہے یاد آندی میڈا پُڈ پُڈ ویندے ہاں

توں ہانویں فکر وہم نہ ہا
ہر پاسے سُکھ ہَن غم نہ ہا اچ وانگے اوکھا دم نہ ہا
میڈی سُنڈا نی فریاد کوئی میں کیکوں ڈیواں دھاں

توں قدرت دی تصویر ہانویں
میڈے خواباں دی تعبیر ہانویں توں خوشیاں دی جاگیر ہانویں
ہئی میڈی زندگی جے تونٹی تیڈی رہے ہا سِر تے چھاں

تیئں میکوں عیش الول ڈتے
ماکھی توں مِٹھڑے بول ڈتے تیئں سب تحفے انمول ڈتے
سُکھ سارے اپنے نانویں دے تیئں کر ڈتے میڈے ناں

آ روندا ڈیکھ رہانویں توں

میڈے ہنجواں دامُل پانویں توں چُم چُم نہ رجدی ہانویں توں
اُوہو مُنہ ہے کہیں کوں بھاندا نی سڈ گھن ہئیں آپ جتھاں

پہوں تھی گئی نازشؔ دوری ہے

مِل سگدے نی مجبوری اے ایہا پچھٹی گالھ ضروری اے
میکوں خواب دے وچ سمجھاونج توں میں کیہڑی سمت چلاں

غریبی زندہ آباد غریبی زندہ آباد

تیکوں قسم ہے توں نہ رنج تھیویں، توں جیندیاں تیئں نہ انج تھیویں
میں تیڈے نال ہاں شاد غریبی زندہ آباد

سجناں دا انت شُمار نہ ہا تھئے اتنے لوک دیوانے ہَن
لب چولِن ہا پُھل کردے ہَن اکھیاں دے وچ میخانے ہَن
ہَن سامٹے پہندے سِر سٹ تے میڈے نازشؔ ٹھاٹھ شہانے ہَن
پر اندروں لوک منافق ہَن ایویں مطلب تیئں یارانے ہَن
تیئں اصلی سجن ڈکھال ڈتے تیئں لوک منافق ٹال ڈتے
واہ کیتی ہئی سُرساد غریبی زندہ آباد

ہے زندگی نام تجربیاں دا کیا خوب تجربے تھیندے ہَن
میں کہیں کوں ڈیکھ تے جیندا ہم کئی میکوں ڈیکھ تے جیندے ہَن
کئی ایجھا ہا جیندی آمد تے راہیں تے نین وچھیندے ہَن
تھی لرزہ طاری ویندا ہا جڈاں نازشؔ نین مِلیندے ہَن
کیوں نئیں امدا کیوں امدا ہا، کیوں میڈے گاونڈ گمدا ہا
سب کجھ بُھل گئے نئیں یاد غریبی زندہ آباد

اکھ نوٹ تصور وچ آنواں، کئی چہرے سامٹے پھر ویندن
کئی ہاں دے غوشے اِٹھ سونہیں بٹ پاسے نال گذر ویندن
کجھ ہتھ وچ ہا تاں جُھم ہانی ہتھ خالی ڈیکھ اُڈر ویندن
تونڑے نازش کر پرواز ویندن اونظراں دے وچ گِر ویندن
ہر دھوکے باز مکار کنوں، مطلب دے ہر ہک یار کنوں
تئیں آکیتائے آزادغریبی زندہ آباد

پاکستان تاں کل دی گالھ اے میڈی جھوک پُراٹی
پہلے صرف سرائیکستانی بعد اِچ پاکستانی

ساڈی جاٹ سنجاٹ دے قاتل ہن پردھان وڈیرے
باہروں شکل مسیحا رکھدن اندروں چور لُٹیرے
ساکوں وِچ تے کھا ویندے ہِن کتنی ہے بئیمانی
سینے دے وچ جُرتاں رکھ تے یارو قدم ودھاؤو
ہک مُٹھ تھی کے حوصلہ رکھ تے ہک آواز الاؤو
یار سرائیکستان اساں توں منگدا پے قربانی

نازش میڈی جند حاضر ہے بے شک چا ازماؤو
گالھ دی گالھ نہیں اے سچ ہے کجھ اوقات بٹاؤو
پہلے پہلے میں جند ڈیناں بعد اچ توں دل جانی

میڈا وطن سوہنڑا وطن ایجھا وطن کہیں دا وی ناں
وطناں دا اے سردار ہے رِیساں کرے سارا جہاں

میڈی آن ہے میڈی شان ہے میڈی جندڑی اے میڈی جان ہے
اللہ دا اے احسان ہے تھیا دان پاکستان ہے !!
اینکوں لگّے نہ کوسی وا میں مر ونجاں میں مر ونجاں

وطن دے جو رکھوالے ہِن، جُرتاں تے غیرتاں والے ہِن
جند ڈیوڑا سمجھن فخر پروانے ہِن متوالے ہِن
دشمن کیویں کجھ کر سگّے، ٹیپو ایندا ہر ہک جواں

نازشؔ ہمیشہ ہِن دعائیں رکھے امان اچ اللہ سئیں
قائم رہے دائم رہے، شالا قیامت روز تئیں
ایں تے نہ آوے آنچ کئی، سوہنڑا خُدا رہے مہربان

میکوں سولی تلک گھن گئی اے بے وفا یارا یاری تیڈی
میں تاں غیراں توں سمجھی ریہاں کھیڈ ہئی پر اے ساری تیڈی

میں وی سمجھا چا فنکار ہَم آپ کوں ایں زمانے اُتے
ہانویں میڈا وی اُستاد توں اَئی سمجھ نہ مکاری تیڈی

میڈا شکوہ نی کہیں دے اُتے میڈا شکوہ ہے رب دے اگوں
تیکوں دل میلا ڈے کے شکل کیوں بنائی ہیسی پیاری تیڈی

ڈیکھ نازک مزاجی تیڈی ایجھا نازشؔ متاثر تھیم
ڈے مہاراں تیڈے ہتھ ڈوہیں دل بنائیم سواری تیڈی

میڈے غم دا میڈے دردیں دا احترام کرو
چلو دیدار نہ ڈیوو کوئی کلام کرو

میں آوارہ ہاں میں پاگل ہاں میں دیوانہ ہاں
تُساں تنہائی دا روونڑ وی میڈے نام کرو

زُلفاں چہرے تے کھنڈاوو نہ لُکاوو اکھیاں
کجھ نہ نظرے اتنی کالی وی نہ اے شام کرو

جیندا آغاز تھیا ہا تیڈے مُسکانوں تے
اُوں محبت دا رووا کے نہ اختتام کرو

عاشقیں کوں روزِ محشر اے اَکھیسے مجنوں
اے ہے نازش سارے جُھک تے اینکوں سلام کرو

کافیاں

اللہ اللہ عشق میڈا مہمان ہویا اللہ اللہ عشق میڈا مہمان ہویا
ڈیکھو لوکو حُسن دی طرفوں کیسا تحفہ دان ہویا

آکھِن لوک رُلیندا عشق ءِ تھلاں وچ دفنیندا عشق ءِ
کنجری وانگ نچیندا عِشق ءِ رِچھاں وانگ ٹُریندا عِشق ءِ
جو گیا ویس پویندا عشق ءِ دریا وچ لُڑھویندا عشق ءِ
پہلے خُوب ازمیندا عشق ءِ بعد اچ رُتبے ڈیندا عِشق ءِ
جئیں وی عشق دی رمز پچھاڑی عاشقاں دا سلطان ہویا

آکھے دُنیا عشق شِکاری جوڑ تے لیندے ضرباں کاری
ڈیندے زندگی بھر بیزاری سِر تے بار چویندے باری
کر ڈیندا ہے پریم پجاری میکوں کھیڈ کھیڈایُس پیاری
لُگدی ویندی دنیا ساری یار دے جلوے تھی گئے جاری
سوہنڑے یار دی صورت ساگی سارا جُمل جہان ہویا

لوکو عشق دیاں کیا باتاں ڈیوے بدلاں ہِن برساتاں
دیداں دے وچ عید براتاں بے رُخیاں وچ ہِن سَکراتاں
ڈیوے درد دیاں سوغاتاں جاگ جاگ تے گذرِن راتاں
عشق نہ ڈیکھے ذات ذماتاں ڈھولے دے وچ پاوے جھاتاں
ڈھولے دا گھن گھن کے اولا ظاہر عین عیان ہویا

میکوں سبق پڑھیندا عشق ءِ راز رموز ڈسیندا عشق ءِ
رستہ ہک ڈکھلیندا عشق ءِ کر بے خوف ٹُریندا عشق ءِ
سِک دی پیاس ودھیندا عِشق ءِ جام وصال پِلیندا عِشق ءِ
کتنا قُرب کریندا عشق ءِ میڈے نال الیندا عِشق ءِ
عشق دے نال اَلا تے نازشؔ کامِل ہے ایمان ہویا

ڈیکھوں جِتھ وی نظارا ہے یار دا
اللہ اللہ مزہ آ گئے پیار دا

اکھیں ڈھولے کوں اتنا پکایا ساکوں ڈوجھا نظر کُئی نہ آیا
عشق ساکوں ایجھا رنگ چڑھایا ڈھولا لُوں لُوں دے وچ آ سمایا
نوٹوں اکھیاں تاں لطف ءِ دیدار دا

نال ساڈے جے کوئی الاوے ساکوں آواز ڈھولے دی آوے
اتنی قربت دے وچ جو نبھاوے مُونجھ تے غم اونکوں کیا ستاوے
لگے موسم خزاں وی بہار دا

ذکر تھیوے جے سوہنڑی شکل دا زور نازشؔ کہیں دا نی چلدا
چن چمکدے تے سورج ہے بَلدا نال ڈھولے دے ہے کون رَلدا
ڈھولا سلطان ہے آر پار دا

مُکدی مُکدی مُک گئی عمراں یار منانوں ڈِا نہ آیا
کیتی لکھ اظہار دی کوشش گالھ بٹانوں ڈِا نہ آیا

رَہ گئے سب ارمان ادھورے
خواب اساڈے تھئے نہ پورے
دردیں دل وچ گھر چا کیتا
درد مُکانوں ڈِا نہ آیا

آس اُمید تے جیندے رہ گئے
خبر نہیں اساں کیا کیا سہہ گئے
رہ گئے ساڈے پھٹ چھلاندے
مرہم لانوں ڈِا نہ آیا

نازشؔ رو رو نکلِن دھاہیں
سینے دے وچ ہل گیاں بھاہیں
اکھیاں توں ہنجواں دی بارش
بھاہ وِسانوں ڈِا نہ آیا

تیکوں دِل وچ وساتے جیندے ہئیں تیکوں دل وچ وساتے جیندے ہئیں
ہُسن تاں روح کوں غذا ہے راس آ گئی زخم کھاندے ہئیں ہنجوں پیندے ہئیں

تیکوں تولوں تاں تول وچ نئیں توں
تیکوں گولوں تاں گول وچ نئیں توں
اُنویں سنڈوں جو ہر جگہ توں ایں، ساکوں نظر آنویں کون تھیندے ہئیں

حُسن وچ آ کے ڈھول ڈِیندا ایں
عشق وچ آ کے رول ڈِیندا ایں
حسن تے عشق دے وچالے اساں وانگ داٹیاں دے پئے پہیندے ہئیں

نہ مرضی دا آنوٹا نازشؔ
نہ ہے مرضی دا جانوٹا نازشؔ
اساں مجبور اساں، کتھ جوگے کے اساں بٹ بٹ کے ول مٹیندے ہئیں

حُسن مریندے عشق جِویندے موت حیات دی جنگ وچ ہئیں
رنگ بے رنگی دنیا دے وچ علم نہیں کئیں رنگ وچ ہئیں

کہیں ویلے ہِن مست بہاراں — کہیں ویلے پُرخاریں توں
کہیں ویلے دُشمن توں خوشیاں — کہیں ویلے غم یاریں توں
کہیں ویلے پُھل وچ خوشبو ہئیں — کہیں ویلے بند سنگ وچ ہئیں

کہیں ویلے نہ ہونوں ساڈا — کہیں کہیں ویلے ہونوں ہے
کہیں ویلے ہِن گیت سُریلے — کہیں ویلے بس رونوں ہے
کہیں ویلے رنگ پور وچ تنگ ہئیں — کہیں ویلے خوش جھنگ وچ ہئیں

کہیں کہیں ویلے اُڈدے ہیسے — کہیں ویلے ہئیں قید اندر
کہیں ویلے نئیں بھاندے اصلوں — کہیں ویلے منظور نظر
وقت نے ثابت نئیں کیتا اساں — بے ڈھنگ ہئیں یا ڈھنگ وچ ہئیں

کہیں ویلے اساں قیمتی نازش — ودھ ویندن مُل ہیرے توں
کہیں کہیں ویلے اتنے سستے — گھٹ ویندن مُل زیرے توں
کہیں ویلے سخیاں دے داتا — کہیں ویلے بُکھ ننگ وچ ہئیں

مِٹی غور دے نال میں ڈِٹھی اے مِٹی ہے شاہکار میاں
مِٹی گوری سانولی کالی مِٹی ہے رنگدار میاں

مِٹی حُسن توں مالا مال ءِ — مِٹی کوجھی تے بے حال ءِ
مِٹی بانہی تے نوکراٹی مِٹی ہے سردار میاں

مِٹی بہہ کے واعظ سُٹاوے — مِٹی سُنڑ سُنڑ نِیر وہاوے
مِٹی زاہد مٹی عابد — مٹی گُنہگار میاں

مِٹی لُک لُک تے تڑپاوے — مِٹی گولے تے گُرلاوے
مِٹی تے پئی مردی مِٹی — مِٹی اے چسدار میاں

مِٹی مرسی مِٹی جیسی — مِٹی نازش مِٹی تھیسی
میں وی مِٹی توں وی مِٹی — مٹی کُل سنسار میاں

سہپ سہاوٹ کوں رُس پئی آں یار مناوٹ نئیں آیا
حالوں تِھی بے حال گئی ہاں حال ونڈاوٹ نئیں آیا

رَہ گئے سب ارمان اَدھورے خواب میڈے وی تھئے نہ پورے
مِنّاں کر کر گل آ لیسی گل نال لاوٹ نئیں آیا

جو کہیں بولیا سُنڈی رہ گئی خبر نہیں میں کیا کیا سَہہ گئی
گہرے گہرے پَھٹ تھئے ویندن مرہم لاوٹ نئیں آیا

کانگا ہا خوش خبریاں ڈیندا سجھ اُبھریے کوں ہا آ ویندا
کِتواں ڈینہہ ہے تک تک ہاری کاں کُرلاوٹ نئیں آیا

نازؔ رو رو نکلِن دھاہیں سینے دے وچ بَل گن بھاہیں
سڑ سُڑ ویساں مر مُر ویساں یار بچاوٹ نئیں آیا

میں دھئیاں دھئیاں تھی گئی آں سئیاں
آ ڈیکھ تیڈے رستے تے پئیاں

تیئں وانگ سوہنڑا اکھیاں نی ڈٹھڑا تیڈا الاوٹ ماکھی توں مِٹھڑا
تیڈی ہر ادا توں قربان تھئیاں

طاقت نی رہ گئی ڈھہہ ڈھہہ ہاں پوندی تیکوں یاد کر کر ہر ویلے روندی
ہجراں تے فکراں دے وات اَئیاں

روح نی وندلدا نوہی توں نظر دا تیڈی گول دے وچ دل ہے اُڈردا
میڈا روح کھتئیں اے پئی میں اِتھئیاں

نازؔ پیارا کاری کریں ہا نہ جھات میں توں پیاری کریں ہا
اکھیں راہ تے رکھ تے سُتڑی ڈوہئیاں

مرض ساڈے دا تجویز کیتی دوا
شکریہ شکریہ شکریہ شکریہ

غم زدہ ہاسے اتنے سُچیندے ہاسے ہُنڑ اساں بچنی سکدے کھیندے ہاسے
تیئں گِدا ہے بچا شکریہ شکریہ

پیار اتنا ہے جتنا اساڈے اندر تیڈیاں نظراں اساکوں اے ڈیندین خبر
توں ڈسا نہ ڈسا شکریہ شکریہ

لوک نظرڑ دیوچ تاں انوکھے ہوندن ہوندے مصنوعی رنگ ہن تے دوکھے ہوندن
تیئں ڈکھئے سچ ہے کیا شکریہ شکریہ

ہک خماری ہے نازش اتر دی نہیں ہن تیڈے چیز کُئی ہئی نظر دی نہیں
پورا تھی گے نشہ شکریہ شکریہ

جیلے عشق دا نانگ آ لڑدے
عاشق وچ میدان دے کھڑدے

رانجھن تخت ہزارا چھوڑے سارے رشتے ناطے تروڑے
ہیر دے سامہیں ہتھ کھڑ جوڑے نہ ڈے ہیرا ے پیار تے پڑدے

قیس کنوں مجنوں بݨ ویندے لیلیٰ لیلیٰ ہن پُکریندے
ول کُتیاں دے پیر چُمیندے مُلاں تے ملواٹے سڑدے

بݨ مہینوال تے نوکر بݨدے چھیڑو بݨ ویندے ہن دھݨ دے
جیکر آنون ڈینہہ نکھڑݨ دے مر تے وی نہ محض نکھڑدے

نازش خان پُنل دے سانگے سسڑی کیتے پندھ اڑانگے
پتہ وی ہس ملݨ مہانگے ول وی پیر نہ ہانس اڑدے

رودھے آ گن ڈھول اساکوں
رُل گئے ہیسے گول اساکوں

سِک وی تیڈی دل وی تیڈی ہنج وی تیڈی کھل وی تیڈی
بھنڈے پئے گن بھول اساکوں

مسجد ویندوں مندر ویندوں تیکوں ہر جاہ یار گولیندوں
لوک سڈینداں رول اساکوں

رخ ہا تیڈا دید اساڈی ہر ویلے ہئی عید اساڈی
بُھلدے نی او ٹول اساکوں

حال ظہیراں کپڑے لیراں نازؔ معاف چا کر تقصیراں
سڈ گھن اپنے کول اساکوں

اے دنیا تیڈی دنیا ہے اتھاں تئیں ہی رہنڑا اے
اتھاں سارے لوک مُسافر، مُک ویسن ہک ڈینہہ آخر
ہے کون جو بہنڑا اے

نہ مرضی نال آیوسے نہ مرضی نال گیوسے
اساں خود مختار تاں ہاسے کہیں جاہ نہ پھر سگیوسے
ہک گیئڑویں ساہ ڈتونی ڈوجھے اوکھے راہ ڈتونی
کئیں زور اَزماڑا اے

ساری عمر رہے وچ روجھے کم تے کار ڈتونی اُوجھے
کوئی سوہنڑے چندر توں سوہنڑے کوئی کوجھے قہر دے کوجھے
رنگ رنگ دی شکل ڈتوئی ون ون دی عقل ڈتوئی
کہیں انت کیا لہنڑا اے

میں نازؔ وی مر ویساں مر ویساں تاں کجھ پیساں
دیدار تیڈے دی خاطر صدیاں دا سفر کریساں
میکوں سکتہ ہوسی طاری فرمان کریں سئیں جاری
ایندا جنت ٹِکاڑا اے

ہُنڑ تاں سوہنڑا گُھنڈ اُتار
ہُنڑ تاں سوہنڑا گُھنڈ اُتار

جے بولاں میں تیڈی بولی لوک اَکھیندن اے ہے بھولی
ڈے ہُنڑ اپنڑے جوش کوں چھولی کھول حقیقت کر اظہار

جے آکھاں ہے میڈا ڈھولا اَہدن لوک عقل ہِس تھولا
تونڑے میں لکھ پانواں رولا لوک کریندے نئیں اِتبار

جے آکھاں ہر رنگ ہے تیڈا لوک اَکھیندے کوڑ ہے کیڈا
مُونجھا دِل تھی ویندے میڈا سُنڑ تے لوکیں دی گفتار

نازنؔ آس اُمنگ وچ توں ہئیں ڈسدا ہر ہک رنگ وچ توں ہئیں
شہر بھنبھور تے جھنگ وچ توں ہئیں نہ ترسا ہُنڑ ڈے دیدار

جِندڑی جیویں جیونڑ جوگا نہ اتنا ترسایا کر
تیڈے سانگے سِکدے ویڑھا ساڈے ویڑھے آیا کر

ساڈے آنگنڑ ساڈیاں گلیاں چُم چُم ٹھرِسن تیڈیاں تلیاں
تلیاں سامہیں کیا پھل کلیاں تلیاں کوں چُموایا کر

اے دل ساڈا تیڈے نانویں جانڑ توں ساکوں جانڑ نہ بھانویں
جگ تے کئی نہ تیڈے سانویں مُکھڑا یار ڈکھایا کر

تیڈی خوشبو ہے ساہ ساہ وچ تیڈا نقشہ یار نگاہ وچ
ٹکر پووِیں جے نازنؔ راہ وچ ساڈے نال اَلایا کر

نصیباں نال لڑدے رَہ گیو سے
اساں مِلدے نِکھڑ دے رَہ گیو سے

کڈاہیں سیجھ تے لانویں دا جوڑا
کڈاہیں تھل دا پینڈا تے وِچھوڑا
ایویں وسدے اُجڑ دے رَہ گیو سے

کڈاہیں دار تے حق حق دا نعرہ
کڈاہیں سِر جُھکا کیتا گذارا
ایویں اُٹھدے نِوڑ دے رَہ گیو سے

کڈاہیں تخت کوں ٹُھکرا ڈتو سے
کڈاہیں جوگی بݨ نازشؔ پھریو سے
ایویں جَمدے اُکھڑ دے رَہ گیو سے

ڈھول سیاݨا اِتنا سیاݨا اِتنا سیاݨا گئی وی نہ
اٹکل نال کھڈیندا آیا سمجھ اساکوں اَئی وی نہ

نہ لالچ نہ کئی مطلب ہئی
ہوندی ساڈی تانگھ طلب ہئی
یکدم وقت چا پلٹا کھادا گالھ تاں اَجھی ہئی وی نہ

بے شک ساکوں دل نہ ڈیندا
اُتلے ہاؤں چا بھرم رکھیندا
زخم جگر تے کاری کر کے زخم تے مرَہم لئی وی نہ

ساکوں ڈھول محبتاں تھی گن
توں ڈس ڈھولا تیکوں وی ہِن
بولیا نازشؔ کائیناں کائیناں ہئی گئی گالھ اَلئی وی نہ

والاں وچ کنگھیاں پھیر کے اکھیاں وچ کجلہ گھیر کے
ہونٹ گلاب بٹینڈی آں وے ڈھولا تیڈی راہ تکیندی آں

کیڑھے رنگ دے کپڑے پاواں
توں آنویں تیکوں ڈکھلانواں
اپنڑے رنگ دے نال رلانواں
ہک رنگ رکھ تے ڈوجھا چانواں
رکھ رکھ ڈیکھاں پانہیں تے ڈے ڈے زور نگاہیں تے
کئی کئی رنگ بدلیندی آں وے ڈھولا تیڈی راہ تکیندی آں

توں ڈیکھیں تاں ڈیکھیں ڈھولا
میکوں ہور نہ ڈیکھے کوئی
نہ ہمراز سہیلی کوئی
اپنڑی آپ کراں دلجوئی
کھڑ کھڑ شیشے سامنڑے نقش نگار ٹھہانوٹے
آپ کوں آپ سجیندی آں وے ڈھولا تیڈی راہ تکیندی آں

تیڈی قسم ہے نازش ڈھولا
جیلے وی ڈینہہ ڈھل ویندا اے
درد اُپاہلے کھاندن دل وچ
سینے بھانبھڑ بل ویندا اے
ہائے ہائے ہُنڑ کیا تھیوٹے کے تیئں جل جل جیوٹے
سئے سئے فِکر کریندی آں وے ڈھولا تیڈی راہ تکیندی آں

پکو اڈ اَڈ تے منگدی دعا جانیاں
ہُنڑ تاں آ جانیاں وے ہُنڑ تاں آ جانیاں

توں جو کیتو تیاری رُکیندی ریہُم تیڈے پیراں تے بوچھن سَٹیندی ریہُم
مَنیو ہک نہ میڈی التجا جانیاں

دِل اُداس ءِ ہنجوں میڈے رُکدے نئیں میڈیاں پپلیاں تے رُخسار سُکدے نئیں
دردِ دل دی کریں ہا دوا جانیاں

کانگا بولے تاں خوش تھی اُڈ انواں ودی سڈ سہیلیاں کوں جاگے پلہانواں ودی
تھال نِصریاں دے ڈیندی ونڈا جانیاں

ڈھیر نازش نہ میکوں سِکا جلدی آ نین روندے رہا مونہہ ڈکھا جلدی آ
مِل گئی ڈھیر میکوں سزا جانیاں

کئی خواب دیوچ میکوں آ شکل ڈکھیندا ہے
او خواب میکوں اکثر بے تاب کریندا ہے

اوندا چہرہ نورانی ہے
اوندی اَکھ مستانی ہے
چن تارے وی جُھک ویندن جیلے پردہ ہٹیندا ہے

محبوب اَدا ہر ہک
ہے خوب اَدا ہر ہک
جیلے مُسک پووے سوہنڑا پُھل کلیاں کِریندا ہے

میکوں نور نظردا ہے
پر حُلیہ بشر دا ہے
نہ نام ڈسیندا ہے نہ ذات ڈسیندا ہے

ہئی گالھ ڈسانواں کیا
نی عیب ذری ڈسدا
اتھے چہرے تاں رب نازش بہہ آپ بٹیندا ہے

درد پیارے جو لگدن چُم تے چیندی ودی ہاں
رکھ تے تیڈا تصور ڈینہہ کٹیندی ودی ہاں

درد تیڈی نشانی
شالا مانڑے جوانی
پیار والی کہانی، میں سُنیندی ودی ہاں

پیریں پے گئین چھالے
رُل ہُنالے سیالے
ڈھول او پیار والے، پَل گولیندی وَدی ہاں

جگ تے پاگل ہُلی ہاں
تھی گئی بے مُلی ہاں
تیڈے ہوندیں رُلی ہاں، غم کریندی ودی ہاں

وقت باقی ہے تھولا
ہُنڑ تاں کر ترس ڈھولا
پُس گے چُنری تے چولا میں سُکیندی ودی ہاں

جان نازش ہے پیاری
آکھے مخلوق ساری
میں تاں سوہنڑے توں واری، ایہہ آکھیند ی ودی ہاں

اَکھیں وچ توں ہیں ڈھولا من وچ توں
تاریں وچ توں ہیں ڈھولا چن وچ توں

دن وچ توں ہیں ڈھولا رات وچ توں
خوشیاں وچ توں ہیں صدمات وچ توں
جنگ وچ توں ہیں تے اَمن وچ توں

پڈھڑے جُوان چھوٹے بال وچ توں
ڈُکھے وچ توں ہیں خوشحال وچ توں
وسدا ہیں ڈھولا ہر فن وچ توں

دیس وچ توں ہیں پردیس وچ توں
دنیا دے ہر ہک ویس وچ توں
بَر وچ توں ہیں گلشن وچ توں

لسی وچ توں ہیں ڈھولا کھیر وچ توں
مکھڑ دی مِٹھی تاثیر وچ توں
پانڑ وچ توں ہیں ڈھولا اَن وچ توں

تھولے وچ توں ہیں ڈھولا وافر اِچ توں
مومن اِچ توں ہیں، ڈھولا کافر اِچ توں
ہجڑ اِچ توں ہیں دشمن وچ توں

سخی وچ توں ہیں تے سوالی وچ توں
گیت وچ توں ہیں تے قوالی وچ توں
گھنگھراں دی مِٹھی چھن چھن وچ توں

جِیت وچ توں ہیں ڈھولا ہار وچ توں
پھُل وچ توں ہیں ڈھولا خار وچ توں
ڈِسدا ہیں ڈھولا پن پن وچ توں

عین وچ توں ہیں ڈھولا غین وچ توں
نازش ہمیشہ ثقلین وچ توں
نرگ اِچ توں ہیں تے عدن وچ توں

بس ایہ گالھ سمجھ ہے اَمدی
درد بِناں زندگی نی کمدی

جیندا دِل ہے درد توں واندا او انسان چھڑا ہے ناں دا
عُمراں اُوندی مُفت ویہمدی

عشق دا لوکو درد انوکھا جوں ڈینہہ گزرن تھیوے چوکھا
مِٹھڑی کاتی عشق دے غم دی

کاسہ جھل دَر دَر تے پِندی مُل مِلدا دلبر گھن گھندی
بھاویں میڈی جان وِکمدی

دردِ دل چا کیتُس دان اے نازشؔ دلبر دا احسان اے
رہساں دَم دَم گاوݨ گمدی

میڈا دشمن توں میڈا یار وی توں
میڈی جیت وی توں میڈی ہار وی توں

توں میکوں قرب کمال ڈیویں توں کر میکوں بے حال ڈیویں
میڈا غم وی توں غمخوار وی توں

توں دید ڈیویں توں عید ڈیویں توں میکوں درد شدید ڈیویں
میڈی تڑپ وی توں منٹھار وی توں

کجھ بولاں تاں ناراض تھیویں چُپ راہواں کرم نواز تھیویں
میڈی چُپ وی توں گفتار وی توں

میکوں راج ڈیویں میکوں تاج ڈیویں میکوں کر نازشؔ محتاج ڈیویں
میڈی ہنج وی توں مُسکار وی توں

ویندی تاں پئیں ہوائے احسان میں تے لئی ونج
بیوس تے رُل ءِگئی دا سنیہا پنل ڈے چئی ونج

قدماں تے ڈیویں بوسہ ول آکھیں سسڑی رُل ءِگئی
اوتاں ہے منڈھ دی چندری تیکوں وی گالھ بُھل ءِگئی
متاں یقین آوِس چُنری میڈی اُڈئی ونج

آکھیں وفا دا دامن اصلوں نہیں چُھڑیندی
تیڈی مُونجھ ہِس مریندی تیڈی آس ہِس جِویندی
آکھیں بچاونڑی تاں واگاں پچھاں ولئی ونج

توں آکھسیں تاں پُنل واگاں چا فَٹ ولیسے
میڈا ایمان ءِ پختہ اصلوں نہ دیر لیسے
اتنا چا آکھیں نازشؔ اُٹھ کوں ذرا بھجئی ونج

میکوں لوکیں دی نظر کھا ءِگئی ءِ، میکوں لوکیں دی نظر کھا ءِگئی ءِ
لوک اپنڑی وفا تے خوش تھیندن میکوں اپنڑی وفا روا ءِگئی ءِ

نکھڑیے ہیسے تے اجنڑ پل گذریے اچ ہے اُنویں نہ اجنڑ کل گذریے
ایویں لگدے جو مُد ویہا ءِگئی ءِ

مانڑ کر گئے شکل پیاری دا نی کوئی انت بے قراری دا
سِر تے سولاں دی رات چھا ءِگئی ءِ

کیویں آکھاں جو وفادار نہیں دم نکلدے جے آکھاں یار نہیں
موت زندگی دی موڑ آ ءِگئی ءِ

سِک دی سولی تے غم ٹنگیندا ہے ہجر نازشؔ میکوں مریندا ہے
سئیت لگدے جو کنڈ ولا ءِگئی ءِ

سدھی سدھی گل ہے نہ کوئی ول ہے سمجھیں اے ہتھ ہے قرآن تے
تیڈے جیہا کوئی نہ جہان تے

زُلفاں دی چھاں کیویں لگے سا گی ایویں جیویں موسم ہووے مینگھ ملہار دا !!
متھڑے دی لاٹ ایویں چوڈویں دا چن جیویں بدلاں دے وچوں جھاتی مار دا
تک تک ٹھرے دل اکھیاں دی جھلمِل تارے جیویں ہوندے اسمان تے

دھمکاں دے نال ٹریں ہک ہک پیر تیڈا لگے آن سدھا ساڈے دل تے
رکھے نے سوال اساں اکھیاں دے وچ ڈھولا پڑھ کے توں ٹال ڈیندیں کھل تے
وسیا ایں ساہواں وچ سوچاں تے نگاہواں وچ توں ایں سدا رہندا دھیان تے

سسیاں تے سوہٹیاں لکھاں من موہٹیاں نازش ہن ساری کائنات وچ
کہیں وچ پایاں نہیں اللہ نے جو پایاں ہن جہڑیاں اداواں تیڈی ذات وچ
پالیں ایہے پارتاں توں روکیں نہ زیارتاں توں جیسوں ودے تیڈے احسان تے

میں کوجھی ہاں سوہٹا نبھانویں تاں ڈیکھاں
ایویں روز کھل تے اَلانویں تاں ڈیکھاں

تیڈے حُسن دا ساری دُنیا تے وچ اے
تیکوں ڈیکھاں ماہی میڈا تھیندا حج اے
ایویں روز درشن کرانویں تاں ڈیکھاں

غُلامی دا گل وچ میں چا طوق پاتم
جُدائی دا سوہٹا ہوں بار چاتم
میڈے نال عُمرا نبھانویں تاں ڈیکھاں

میڈے پلے کجھ نی غریبی ہے ماہی
تیڈا مِل پوَنڑ خوش نصیبی ہے ماہی
میڈے عیب سارے چھپانویں تاں ڈیکھاں

میں سجدے دے اندر جیلے سِر سٹیندی
ہوندا سامنڑے ہئیں جیلے سر اٹھیندی
قبر وچ وی نازش توں آنویں تاں ڈیکھاں

ڈکھڑے تھے مہمان جگ حیران تھیوسے
درداں وچ گذران وئیڑے آن تھیوسے

ہولے ہولے زخم اندر دے وینڈن روز مچھردے گردے
دِل توں نہ دلدار وسردے تھے ہئیں کانو کان جاٹ ویران تھیوسے

سانگ ہجر نے لاتی جاہی سُولاں گل وچ پاتی پھاہی
ڈکھ تے درد نہ ڈیندے ساہی یار کیتے ہِن دان لکھ احسان تھیوسے

تڑپ تڑپ تے ہِت پئی جالاں کانگ اُڈاراں پانواں فالاں
سینگیاں دے وچ روز مقالاں وسدیاں دے سُٹ طعان سر گردان تھیوسے

تیئں چا کیتی یار جُدائی عشق اندر وچ بھا بھڑکائی
رونواں کوکاں وانگ سودائی تیڈی وکھری شان، سئیں پہچان تھیوسے

نازؔش یار نہ کیتو کاری روندیں نبھ گئی عمرا ساری
سِک سکرات دی منزل باری اَڑدی یار زبان! موت نشان تھیوسے

دلڑی نہ کر وہم خیال
ساتھی تیڈا ہے لجپال

مفتے جُھورے جُھردی کیوں ہئیں وانگ پتاسے بُھردی کیوں ہئیں
تھی بے تاب تے ٹُردی کیوں ہئیں ہُنڑ نہ پمسے سکھ دا کال

فکر جدائی دا چھوڑ ڈے دلڑی سُول کوں سُوا پوڑ ڈے دلڑی
غوطے ڈے غم پوڑ ڈے دلڑی غافل نہ رَہ تے اکھ بھال

کیوں بہہ بہہ تے فالاں پیندیں دشمن کوں پئی وارا ڈیندیں
ڈھول دے پیار کوں لیکاں لیندیں تیڈی بھاندی نئیں اے چال

ڈھول کیتی ہے عین نوازش دھوتیاں دی ناکام ہے سازش
آکھیے چن ہاں تیڈا نازؔش شکروں دے ونڈ بھر بھر تھال

ہر پاسوں ہے درد آزار
موڑ مُہاراں سانول یار

تیئں بِن ڈُکھڑے گل دی گانی رُل پُھل گئی ءِ مست جوانی
سینے دیوچ لایو کانی دِل کوں چیر تے نکتی پار

بحر غماں دا تار ڈسیندا آنویں ہا دلدار دِلیندا
نہ ڈکھ دا سربار چویندا ہک ہک اکھ وچ نیر ہزار

اپنڑے تھئین بیگانے سارے مارن تیڈے طعنے سارے
گلشن تھے ویرانے سارے ٹُر گئی تیڈے نال بہار

کھڑ کِن دل دیاں تاراں ماہی ہر دم مونجھ منجھاراں ماہی
روندیں رین گزاراں ماہی غم دا دریا تار متار

فکراں توں تھئی دل ہے ماندی نازؔ نندر اصُل نی آندی
تیئں بِن کئی شے مول نی بھاندی ہسدیاں وسدیاں دی بھرمار

ڈاڈھے بھولے ہوندن لوک ڈاڈھے بھولے ہوندن لوک
جیڑھے نفرت بدلے پیار کرن

کھا زخم تے ہنجڑوں پیندے ہِن نِت جھٹکاں سہہ سہہ جیندے ہِن
ہر گالھ تے جی سرکار کرن

سودائی جگ مشہور ہوندن ہِن ہسدے اندروں چُور ہوندن
مُنہوں کجھ وی نہ اظہار کرن

کوئی آکھے ہرٹے ہر ویندن کوئی آکھے مرٹے مر ویندن
کہیں گالھ توں نہ انکار کرن

جیلے نازؔ بے وس ہوندے ہِن لُک لُک لوکاں توں روندے ہِن
کوئی ڈیکھے تاں مُسکار کرن

میکوں ڈھول جیہاں کوئی نظرے نہ میں شہر بازار جنگل پھریاں
میں کیچ بھنبھور تے جھنگ سارا میں رنگ پور روہی تھل پھریاں

کجھ ناقص عقل روندی ہئی صحیح رستہ نہ ڈکھلیندی ہئی
میڈی دل راحت نہ پیندی ہئی ول ول پھریاں ول ول پھریاں

ایندی جُتیاں ہیٹھ جہاں نظرے کیا دھرتی کیا اَسماں نظرے
ایندی کُل کائنات تے چھاں نظرے میں ہجراں وچ جل جل پھریاں

ایندے خُلق اخلاق دی دُھم مچ گئی ہر گالھ ایندی تھیندی سچ گئی
جیڑھی درمل گئی نازش بچ گئی میں غیر دا پاسہ جھل پھریاں

لیندا ایں جے یاری اللہ نال لا اتھاں کوئی خوف نہ جُدائیاں دا
او ہے رحمان انسان نئیں خطرہ نہ کوئی ہے جُدائیاں دا

ذکر اذکار سدا میڈا یار کر زندگی چا اللہ سئیں دے نام کر
زندگی دا ہک ڈینہہ پتہ وی نہ لگسی سوچ سُچیندیں توں نہ شام کر
خوشیاں دے میلے لگے راہسنی ڈیکھسیں نہ مونہہ رسوائیاں دا

نہ کجھ تیرا اتھاں نہ کجھ میرا اتھاں جو گیاں والا اتھاں پھیرا اے
کہیں کوں بقا نئیں ہر شئے فنا اے مِٹیاں دے ہیٹھ بسیرا اے
قبراں دیوچ ہوسی روشنی روشن ءِ جہاں روشنائیاں دا

نازش اداس نہ تھی اصلوں بے آس نہ تھی ساریاں خطاواں معاف تھیسنی
اللہ دیاں رحمتاں تے پختہ یقین رکھ ساریاں سزاواں معاف تھیسنی
خوشیاں دے میلے سدا ہوسنی مِلسی انعام دِل لائیاں دا

عشق دے رنگ رنگیج گیو سے، ڈھولے کوں نہ خبر لگی
ڈھولے دے گنڈیج گیو سے، ڈھولے کوں نہ خبر لگی

پیار دی قیمت بھرنڑی پئے گئی شہر دی نوکری کرنڑی پئے گئی
جیڑھی دل کوں چیر تے ٹپ گئی او وی پگالھ وِسرنڑی پئے گئی
کنیں کنیں توں دڑکیج گیو سے ڈھولے کوں نہ خبر لگی

کرنڑی ہئی ہک پگالھ ضروری مُکنڑ دے وچ نہ آئی دوری
ساکوں اے معلوم تھیا نہ ہے مغروری یا مجبوری
فکراں نال بھریج گیو سے ڈھولے کوں نہ خبر لگی

عشق دی راہ تے ٹردیاں نازشؔ اساں تے اَیجھے وقت وی آ گئے
ہجر فراق تے ڈکھ غم ساڈے حصے بخرے کر کر کھا گئی
یار کیہج گیج گیو سے ڈھولے کوں نہ خبر لگی

بے پرواہ دا شہر ڈٹھوسے
کرم ڈٹھوسے قہر ڈٹھوسے

پُھل وی ہَن پئے خار وی ہَن پئے دشمن ہَن پئے یار وی ہَن پئے
کئی کئی اَیجھے لوک وی ڈٹھڑے بولِٹ تاں ماکھی توں مِٹھڑے
کہیں دا لہجہ زہر ڈٹھوسے

کئی ویندے کئی اَمدے پئے ہَن کئی روندے کئی گمدے پئے ہَن
شہر دا مالک رہنڑ نہ ڈیندا پکا تھی کے پہنڑ نہ ڈیندا
اساں ڈوں ڈینہہ ٹھہر ڈٹھوسے

کئی تاں اَیجھیاں صورتاں ڈٹھیاں پیر کوں لگنڑ نہ ڈیوں مِٹیاں
بخت عروج دے سورج ڈھل گئے بے بس تھی مٹیاں وچ رُل گئے
اَیجھی وی اساں لَہر ڈٹھوسے

نہ مرضی دا زور ہا چلدا جو ویندا ہا ول نہ ولدا
جیندے وس وچ ہاسے نازشؔ نہ نظریا کہیں پاسے نازش
اندر ڈٹھوسے بَہر ڈٹھوسے

تیڈے پیر چُمیجن ڈھولے آ تیڈے وچ اظہار کمال ہویا
جیندی گول اِچ خلقت رُل ویندی میڈا اوندے نال وصال ہویا

تیڈی اکھ وچ حق دے جلوے اَئے، تیڈے متھڑے حق دا نور ڈٹھا
ساڈی قسمت تیڈے وچ نظریا، کہیں دار ڈٹھی کہیں طور ڈٹھا
معراج ہویا معراج ہویا، معراج وی عشق دے نال ہویا

تیکوں ڈہدے ہئیں جگ سہندا نی ، جگ کیا سمجھے اساں کیا ڈہدوں
اساں جھلک ڈٹھی کے تلک ڈٹھی اے راز ہے راز لُکا ڈہدوں
اساں چُپ چُپ رہ گے کئی واری، ہیں راز دا پیش سوال ہویا

تیڈے چہرے ساوی جھلک ڈکھئی، تیڈی اکھیاں دا رنگ کالا ہے
اساں نازشؔ خوب رنگیج گئے، جیڑھا رنگ چڑھیا رنگ اعلیٰ ہے
سب مَیل کچیل صفا تھی گئی ساڈا کھیر دا کھیر خیال ہویا

تھی سگے تاں بے رُخی کر ڈھول وے
ول میکوں بے حال کر تے رول وے

ہک دفعہ میں تے ولا احسان کر رُل ونجاں لوکیں کوں چا حیران کر
رول تے نازشؔ ولا نہ گول وے

رات دیاں نندراں نہ ہَن تے خواب ہَن ہَن تصور آپ دے نایاب ہَن
ہوندا ہانویں توں سدا میں کول وے

رونواں ہاتاں ہنج دے وچ کھلدا ہانویں چن ستاریں وچ میکوں مِلدا ہانویں
تیڈے سارے رُوپ ہَن انمول وے

ہجر دیاں لذتاں سنویں کوئی شئے نہیں جوش تحریراں کوں اُنویں اَئے نہیں
درد سُم گے ہِن انہاں کوں چول وے

اج مجنوں ہووے ہا، اج رانجھا ہووے ہا
تیکوں ڈیکھ تے میکوں آکھن ہا تیڈی قسمت نال مجال ءِ

تیڈے بولݨ دے انداز وڈے تیڈے ڈیکھݨ دیوچ راز وڈے
تیڈا لب مُسکاوݨ کیا کہنا تیڈیاں سوچاں وچ پرواز وڈے
کئی لوگ پریشاں ڈسدے ہِن تیڈا ڈیکھ عروج کمال ءِ

تیڈی زُلف دا لُرکݨ کیا کہنا ہونڑاں دا مُرکݨ کیا کہنا
متھڑے دیاں لاٹاں ہک پاسے اکھیاں دا پُھرکݨ کیا کہنا
تیڈیاں ڈیکھ اداواں کون ہے او جہڑا آپ کوں آپ سنبھال ءِ

تیڈے قُرب سکون پچیندے ہِن میڈے نیناں پیاس بجھیندے ہِن
میکوں تئیں جیہا مِل محبوب گیا پئے لوکی رِیس کریندے ہِن
میڈے سینے وچ ساہ ماندے نئیں میڈا خوشیاں توں اے حال ءِ

تیڈی ٹور تے مور دیوانے ہِن تیڈے حُسن دے عین زمانے ہِن
تیڈا چہرہ چندر توں سوہݨا ہے تیڈی اکھیاں وچ میخانے ہِن
جیڑھا نازشؔ ہک گھُٹ پی گھندے او پیندا خوب دھمال ءِ

عشقا فقیر کیتی اتنا کمال ڈے
انداز کئی صدا دا میکوں بے مثال ڈے

گاہݨے فقیریں والے تیکوں پاتے میں ڈِکھیساں !!
خلقت کریسے رِیساں ٹھمکا تے میں ڈِکھیساں
پیریں کوں ڈے تے گھنگھرو وکھری دھمال ڈے

ہتھ وچ نہ چیساں کاسہ سینے تے رکھ تے ٹُرساں
منہ توں نہ آہ نکلسی توئیں جو جھورے جُھرساں
ڈکھ عاشقیں دے سارے میکوں سنبھال ڈے

رکھساں نہ کئی طلب میں ہر شئے وِسار ڈیساں
نفرت دے بدلے نازشؔ ڈیکھیں میں پیار ڈیساں
ہکوار زندگی وچ وقتِ وصال ڈے

بول بول بول بول ہُنڑ تاں جندڑی بول
کون ہے تیڈی روح دا راجہ کون ہے تیڈا ڈھول

کون ہے جیندی یاد اِچ ساری رات گنڈیندی تارے ہئیں
کون ہے جیندے ڈیکھڑ کیتے زور دے لیندی چارے ہئیں
راز لگیسیں تاں مر ویسیں کملی راز کوں کھول

کون ہے جیندے ناں دی تسبیح پڑھ پڑھ تے شُکر یندی ہئیں
کون ہے جیندا ورد زباں تے رکھ تے لذتاں چیندی ہئیں
کون تیڈا محبوب ہے ڈس ڈے نہ تھی ڈانواں ڈول

کون ہے جیندی مونجھ توں رو رو اپنڑا حال ونجا پہندیں
کون ہے جیندا عین تصور رکھ تے ڈکھ سڑوا پہندیں
کون ہے کون ہے کون ہے نازش کون ایجھا انمول

نظم

زکریا ایکسپریس دی ٹکر

(سانگی اسٹیشن ضلع سکھر 4 جنوری 1990ء)

قادر ذات کریم ہے مولا بے شک پاک غفارے
کُل کائنات بنڑا تے پیاری پیار دی چوگ کھنڈارے
قدرت دے انمول نظارے ہر شئے آپ سنوارے
بِن تھمبے دے عرش مُعلّےٰ چمکن چن تے تارے
غربُوں سورج آپ لہاوے شرقوں آپ اُبھارے
جوڑا ہر ہک جنس دا وکھرا جوڑی لذت پیارے
حُوراں نال ملائک نوری جوڑیے خدمت گارے
جو چاہے او کر سگدے سئیں رازق پالنڑ ہارے
موت حیات دے مالک اگوں کون کرے انکارے
جے کر چاہے گھاٹ دے پُڈدے اَکھ پُھر دی وچ تارے
رَنج آوِس تاں شہر دے شہر کر ڈیوے مِسمارے
سوچ وِچار توں بالا ہے سئیں کھاندا مغز خُمارے
غیر شماراں صِفتاں سئیں دیاں قاصر ایہ فنکارے

آپ بچیندے آپ مریندے خالق تے مختارے
اُنویں تاں کئی واقعے سُنڈوں گزرین غیر شمارے
پر سانگی اسٹیشن اُتے موت چلائے ہِن آرے
گاڈی چڑھ گئی گاڈی اُتے حال سبھو اِظہارے
چلی جاں ملتان شہر توں زکریا مار ہُلارے
جئیں جئیں اسٹیشن تے رُکی گئی سُڈوینداں سارے
شجاع باد تے لودھراں ٹیشن پُنی مار اُڈارے
شہر بہاول پور آ پہنچی زور دے کر گجکارے
سمہ سٹہ، احمد پور وچ پُچ تے کُوکاں مارے
چنی گوٹھ توں لیاقت پور آ رُکی نال پیارے
خان پوری ہَن تانگھاں دیوچ پُنی ٹھمکاں مارے
جنکشن جو ہا پاٹی گدھُس تھئے اَٹ گیٹ سوارے
ٹُر پئی تیز رحیم یار خاں رُکی مار شکارے
صادق آباد تے ڈہرکی کولھوں ٹپی باغ بہارے
مِیر پوروں لا گھوٹکی توٹیں نہ ہئی مُونجھ منجھارے
پُچ گئی آخر پُنوں عاقل موت کھڑی للکارے
سانگی ٹیشن سگنل نظریا کر کر تے چمکارے
نہ کوئی وہم گُمان ہا اصلوں موت نے کیتا وارے
رات دا ویلہ وقت کُویلہ قسمت کوں پئی ہارے

لوک آرام دے وچ پے سُتے کر تے نِندر پیارے
لائن کنوں جاں بدلی گاڈی پئے گئی دھاڑ پُکارے
لخطے دے وچ تھڑتھل مچ گئی گُھل پیا سخت اندھارے
سامٹے مال ٹرین کھڑی ہئی بار اُٹھا تے بارے
تھئی تبدیل ڈرائیور ڈِٹھا رو، رو تے تٹ مارے
محض بریک نہ کم ڈِکھلایا ماریا ٹپ لاچارے
باجھ ڈرائیور کیویں رُکے تیز ہوں رفتارے
دُھوتھئی گاڈی، گاڈی دے وچ تھی گیا دُھوں اندھارے
پُختہ لائن دے ٹُکڑے اُڈ گئے ہر پاسوں یلغارے
ہر پوگی وچ ہَن فریاداں رو رو لوک پُکارے
ہَن چودھار لہُو دیاں نہراں وہندیاں تار متارے
تڑپدے پے ہَن بے وَس تھی تے تن وچ تھی گے پارے
کئی ماواں دے لعل نکھڑ گے مر گئے گُل انوارے
کہیں دی محض سُنجاڑ نہ تھیوے چہرے تھے بیکارے
کہیں دے پے ہَن انج انج ٹُکڑے کھاوِن پے ٹپکارے
ڈوں برباد براتاں تھیاں مَر گے گھوٹ کُنوارے
کئی چہرے پے خون اِچ لِتھڑیے کپڑے تھے رنگدارے
کھیر پیوا کے ہال ہزاراں لئی پئے ہَن ڈُسکارے
چَن محبوب اَمن دے عادی بُھل گے چَین قرارے

کئی شہزادے بھنّودے پئے ہَن دھرتی تے سِر مارے
موت شہادت ترائے سو پنجھاہ پا گئے گُل شہکارے
تاراں مِل گیاں ہر ہر جاہ تے حُکم ڈِتا سرکارے
فوراً مَرد مجاہد آ گئے فوجی شیر جرارے
ہمت نال کڈھیونے لاشاں پڑھ پڑھ استغفارے
کئی موقع تے سرجن پہنچے گھن تے موٹر کارے
ہسپتال اچ گھن گئے لاشاں خوب بنڑیے غمخوارے
دِل دے نال علاج پے کرن ہر کوئی پیا تنڑ مارے
خبر مِلی تے وارث آ گئے وَہندے نِیر ہزارے
بابے ڈاڈے مامے چاچے سارے رشتے دارے
کئی بھینٹیں کئی ماواں کوکن روون زارو زارے
روون کُوکن چیکن باکن وَھ گئے دِل تے آرے
ہوش نہ رہ گئے رو رو اَکھیں تھی گیاں لال انگارے
تھتھوے تھی تھی بھج بھج گولن ہَر ہَر جاہ ڈے گارے
لاشاں جاں پڑتال کیتونے ہا کُرلاٹ چودھارے
اپنڑی اپنڑی لاش تے ہر کوئی روے ڈے ڈُھنڈکارے
پُنّی آن عوام مقامی کہیں نہ کیتی عارے!!
ہر ہک بندہ شہر سکھر دا بڑیا جان نثارے
ہر کہیں اپنڑا فرض نبھایا میر غریب بچارے

ایدھی یار ستار آ پہنچا آپ جہاز اُڈارے
گھر گھر لاشاں کُوں پہنچایا خوب ڈکھائے کردارے
پُنّی آن وزیراعظم سانگی آخر کارے
منظر ڈیکھ تے گُم سُم تھی گئی موئے پے ہَن مہ پارے
خوب تسلیاں ڈیوے آکھے رَب دے کم ہِن سارے
مُرشد پاک حُسین دے وانگوں صبر ڈکھاوو پیارے
کُوڑی دُنیا چھوڑ تے آخر ونجنڑا ہر کہیں پارے
عین شہادت پاونڑ والے جنت دے حقدارے
اَدھ اَدھ لگھ فی گس دا ڈیساں نہ سمجھاہے ویارے
میڈا فرض اِمداد کرنڑ ہے نہ کوئی قرض اُدھارے
فرض لہا تے سِر توں اپنڑا تھیساں شُکر گزارے
سَن اُنوی سو نِوے عیسوی جنوری دی اچ چارے
کہیں دے دِل توں محض نہ بُھلسے رَہسے یاد ڈینہوارے
شاعر لِکھ سُنڑیندے پے ہِن درد بھریے اشعارے
نازشؔ میں وی شعر بنڑا تے پوتم غم دے ہارے
صدقے پنجتن پاک دے مولا ڈیوے سُکھ دے وارے
روضہ پاک نبیؐ دا ڈیکھاں پہلے رب نہ مارے

(تخلیق کلام 1990ء)

اے سوچ گھنو اِتھ رہنڑا نئیں مر ونجنڑے دنیا فانی ہے
او قوم ہمیشہ زندہ ہے جو ڈے تے گئی قربانی ہے

او سِر سِر بازی لا ڈیوو، جو غافل ہن جگوا ڈیوو
حق دار کیویں حق گھندے ہِن اے غاصب کوں ڈکھلا ڈیوو
ہک مُٹھ تھیوو ہُنڑ وقت آ گئے کر آن توں جان فدا ڈیوو
ہُنڑ رَل مِل یار غریب سبھے سرداریں کوں سمجھا ڈیوو
ہتھ اَڈ تے ہِن جے ووٹ منگنڑ غداریں کوں ٹھکرا ڈیوو
ایویں ایکا تھیندے جئیں ویلھے تھی ویندی امر کہانی ہے

ہیں محنت کش مزدور اساں ہیں دنیا وچ مشہور اساں
کر ہمت جرأت قدم ودھاؤں گھن گھنسوں حق ضرور اساں
ہُنڑ سینے گولی کھا سگدوں ہیں مومن مرد غیور اساں
ساڈی منزل ساڈے سامنڑے ہے ہُنڑ کائنسے بالکل دور اساں
لت رکھ تے غیر دے گاٹے تے سب ڈیسوں ترور غرور اساں
ہُنڑ غیر کوں اے سمجھاونڑاں ہے بیگانی شئے بیگانی ہے

ہُنڑ وقت آ گئے ہُشیار تھیوو، رہو غافل نہ بے دار تھیوو
تھی انج انج ماراں نہ کھاوو ہک جاہ تے کٹھے یار تھیوو
سردار اکثر غدار تھئے تھی تکڑے خود سردار تھیوو
لا نعرہ پیر علی سئین دا ایں ڈوں دھاری تلوار تھیوو
نہ علم لگے اکھ جھمکنڑ وچ غاصب دے ہاں توں پار تھیوو
کہیں قوم دا ہک مُٹھ تھی ونجنڑاں فتح دی خاص نشانی ہے

جیہڑے قوم دے ہنڑ غدار ویندن او جیت کے بازی ہار ویندن
گُئی رتے نوٹ ڈکھاوے چا ہنڑ بھج تے زورے یار ویندن
حق داریں دا حق بُھل ویندن ہنڑ لالچی تھی مُردار ویندن
بُھل وعدے قول اقرار ویندن لنگھ تیر جگر دے پار ویندن
جے قوم تے اوکھا وقت آوے اے باہر جہان اُڈار ویندن
ڈٹ بازیں دے زک چا چا تے ہر بندہ ہُنڑ ارمانی ہے

زردار ہمیشہ غم ڈیندن، نت نویں سُول ستم ڈیندن
جے سچ آکھݨ دی جُرّت کرو تاں ڈانگ مغز وچ گھم ڈیندن
ایں جگ تے یار خدا بݨ گن اے سوچ توں ڈھیر زخم ڈیندن
پر جیلے یار تموٗ ہوندن پا گھر گھر وچ ماتم ڈیندن
اے سڑکاں نال سکول تے بجلی چا چا یار قسم ڈیندن
ہر کئی واری ازما بیٹھو اے ساری گال ربانی ایں

انصاف نہیں بدمعاشی ہے، نت ساڈی جیب تراشی ہے
او قوم دا بݨ سردار گیا جو غنڈہ چور تے راشی ہے
اساں جیکوں وی اگواݨ کیتے اوہو نکتا زر متلاشی ہے
ساڈی منزل دھرتی پاک کروں اوندی منزل روز عیاشی ہے
دروازے تے دربان کھڑن ہتھ رائفل نال کلاشی ہے
کیوں سب کجھ ڈیکھ تے چُپ ہیوے ہیں گال اُتے حیرانی ہے

ہُݨ فیصلہ یار اٹل ہووے، ہک پے دے گل تے گل ہووے
ساکوں اوندی اَصل ضرورت نئیں جیندی لالچ نال بغل ہووے
اونکوں بالکل نال رلاوو نہ جیڑھا اصلوں بھاڑ دا تل ہووے
او زک ڈیوݨ توں نی رُکدا جو خاس حرام دا پھل ہووے
ہُݨ اپݨے زور تے ٹر سگدو غداریں کوں اے کل ہووے
غردار اساڈا یار نہیں بالکل اے گال اعلانی ہے

ہُݨ نازش کجھ احساس کرو، ہک ڈوجھے نال افلاس کرو
نتاں رہسو بے روزگار ایویں بھانویں ایم اے انگلش پاس کرو
ساڈیاں پاڑاں کوں پٹیندا پے غداریں کوں شناس کرو
جو زک ڈیوے اوکوں ختم کرو مردار دا نپرا ناس کرو
ہُݨ مرݨ مرجݨ نہ ڈیکھو قربان تھیوو ہک آس کرو
سچ منہ تے آکھو جابر کوں فرمان ایہو یزدانی ہے

ڈوہڑے

سئیں پاک محمد عربیؐ دے جُھک دَر تے بݨ سلطان ویندن
صدیقؓ، عمرؓ، عثمانؓ غنیؓ بݨ پاک علیؓ ذیشان ویندن
او موت کنوں وی نہیں ڈردے چڑھ سانگ تے پڑھ قرآن ویندن
رب نازشؔ درجے او ڈیندے خود عرشی تھی حیران ویندن

ہے میم کریم محمدؐ دی کونین کنوں نعلین اُتے
جہڑی رین دے وچ سئیں عرش تے گن ہر رین کنوں او رین اُتے
جہڑا میم دے عشق اِچ چین مِلے ہر چَین کنوں اوہو چین اُتے
میڈے نازشؔ میم دے گلشن وچ ہر گُل توں حسن حُسین اُتے

رکھ قُرب دے وچ ساکوں دُور نہ کر تیڈی نوکری ڈیندے رَہ ویسوں
تیڈے حُکم اگوں سِر خم رکھسوں ہر گالھ منیندے رَہ ویسوں
نہ اصلوں مِٹیاں لگݨ ڈیسوں تیڈے پیر دُھویندے رَہ ویسوں
اساں نازشؔ تیڈے نوکر ہیں ایہو فخر کریندے رَہ ویسوں

تھی فِکر اندیشے ہاوی گن ویندے اپݨے ماس کوں چَردے ہئیں
ہر قدم تے ہے محسوس تھیندا اساں بازی ویندے ہردے ہئیں
اساں کھول حقیقت پیش کروں متاں جھنڑک ڈیوے اساں ڈردے ہئیں
اُوں موڑ تے نازشؔ آ گئے ہئیں چُپ رہندے ہئیں تاں مردے ہئیں

توں چن جو وسدیں اکھیاں وِچ نہیں ٹِکدی نظر ستاریں تے
توں قدم رکھیں تاں پُھل کھڑ دن میڈا پوندے پیر انگاریں تے
افسوس جو زندگی بھر میکوں نچوایو روز اشاریں تے
ڈے دھکا عشق سمندر وچ ودیں نازشؔ آپ کناریں تے

یار وقار بݨاونڑی جیکر جُھک ونج یار دے دَر تے
طعنے مہنڑے سٹھݨے ملنی کھل کھل تے چا سِر تے
یار دے ناں تے دُھوکر ڈے جے پُچھی پارلی بھر تے
یار توں جِندڑی وار ڈے نازشؔ زندہ رہسیں مَر تے

بھانویں دُر دُر کر بیوس جو ہاں تہوں سُر سُر تے آ پہندی ہاں
دَر دَر گئی ہاں دُر دُر تھئی اے تیڈے ناں دے مہنڑے سَہندی ہاں
بھانویں مار مِٹھا بھانویں ہکلاں ڈے تَیں باجھ بھلا کِتھ رَہندی ہاں
تیڈی چوکھٹ تے میڈی جِند نکلے بس نازشؔ اے کجھ چَہندی ہاں

اج کلھا ڈیکھ تے ڈکھ آ گئے جیڑھے کل تیئں اصُل قریب نہ ہَن
ہئی ہجر دی مرض علاج کرنڑ اَئے دشمن لوک طبیب نہ ہَن
جنہاں زہر دے پیالے لو پلوائے ہَن گھاٹے یار رقیب نہ ہَن
کیوں آکھاں ڈھول نے سوچائیں میڈے نازشؔ نیک نصیب نہ ہَن

میڈی غربت ڈیکھ تے کِھل پیا او مَیں پُچ گیا سبز باغات دیوچ
او سورج ہے میں تارا ہاں رہی گالھ نہ اے خیالات دیوچ
سِر سٹ قدمیں وچ دُھو کیتم لئی ٹھوکر اُوں جذبات دیوچ
کَوڑ تیج تے بولیا وَل نازشؔ رکھ آپ کوں آپ اوقات دیوچ

دل پاگل ہے لاغرض اُتوں سر دھڑ دی بازی لئی وَدی اے
ڈکھ غم کوں گل دا ہار بنڑا سب امن سکون وِنجئی ودی اے
او ڈیکھ تے رُخ بدلا ویندے اے راہ تے نَین وِچھئی ودی اے
ایویں نازشؔ ڈیکھ تے جگ اَہدے اینکوں اچکل سختی چئی ودی اے

جے لائق نہ ہم دلدار تیڈے کیوں اَکھ میں نال مِلئی ہاوی
اے یاد ہوسی ہک میں سانگے ہر ہک دے نال وِنجئی ہاوی
جھل طعنے مہنڑے وسدیاں دے میڈے پیار دی تُہمت چئی ہاوی
میں مجھیم نازشؔ میڈا ہئیں پر دل دی منشا ہئی ہاوی

موسم مست بہار تے گُل پُھل باجھ تیڈے کیا بھانوِن، دردستانوِن
ہجر اندر وچ لمبے لاتے وِسمڑ وچ نہ آنوِن، دردستانوِن
ہڈیاں کھڑکِن وانگ طنبورے ماس کوں غم پے کھانوِن، دردستانوِن
سُول تے ڈکھڑے رَل مِل نازشؔ رت میڈی وچ دَھانونِ، دردستانوِن

سِک تیڈی بیتاب کیتا دل لخطے لخطے دَھڑکے، اکھ پئی پھڑکے
نِیر اکھیں توں ہر دم جاری پالے توں جِند تھڑکے، سی دے سڑکے
ماس کوں کپ کپ سُول پیا کھاوے ہڈیاں کوں غم رڑکے، ڈے ڈے دڑکے
سر چا تیکوں ڈہداں نازشؔ پتہ جے کوئی کھڑکے، مار تے بھڑکے

ایویں آندڑ ویندڑ رستے وچ او بے پرواہ جڈاں مِل پوندے
میڈی حالت ڈیکھ تے اُجڑی کوں راہ میں ڈے آپ بدل پوندے
چُپ کر تے نال گزر ویندے بس کہیں کہیں وقت وِچھل پوندے
شک پوندے غیر تے رنج رہندے تہوں ڈیکھ تے نازشؔ کھل پوندے

واہ قسمت دیوچ پھیر ڈٹھم، اَئی ٹرٹدی ہے بٹ بٹ تے
ہئی منزل دُور محبت دی ہگئی عمراں مُک تٹ تٹ تے
میں مست ہم پیار دی مستی وچ وِنج پیر پیا ھے کھٹ تے
آ نازشؔ عزرائیل پُناں ہَم آب حیات دی مَٹ تے

رخسار تیڈے دا تِل اج تئیں ہے ذہن نشین بُھلائم توٹیں
تیڈی زُلف دے وَل ہے چھندا گل اینکوں سُولی تے لٹکائم توٹیں
وچوں دھڑکن دے تیڈا ناں آندے دل پاگل کوں سمجھائم توٹیں
تیڈیاں تلیاں چُمن کوں لب سِکدن میں نازشؔ گل چموائم توٹیں

مُونجھ الونجھ کلونجھ کنوں اے دلڑی نِت تڑپاوے، چین نہ آوے
ڈھول سجن دے ڈیکھن کیتے سَئے سَئے درد اُٹھاوے، دیر نہ لاوے
آوے آوے ماہی آوے منہ مہتاب ڈکھاوے، کرم کماوے
یار سجن دے باجھوں نازشؔ روندی کون رہاوے، درد وَنڈاوے

میڈے ہتھ دیوچ ہتھ ڈے تے چن ہتھ چھیکی مار چُھڑائی گے، دردودھائی گے
ڈھدارہ گیاں ہتھ اوہو وَل غیر دے ہتھ وچ پئی گے، تِیر چلائی گے
ہتھ مسلیندا ہتھ کر گے کر کُل حیران خدائی گے، ظلم وسائی گے
نازشؔ ہتھ ڈکھلیندا اں آہدن سُکھ دے تاک وَلائی گے، جندرے لائی گے

تیں وانگ سجن کوئی نی ڈِسدا ہر پاسے نظر بھنوائی پیٹھاں
تیکوں وعدے قسماں بُھل گیاں ہِن اندازے دل وچ لائی پیٹھاں
توں غیراں دیوچ خوش وسدیں میں ہر ہک نال ونجائی پیٹھاں
ریہا ککھ نی نازشؔ ساہ باقی ہے چیز بیگانی چائی پیٹھاں

ڈے بار جتی دلدار سجن تیڈے نام دے صدقے سہہ ویساں
تیڈے پیار دی مستی وچ دلبر ڈکھ سُول بُھگیندا رَہ ویساں
ہِک تارا اُبھریاں دنیا تے میں لہنٹیں اوڑک لَہہ ویساں
پچھے آکھسیں نازشؔ چنگاں ہا جڈاں مر دھرتی وچ پَہہ ویساں

ہُسن ڈیکھ تے چن کیوں لُک ویندیں کر وعدے یاد پُرانٹے
سُر سُر تے آ پہنداں ہاویں کر تے نَین نمانٹے
جادو کر گے ناز نہورے نخرے دل کوں بھانٹے
نازشؔ موئے تے آ کھڑسیں لئی پیٹھاں آنٹے ٹانٹے

مجبور جو ہاں مجبوری وچ سر خم کر تے گزریندا پیاں
بے تاب جگر دا مالک ہاں اکھ نم کر تے گزریندا پیاں
ڈکھ سُول تے درد کوں سینے وچ میں تھم کر تے گزریندا پیاں
نِت نازشؔ ہجر دیاں بھاہیں وچ ماتم کر تے گزریندا پیاں

اے ٹھیک ہے یار وِسار ڈتی پر ہک ڈینہہ یاد کریسیں
کر کر یاد محبت میڈی رَت دے نِیر وہیسیں
ہر ہک شام ڈکھاں وچ تھیسی روندیں سجھ اُبھریسیں
نازشؔ یار نظر نہ آسے جِن تے دِید بھنویسیں

میڈی حالت ڈیکھ تے جگ اَہدے کیوں پھر دیں وانگ فقیراں
جوبن جوش جوانی کِن گئی گل وچ لِیر کتیراں
ہنجوں کوں میں اُگھ تے اَہداں اُجڑیا بے تقصیراں
نازشؔ لکھ تقدیر گئی نہ کم آیاں تدبیراں

تیڈی بے پرواہی مار سٹیا غمگین پِھراں ایں جگ تے
میں یار سمجھ نزدیک تھُیم، توں دُور تھیوں دل ٹھگ تے
تیڈیاں ہجراں تیر چلائے ظلمی کئی پھٹ ہِن ہک ہک رگ تے
افسوس ہے نازشؔ رول ڈِتی ہک غیر دے آکھیے لگ تے

کوجھی کملی گالھی بھولی میں اصلوں بدکاراں، عیب ہزاراں
بھجدے وجدے گجدے آ گن جوڑ تے دَرد قطاراں، غیر شماراں!!
رونواں کوکاں چیکاں پاکاں سانول موڑ مُہاراں، واٹ نہاراں
ہکیاں ہکیاں سینگیاں سکیاں نازشؔ سخت بیماراں، بِن دیداراں

احسان سجن ایہو کر ویندے لا ویندے پیر زمین اُتے
میں نقشِ پا کوں چُم چُم تے لا ٹھرداں خاک جبین اُتے
ہاں مست ملنڑ دی آس اندر ودا جیںداں انت یقین اُتے
تھی نازشؔ جگ حیران ویندے میڈے ہِیں مجنونی سین اُتے

جے نہ نظرے گھبرا ویناں جے نظر پووے سر جُھک ویندے
نہ ہوش حواس عقل رہندے ایہو دل دیوانہ لُک ویندے
ہاں اَہدا ڈکھ سُکھ سنڑیساں لب بند ہوندِن ساہ سُک ویندے
ایویں سوچاں وچ نبھرات ویندی ایویں نازشؔ ہر ڈینہہ مُک ویندے

جڈاں کالی مست گھٹا ڈہداں تیڈا زُلف کھنڈانونڑ یاد اَمدے
جڈاں چمکے برق بدل دیوچ تیڈا لب مُسکانونڑ یاد اَمدے
جیلے سورج لاٹ پلاٹ تھیندے تیڈا نال بِلہانونڑ یاد اَمدے
جیلے نازشؔ چندر اُبھردا ھے تیڈا رُخ ڈکھلاونڑ یاد اَمدے

جڈاں چوڈویں رات دا چن چڑھدے اوندے نازنحورے یاد اَمدن
لب لال گلابی اکھیاں وچ کجلے دے ڈورے یاد اَمدن
میکوں گل وچ ہار او باہیں دے ول گورے گورے یاد اَمدن
میں نازشؔ تھی بیہوش ویناں جیلے یار دے تھورے یاد اَمدن

جڈاں کوئل گیت سُنیندی ہے دلبر دا بولن یاد اَمدے
بہہ زُلف ہٹانون چہرے توں لب لال دا چولن یاد اَمدے
میڈے سینے تے سر رکھ سُمھٹاں ول وال پھرولن یاد اَمدے
لگ نازؔش ہے سکرات ویندی میکوں جیلے ڈھولن یاد اَمدے

دل اَوکھی جاہ تے اڑ گئی ہے نہ جی سگدا‌ں نہ مَر سگدا‌ں
ہاں سوچ دے عین سمندر وچ نہ پُڑ سگدا‌ں نہ تَر سگدا‌ں
میں آپ مُدعی تے مجرم ہاں نہ جِت سگدا‌ں نہ ہِر سگدا‌ں
ہَر مُنہ وچ نازؔش نام اوندا نہ سَہہ سگدا‌ں نہ پھَر سگدا‌ں

میڈی آس دا گُل کُملا تُرٹے اَتے ڈھاندیں اڑ گے خار دیوچ
پت جھڑ دا نام نشان نہ ہا تھئے دوکھا مَست بہار دیوچ
کیا غیر کہیں تے ڈوہ ڈیواں ہے اپݨی قسمت ہار دیوچ
ایہو نازؔش دان نصیب تھیا ہے حِصّہ ڈکھ دی بار دیوچ

جیویں گُل دے بارھوں خار ہوندن ایویں نال رقیب سجݨ دے
ہِن آسوں پاسوں رَہ ویندے ہر وقت قریب سجݨ دے
خوش رَہ ویندے وچ سینگیاں دے واہ نیک نصیب سجݨ دے
رو رو نازؔش گزریندے پیوں حُبدار غریب سجݨ دے

تیڈے روز رُسیمیں ڈیکھ تے سئیں سُکھ کر گن پیر پُچھوہاں
میڈے سوہݨے صحن اُتاڑ اُتے آ درداں لایا دُھوہاں
اندازہ لا، ہا گل تے گل اج ڈیکھݨ واسطے لوہاں
پر جے تئیں ساہ ہے تن وچ نازؔش رکھساں پیر اگوہاں

یار میڈے دے ہونٹ گلابی رِیس کریندے گُل ہِن
مینگھ ملھاراں تھی ویندئین جڈاں زُلفاں کھڑدیاں کُھل ہِن
چنچل ٹور نرالی چن دی مور وی کھڑدے بُھل ہِن
بولن دا انداز ہے وکھرا نازؔش دنگ بُلبُل ہِن!!

کجھ سوچ تے ویندا ں نظر پوندے سر جُھک ویندے، چُپ کر ویندا ں
لب خشک تھی ویندن پل دیوچ ساہ سُک ویندے، چُپ کر ویندا ں
خود حال اظہار دے سوچیں دا گُر مُک ویندے، چُپ کر ویندا ں
جے نازشؔ دل بدھ سر چیندا ں او لُک ویندے، چپ کر ویندا ں

کل مِل پئے چن ایویں رستے وچ کھڑ دید رَلا تے وَل ٹُر پے
ایہو سوچ سوچیندیں ٹُر پیاں وَل کیوں لب مُسکا تے وَل ٹُر پے
کوئی سمجھ نی آندی راز ہے کیا سڈ مار کھڑا تے وَل ٹُر پے
میں نازشؔ در جو وہنج کھڑکائے در کھول ولا تے وَل ٹُر پے

تیڈے عشق نے حال ظہیر کیتے آ ڈیکھ تے سُکھڑے وَل ویندن
تیڈی یاد دیوچ بے شول رہاں تیڈے وعدے کر اَل بھل ویندن
میکوں ڈیکھ تے منزل اَوکھی وِچ دل پتھر جیہے وی ڈل ویندن
ساہ ٹھڈھڑا نازشؔ نکل پووے اے فرش فلک پچھے ہَل ویندن

خوشحال ودیں کوئی فکر نوِ ہی بہہ چَوں چوڈیں وچ کھل سگدیں
مجبور نوِ ہی چن میں وانگوں جینکوں دِل آکھی اونکوں مِل سگدیں
ڈے چمبے نال رقیباں دے کر ٹوٹے میڈا دل سگدیں!
میڈی آس اُمید دے گلشن دے پُھل نازشؔ تروڑ مَسِل سگدیں

تیں رُخ بدلائے تے درداں دا وت پئے گے پالا پنوّن
موت دے ہِن آثار نظر دے پئے گے چیتا بھنوّن
توں نہ ہوسیں غیر ہوسن جڈاں ہوسی لاش دا چنوّن!
ہے ارمان جو نازشؔ موئے دے غیر کریسن سنوّن

توں زاہد غور نہ کر اصلوں نِسے غور طلب، اساں مَست ہیسے
تیڈا شوق عبادت کرنڑ والا ساڈا شوق ادب، اساں مست ہیسے
تیڈی گالھ مِٹھی گفتار مِٹھی ساڈے بے مطلب، اساں مست ہیسے
توں نازشؔ فتوے لا ڈیسیں ساکوں جاٹڈے رب، اساں مست ہیسے

ایہا سانول روز دُعا منگداں تَیں کن خشیاں دے ڈھیر ہووِن
ہر شب شبرات ہر یوم جشن تیڈے سوہنڑے شام سویر ہووِن
نہ پیش پووی توں زبر رہیں تیڈے نازؔش دشمن زیر ہووِن
ایہا خواہش ہے جیلے ساہ نکلے میڈے لب ہووِن تیڈے پیر ہووِن

توں گھونگھٹ پا تے میں کولوں رُخ یار لُکیسیں، کے توڑیں
طوفان دی مانند سینے وچ جذبات چھپیسیں، کے توڑیں
اے نازؔش پاگل بندہ ہے بدنام کریسیں، کے توڑیں
میں رَستے مَل مَل نئیں تھکدا توں راہ بدلیسیں، کے توڑیں

تیڈے پیار دے وچ کھڑ سوچانی اَنڑ ڈٹھڑے راہ تے ٹُر پئی ہاں
ہے پندھ پتھریلہ خاریں وِچ کر امن تباہ تے ٹُر پئی ہاں
جتھ سجھ لہہ گئے ہوں جاہ توں وَل کر چندر گواہ تے ٹُر پئی ہاں
نہیں نازؔش خوف قیامت دا میں تیڈے ساہ تے ٹُر پئی ہاں

جئیں ڈینہہ دی تیڈے لڑ لگیاں چُھٹ جان پئی اے فکرات کنوں
ہے سُکھ ڈیکھڑ وِچ فرق پھوں تھیاں واقف ہُنڑ حالات کنوں
سوغات ملی جو ہنجواں دی ہے ودھ ہر ہک سوغات کنوں
جیڑھی یاد تیڈی وِچ ڈھہے نازؔش ہنج قیمتی ہے کائنات کنوں

ہنج نال نی ہیرا رَل سگدا کائنات دے رنگ میڈی ہنج دے وچ
مکران تے شہر بھنبھور بیا رنگ پور تے جھنگ میڈی ہنج دے وچ
ہر زیور چمکے نال اوندے ہر رنگ دی ونگ میڈی ہنج دے وچ
ہر شئے توں پہلے توں نازؔش آ ڈیکھ نسنگ میڈی ہنج دے وچ

جیکوں خلقت گول تے تھک ویندی اوہو وسدا ہے میڈی ہنج دے وچ
کئی گجھڑے راز اظہار ہوندن بہہ ڈسدا ہے میڈی ہنج دے وچ
ہُو ہُو دا ورد تے رقص ہوندے رنگ رَسدا ہے میڈی ہنج دے وچ
میکوں نازؔش روز روویندا ہے خود ہسدا ہے میڈی ہنج دے وچ

خودکشیاں کرنڑ حرام جو ہن ہیں پگالھ تے تہیں نہ ٹِکدے ہئیں
کُئی گھن تے نازشؔ مار سٹے کھڑے چوک بازار اِچ وِکدے ہئیں
اے گاڈا اپنڑی زندگی دا تھی بے رُوحے وڈّے چِھکدے ہئیں
سُنڄے جڈنڑ دا قبر اِچ سئیں اَمدن اساں مرنڑ کیتے وڈّے سِکدے ہئیں

ایجھا تیز ہوا دا جھولا اَئے میڈے سِر توں چَئی گیا ہے بوچھنڑ
وَنڑ وَنڑ وچ اَڑدا اُڑدا گے ایویں لیر کتیراں تھے بوچھنڑ
پیٹھی سینگی تہوں رَت روندی ہاں کُئی سُدھ نی کِتھ ونج پے بوچھنڑ
بے سیتی نازشؔ ہُل گئی ہاں میڈے سِر توں جڈنڑ دا گے بوچھنڑ

سٹ تیل نہ سینگی ہلدی تے نہ سِر دا یاد ڈیوا بوچھنڑ
کر ترس ذرا نہ وال ٹھہا میڈا خاک وچوں نہ چا بوچھنڑ
جیندے ناں دا بوچھنڑ پاتا ہم گے چھوڑ ڈیوے روح کیا بوچھنڑ
پیساں بوچھنڑ نازشؔ اُوں ڈینہہ میں جڈاں خان اَکھیسے پا بوچھنڑ

میکوں سینگی بوچھنڑ پیارا ہے ڈیندے اچنڑ وی ڈھول دی پت بوچھنڑ
نہ کہیں کوں بوچھنڑ ڈیواں میں توٹیں بدلے وچ ڈیوے ست بوچھنڑ
سنڑ سمجھ نصیحت میڈی کوں تیکوں ڈیکھنڑ ڈیساں وَت بوچھنڑ
جیلے نازشؔ روح پرواز کرے ڈیویں میت میڈی تے گھت بوچھنڑ

کہیں محفل وچ گُئی چھیڑے چا اینویں ذکر وفا ہنجوں تر اَمدین
جڈاں بُلبُل پُھل تے مست ہووے ونجے بھنورا آ ہنجوں تر اَمدین
بے حال فقیر کوں کہیں در توں تھیوے جھنگ عطا ہنجوں تر اَمدین
بانہہ پکڑ تے نازشؔ آکھے گُئی بہہ حال سُنا ہنجوں تر اَمدین

چن ڈِس پے روزے مُک گے ہِن کل عید ہوسی اعلان تھیا
میکوں ہِندر نہ اَئی تیڈی تانگھ دیوچ آ آخر وقت اذان تھیا
تیڈی راہ تے کھڑدی کھڑ گئی اَکھ، تھئی شام اجل مہمان تھیا
عزرِیل نے آکھیا اَئے نازشؔ نوہی یار ڈٹھا ارمان تھیا

ساڈے دل وچ ڈھولا توں پیٹھیں تیڈے نال بسیرا غم دا ہے
تیڈی بے رُخیاں دی حد کائنی دل کُوکدا تے کُرلمدا ہے
ہک فکر ہے پیندے رَت ساڈی ساڈے ماس کوں نوچ تے کھمدا ہے
ایں حال اِچ نازشؔ غور تاں کر کیا ڈھول بھروسہ دم دا ہے

ساڈے خواب خیال تے وہم فکر ساڈی آس اُمنگ وچ ڈھولا ہے
چن تاریں وچ پھل کلیاں وچ رنگ پور تے جھنگ وچ ڈھولا ہے
ہے ہیرے لعل تے موتیاں وچ ہر کچ دی ونگ وچ ڈھولا ہے
ساکوں نازشؔ پیارا لگدا ہے توٹے جیڑھے رنگ وچ ڈھولا ہے

مُسکان دے وقت دھیان ہووے اساں ڈیکھوں ول مسکان ہووے
مُسکان خزانہ قیمتی ہے ایندا بے جا نہ نقصان ہووے
مُسکان دی قیمت کون بھرے بھانویں جے جتنا دھنوان ہووے
مِلے نازشؔ اے خیرات ساکوں احسان ہووے احسان ہووے

اساں وکھرے مست موالی ہئیں تیڈی اکھیاں دے مئے نوش ہیسے
ساڈے حوصلے ہِن پُر باش تاں ہئیں تھئے اج تک نہ مدہوش ہیسے
ہُنڑ سینہ پھڈے جوش کنوں تھی گئے اتنے پرجوش ہیسے
متاں نازشؔ تیئں تے حرف آوے نی اُف کیتی خاموش ہیسے

ڈکھ غم توں رب محفوظ رکھی سُکھ راج ہنڈانویں جند ماٹے
نہ اکھیاں کہیں ڈینہ تر ہوونی ہر دم مُسکانویں جند ماٹے
نہ مونجھ دی دُھپ دا سیک آوی نِت خوشیاں پانویں جند ماٹے
رکھوں روزے نازشؔ آپ اساں توں عید منانویں جند ماٹے

ہر راز نیاز دی گالھ کوں توں بے دردی نال بُھلا چھوڑی
میڈی آس اُمید دا کھلدا پُھل توں تروڑ مروڑ بُھکا چھوڑی
توں یار ہانویں کردار اپنڑا ودھ دُشمناں توں ڈکھلا چھوڑی
ایویں سوچ وچار نہ ہا نازش جیویں ہنر دے نال ونجا چھوڑی

میں سخت عذاب اِچ ہاں ڈھولا خود کوں سنبھلیندا اں توں ویندیں
میڈی اکھیاں دیوچ توں وسدیں میں نیر وہیندا اں توں ویندیں
ہک راز ہے جو بݨ روگ ہِگیائے جے راز کُھلیندا توں ویندیں
میں مرداں نازشؔ گھولیا چا میں جان بچیندا اں توں ویندیں

اے رونوݨ میڈا رونوݨ ہے میں روندی ہاں توں کیوں روندیں
ہے میں تے غم دی دُھپ تئیں تے ہے سُکھ دی چھاں توں کیوں روندیں
تیڈی ہک ہک ہنج کائنات توں ودھ میڈا پھٹدے ہاں توں کیوں روندیں
ڈکھ میڈے ناں کُل سُکھ نازشؔ ہِن تیڈے ناں توں کیوں روندیں

کوئی حرج نہیں میکوں جاݨ نہ توں پر محفل وچ بے داد نہ کر
تیکوں بھاندا نئیں میکوں علم ہے سئیں ڈے بار ہیا برباد نہ کر
میڈا دل آہدے کر قید میکوں توݨیں غیر آکھن آزاد نہ کر
میکوں نازشؔ موت سزا ڈے ڈے اُوہے پیار دے ویلے یاد نہ کر

اَئے مُوجد درد فراق دے آ نہ داروں دَرد ایجاد کیتو
غرقیج ہِگیا وچ ڈُکھیں دے میکوں واہ صاحب جائیداد کیتو
نہ دل بدھوایو کہیں جاہ تے ہر ہک جاہ تے بے داد کیتو
کوئی ایجھا جرم تاں تھئے نازشؔ منظور نہ کُئی فریاد کیتو

میڈے نین سدا بے چین رہن تیڈے نین سدا ہِن چین دیوچ
جئیں ڈینہہ دا رُخ بدلئی دلبر میڈیاں خوشیاں آ ہِگن بین دیوچ
مُد فِکر رہاں تیڈی یاد اندر کئی کئی ہنجوں ہک نین دیوچ
ہیا ہر کوئی نازشؔ خوش وسدے ہک میں غمگین دارین دیوچ

اے دوستی نازک شیشہ ہے ایندا جان توں ودھ کے خیال ہووے
اے قیمتی ہے کائنات کنوں ایندی اکھ توں ڈھیر سنبھال ہووے
ہووے نیت نیک نبھاوݨ دی توڑیں دُوری کئی کئی سال ہووے
ول نازش نام امر تھیندے سک سجݨ دی دم دے نال ہووے

اے حُسن دا حاکمِ ظلم نہ کر متاں تھی پونویں محکوم کڈائیں
ودا اُڈ دا ہئیں متاں پھس پونویں میں وانگ بٹیں مظلوم کڈائیں
اے وقت کہیں دے تابع نئیں متاں منہ موڑی مقسوم کڈائیں
ودا رُلسیں نازشؔ یاد رکھیں جے پئے گیو عشق دا بھوم کڈائیں

کیا پہلے میل ملاپ دے ڈینہہ اِیہے وعدے ہَن انصاف تاں کر
ہانویں پل نہ وِسدا دور ودیں اے ڈھول سجن انصاف تاں کر
میں جیت کے بازی ہر گیاں ہاں کجھ سوچ تے چن انصاف تاں کر
ہتھوں ڈِکھ تے نازشؔ کھل پوندیں میڈا پاگل پن انصاف تاں کر

تیڈے عشق اجاڑ پچاڑ ڈتے کجھ ماہی کر احساس ءِ پیار دی پیاس ءِ
ہجر تیڈے وچ تڑپاں ہر دم جیڑا سخت اداس ءِ مِلݨ دی آس ءِ
ظالم سول چلاوے چھریاں کپ کپ کھاوے ماس ءِ نپرا ناس ءِ
ازلوں نازش دوری ہَم بیا پیار نہ آیم راس ءِ نِت وسواس ءِ

اکھ نوٹاں اکھ وچ توں ہوندیں اکھ بھالاں توں ملاقات اِچ ہئیں
توں پھُل کلیاں دے کھلݨ دے وچ توں بُلبل دے نغمات اِچ ہئیں
توں بادل گاجاں کھمݨی وچ توں کݨ مݨ تے برسات اچ ہئیں
بس توں ہئیں توں ہئیں توں نازشؔ بس توں ساری کائنات اِچ ہئیں

بُھل سگدی ہے کائنات میکوں پر توں نی میکوں بُھل سگدا
میں وانگ دیوانہ بݨ ایویں کوئی جگ دے وچ نی رُل سگدا
کئی راجہ یا مہاراجہ ہے تیڈی مُسک دا بھر نہیں مُل سگدا
اے نازشؔ خوشیاں اوتیئں ہِن جے تیئں اے راز نی کُھل سگدا

اوگُل پُھل کوں بھلا کیا جاݨن جنہاں چُم ڈٹھیاں تیڈیاں تلیاں
اُنہاں واسطے چیز بہشت ہے کیا جنہاں گھم ڈٹھیاں تیڈیاں گلیاں
کیا جاݨن سُکھ تیڈے عشق دیوچ تلیاں تے میخاں جھلیاں
تیڈے عشق دیوچ معراج تھیندے ساکوں نازشؔ یار تسلیاں

استاد اَکھیندن پالیں کوں تمہید توں ودھ کئی شَئے کائنی
بہہ اَہدن زاہد جنت دی اُمید توں ودھ کئی شئے کائنی
کجھ لوک اکھیندے ہِن نازشؔ بس عید توں ودھ کئی شئے کائنی
میکوں قسم خُدا دی سچ اے ہے تیڈی دید توں ودھ کئی شئے کائنی

ہر دم بھال بروچل دی ہے وہم خیال توں واندی سسی ماندی
بھج بھج پیر اُٹھاں دے چاوے کُونج وانگے کُرلاندی دھوڑے کھاندی
چڑھ چڑھ ڈیکھے ٹبیاں تے متاں نظر پووے اُٹھ پاندی کنڈ ہجٹاں دی
تتڈی رہ گئی کیچ دو نازشؔ آ گئی موت سراندی موئی ترساندی

اج رول ڈتی کل ڈیکھ گھنی میڈے یار وفا دے مُل پوسن
میں جھورے جُھر جُھر مرویساں تیڈے ظلم دے چرچے ہُل پوسن
توں ڈیکھ تے ول گھبرا ویسیں جیلے قبر میڈی تے پھل پوسن
تھی نازشؔ ہاں وچ زخم ویسن ہک سی پہسیں بے کُھل پوسن

نہ یار پریشاں تھی اصلوں جیویں توں چھندیں اوویں تھی سگدے
تو زہر پیالہ ڈے بیشک ایہ بندہ چُپ کر پی سگدے
جے آکھیں مر ونج مر سگدے جے آکھیں جی تاں جی سگدے
جے آکھیں بول نہ مردیں تیئں تاں نازشؔ لب وی سی سگدے

ہک جان ہاسے کل یاد تاں کر کیوں لنگھدا پئیں اج پھیر تے مُنہ
ہاویں چھک تے سینے لیندا چا جیلے رکھدی ہم تیڈے پیر تے مُنہ
رکھ مُنہ تے مُنہ شب نبھدی ہئی تھیندے انج ہَن وقت سویر تے مُنہ
جڈاں مرساں نازشؔ یاد رکھیں آ ڈیکھسیں ہنجوں کیر تے مُنہ

تیڈے نال محبت پاوݨ دا میکوں جانی ایہ انعام مِلیئے
تیئں ظُلم توں پاگل کر چھوڑیئے پر وحشت دا الزام مِلیئے
توں کر ونج گُوچ زمانے توں تیڈا نازشؔ نِت پیغام مِلیئے
پر اج ہاں خوش تیڈی محفل وچ تیڈے ہتھوں زہر دا جام مِلیئے

اچ زندگی وچ معلوم تھئے جو میڈے نال سِتم تھی گے
خوشیاں وچ ہسدا وسدا دِل ہک لخطے وچ اَم غم تھی گے
میں پیار دا تحفہ پِنڈ گیاں کوڑیج تے شوخ صنم تھی گے
ڈے دھکے آکھیس نہ آویں ہُنڑ نازشؔ پیار ختم تھی گے

اُنویں روز نظر دیں نِت ڈہداں پر دردنیں تھیندا گھٹ کہیں ڈینہہ
کر کرم نوازی جند جیویں میڈے غم دیاں پاڑاں پَٹ کہیں ڈینہہ
مَن رب دا ناں میڈا چن دلبر ایہے رنجکیاں منجکیاں سٹ کہیں ڈینہہ
بے حال ہاں نازشؔ عرصے توں آ حال ونڈا ہہ جھٹ کہیں ڈینہہ

تیئں وانگ حسیں بیا کوئی کائنی مخلوق کروڑیں پدمیں وچ
تیڈی زُلف زنجیر نے قید کیتے گیا پھس ہاں پیار مقدمیں وچ
ساہ جھنڑکاں نال سکائی ویندیں ہاں نِت کاوڑ دے صدمیں وچ
جگ چن تے نازشؔ پچ گیا ہے میکوں رول ڈِتا ہئی قدمیں وچ

ہا وقت اَخیری پھڑکیاں پیا چن جاٹ لتاڑ تے مُسکدا گے
وَل غیر دے کن تے منہ رکھ تے رب جاٹے کیا کیا کُھسکدا گے
کڈھ سرد ہوائیں ساہ نکتا ساہ کاٹ دیدار دے لُسکدا گے
ونج لوک آکھیسِن کیا راز اے وچ قبر دے نازشؔ ڈُسکدا گے

جئیں ڈینہہ داڈھول بُھلا چھوڑی ہوں ڈینہہ داعیش کوں بُھل گیا ہاں
توں سینگیاں دیوچ خوش وسدیں میں ککھیں وانگوں رُل گیا ہاں
ہے یار زبان تے نام تیڈا بس پاگل پاگل ہُل گیا ہاں
توں اَہدیں نازشؔ کُوڑا ہے میں جند ڈیونڑ تے تُل گیا ہاں

میں او بے سملا راہی ہاں ہر موڑ تے جیکوں غم ٹکریے
ہر سجھ کوں ظلم نواں ٹکریے ہر شام کوں درد الم ٹکریے
نہیں سُکھ دا ساہ کہیں پل آیا نِت سول تے نال ستم ٹکریے
گیاں ہجر دی بھا وچ سڑ نازشؔ آ نال فراق وہم ٹکریے

قطعے

سجنڑ تیڈے میڈے نکھیڑے نی چَھکدے
آ دُھوتی پہن تیڈے نیڑے نی چَھکدے
زمانہ وی نازشؔ ہے تاڑیاں مریندا
محبت دیوچ روز جھیڑے نی چَھکدے

ایجھا پیار پئے گئے وِسردے نِوہے
کتھاں لُک تے رہندو نظردے نِوہے
اکیں پہنداں رستے تے نازشؔ وِچھا
پتہ لگ ویندے وے گذردے نِوہے

ایں جسم وچ روح غریب تنگ اے
تے میں توں میڈا نصیب تنگ اے
بیماری چمبڑی ہِے ایجھی نازشؔ!
جو لبھدیں لبھدیں طبیب تنگ اے

رُلِن وَدیاں ڈیکھنڑ کیتے دَر دَر اکھیں
سامھیں تھیندیں تاں ویندین ٹھر ٹھر اکھیں
نازشؔ تیڈی چا تے قسم سچ آکھداں!!
اوڈھر تھیندیں لا ڈیندیاں ہِن بَر بَر اکھیں

تساڈی حسن دی نگری اساڈی عشق دی نگری
تساں وی بادشاہ ہیوے اساں وی بادشاہ ہیسے
ایہو بس فرق ہِے نازشؔ تساڈے تے اساڈے وِچ
تساں کجھ بے وفا ہیوے اساں کجھ با وفا ہیسے!

وعدے تیڈے دی گل دیوچ زنجیر کُئی پاتی کھڑے
آ ڈیکھ تیڈے شہر وچ لاشِ وفا چاتی کھڑے
حیران تھی نازشؔ گیاں قانون نواں ڈیکھ تے
پُھلیں دی جا ہتھیں دیوچ ہر شخص چئی کاتی کھڑے

میکوں نازیں بھریے ہک حسیں لُٹ گھدے
زُلفیں کالیں تے سوہنڑی جبیں لُٹ گھدے
سُکھ اَتے چین نازشؔ ریہا ککھ نہیں
کجھ اکھیں لُٹ گھدے کجھ ہیں لُٹ گھدے

کر کر تے ناز حسیں اَہدے
ٹُر پونداں دلبر جِیں اَہدے
بس نازشؔ کملا کر چھوڑیس،
کوئی کیں اَہدے، کوئی کِیں اَہدے

کوشش دے باوجود وی مَنیا نی اج تلک
مِنّتاں کریندیں ڈِینہہ کوئی کھنیا نِی اج تلک
نازشؔ صبر دے روزے میں رَکھ ڈھیر بھن کھڑاں
اُوں ضد دا روزہ رَکھ کراہیں بَھنیا نی اج تلک

صبر دی ابتدا تھئی ہئی غضب دی انتہا تھی ڳئی
ڈُٹھم وَٹ کھاتے دھرتی تے ناجاٹے کیا بلا تھی ڳئی
میں اَکھ بھالیُم نکیراں نے میکوں آکھیا جو اَئے نازشؔ
قبر ایں جیل دا ناں ہئی تے محشر تئیں سزا تھی ڳئی

رونویں نہ لاش میڈی کوں دلدارا ڈیکھ تے
حیران تھی ونجے نہ اے جگ سارا ڈیکھ تے
مَیّت کوں ہتھ نہ لانویں ہئی نازشؔ دی التجا
زندہ نہ تھی ونجاں تیڈا ہَتھ پیارا ڈیکھ تے

میں کارݨ خوشیاں دا سئیں کال پیا لنگھدے
تیڈی یاد دا ہَر ہک پَل غم نال پیا لنگھدے
احسان چا کر نازشؔ آ وقت اَخیری ھے
عزریل کوں ڈیہدا پیاں درسال پیا لنگھدے

یا وَت یار مہانگ نہ ہوندا !!
یا میں مجنوں وانگ نہ ہوندا
تیکوں نازشؔ مُل ِگھن گھندا
جے غربت دا دانگ نہ ہوندا !

بے جرم سزا بُھگتیندا پیاں
ڈکھ غم کوں ماس کھویندا پیاں
ھا لحظہ ِکھل تے بولیا چن !
اوہو نازشؔ قرض لہیندا پیاں؛

پہلے تاں ڈاڈھا خوش ہا او میکوں زہر ڈیندیاں ہویاں
گمنام تھی تے مر ونجے اپنڑا او دَر ڈیندیاں ہویاں
نازشؔ زہر مَیں پی ِگیم بے ساختہ ہنجوں وَھا
وَل آ ِگیا ڈُسکیاں دیوچ میکوں صبر ڈیندیاں ہویاں

سئیں ڈیکھ تے رُخ بدلا ویندن
سُکھ میں توں پاند چُھڑا ویندن
وَنج پہنداں نازشؔ لُک لُک تے
ڈکھ پیرا چا تے آ ویندن !!

اے خلقت تاں میکوں ستیندی ودی ھے
تیڈے ناں دے طعنے مریندی وَدی ھے
ونجاں مَر ھا نازشؔ کڈنڑ دا میں لیکن
تیڈی مہربانی جِویندی ودی ھے

تیڈے ہجریں مَار مُکایا چن !!
تیکوں کجھ وی ترس نہ آیا چن !!
حق بنڈا نازشؔ تیڈا ھا
پر غیریں چا دفنایا چن !!

میں اُن تے ڈیکھاں یا اِن تے ڈیکھاں
ھئیں توں نظر دا میں جِن تے ڈیکھاں
جے تیکوں ڈیکھݨ ہے جرم نازؔش
تاں آپ ڈس چا میں کِن تے ڈیکھاں؟

کئی ایجھا یار سنجوک ہووے
ہونووں توں تے میں نہ لوک ہووے
نہ کہیں دا ہووے ڈر نازؔش
کہیں ایجھی جاہ تے جھوک ہووے

کر دلبر جھوک تباہ نکتے
معلوم ایویں تھے ساہ نکتے
جیکوں چندر میں سمجھا ہَم نازؔش
اوہو پتھر سخت سیاہ نکتے

متاں اندروں پھول تے نہ ڈیکھن
لِکھ چھوڑیم عشق دے بستے تے
ایہا چھیکڑی خواہش ھے نازؔش
میڈی قبر ہووے تیڈے رستے تے

رُلدا ریہاں ساری عُمر ہاں اݨ سُونہاں وستیاں کنوں
ڈکھ درد پوندا ہاں تے نئیں میکوں عشق دیاں مستیاں کنوں
دلدار دے گھر دا پتہ نازؔش ڈسیندا کُئی نہیں
وَیڑا تھیاں، ویسو کتھاں پُچھدا وداں رستیاں کنوں

ہک تیڈے غم دے پچھوں میں ہر خوشی کوں بُھل گیاں
ڈیکھ! تیڈے پیار دیوچ، زندگی کوں بُھل گیاں
ہر گھڑی برباد ہاں نازؔش تیڈیاں تانگھاں دیوچ
رات دے کٹ کٹ جگارے روشنی کوں بُھل گیاں

توں خار ڈے پیا گلاب نہ ڈے
اے نہ اکھیساں عذاب نہ ڈے
میں زندہ نازشؔ ہاں تیڈی تگ تے
سِکیندا رَہ، پر جواب نہ ڈے

میڈیاں خوشیاں دی پَٹ پاڑ ڈِتی
میڈی وسدی جھوک اُجاڑ ڈِتی
ہِک نازشؔ دل دا تھولا ہَم
ہیا سِر تے تروڑ پہاڑ ڈِتی

کوئی وعدے کر تے بُھل گیا ھے
کوئی رُلدا رُلدا رُل گیا ھے!
اُتوں پیر آ گئے تلوں پتھر ھا
وچ ریگڑیا نازشؔ پُھل گیا ھے

کیا ہا اوندے دل دیوچ نہ بھید اے پاتا ہا مَیں
تُہمتاں دا بار سر تے خواہ مخواہ چاتا ھا مَیں
ڈیکھ تے روندا میکوں نازشؔ او خوش تھیندا ریہا
او شخص دوکھے باز ہا جیکوں سچ جاتا ہا مَیں

میں جِن تے ڈھداں ھِے اونظر دا عجیب گالھ اے
تے فکر اوندا پے ماس چردا عجیب گالھ اے
گناہ ھِے توئیں وِسار بہنداں خدا کوں نازشؔ
او ھے وی بندہ تے نئیں وِسردا عجیب گالھ اے

میں تیڈے ڈیکھݨ کیتے دلبر ترسدا رَہ گیا
سئیں تیڈے رستے اُتے اے سوچ تے میں بہہ گیا
توں اِتھوں آسیں تاں نازشؔ پیر چُم گھنساں تیڈے
توں ولا آیوں نہ ، میڈا ڈیکھدیں ڈینہہ لہہ گیا

جیکوں وی ڈیکھدا ہاں راہزن نظردے یارو
قاتل دے ویس اندر ساجن نظردے یارو
کِھل کھیڈ وچ اُوں نازشؔ ٹُکڑے کیتا ھے دِل کوں
ہُنڑ جیرھا کِھل تے بولے دشمن نظردے یارو

ڈیکھ ونج کتنی پیاری رات ھِے
ہجر ھِے میں ہاں اندھاری رات ھِے
دُکھ تے سُکھ لڑدن میڈے سینے اُتے
ڈیکھ تے تھی گئی دُکھاری رات ھے

لفظ پیارے گول تے لِکھداں
ہر مِصرعے کوں تول تے لِکھداں
نازشؔ اکھیں بند کر پہنداں
دل دیاں اَکھیں کھول تے لِکھداں

ھِے منزل دُور محبت دی
پندھ پیار دے راہی کر سگدن
وَل واپس نازشؔ نی وَلدے
توٹیں مرٹا پووے مر سگدن

تیڈے پیار دی مَستی دے وچ !!
گُم تھی گیاں ہستی دے وچ
ہِک ہِک توں بے بھر ماں تھیاں
نازشؔ تیڈی وستی دے وچ

تَیں باجھ سجنڑ بیا کیا گھنساں
دُکھ غم کوں سینے لا گھنساں!
چلو توں نہ سہی تیڈی یاد تاں ھِے
میں نازشؔ وقت نبھا گھنساں

محبت دی ڈے تے سزا خوبصورت
تماشہ بنڑائے دلربا خوبصورت
دیوانہ تھیا ھاں تاں میکوں ھے لگدی
وفا خوبصورت ، جفا خوبصورت،

انکار چا کر، یا پیار چا کر!
دل والی گالھ اظہار چا کر
یا نازش دل کوں سانبھ تے رکھ
یا دل دے ٹوتے چار چا کر!!

اقرار والے منہ وچوں انکار نہ کر دوستا
خوش میڈی حالت اُتے، اغیار نہ کر دوستا
ھِن میڈیاں مجبوریاں تاں آپ تک محدود رَکھ
پیار دا ہئی واسطہ اظہار نہ کر دوستا

میں تیڈے غم کوں تے اپنڑے غم کوں کھڈ یندا پیٹھاں
جُدائی تیڈی، غریبی اپنڑی لُکیندا پیٹھاں
ھِے کتنی گذری، ھے کتنی باقی، سمجھ نی اَمدی؟
پچھانویں ڈھل گن حساب نازش کریندا پیٹھاں

تیڈا کوئی وعدہ وفا تھی پووے ہا
میڈے دردِ دل دی دوا تھی پووے ہا
کیڈاں اَہداں نازش ہووے پانہہ سراندی
چھڑا مُنہ دا سکھٹاں اَلا تھی پووے ہا

تماشہ دیر تک اپنڑا بیگانہ ڈیکھدا رَہ گے
تھیا ھے ٹکڑے ٹکڑے دل زمانہ ڈیکھدا رَہ گے
کہیں وی نئیں کیتی جرأت چا روکے ہا بچاوے ہا
او لا کے تِیر نفرت دے نشانہ ڈیکھدا رَہ گے

جتھ وی پیٹھاں میڈا سجن تَیں ڈو دھیان ھِے
افسوس جو غیریں دیوچ تیڈا اعلان ھِے !
نازش اکھیندیں کوڑا ھے بدنام کر ڈِتس،
دل تے تاں تیڈے تیریں دا اجڑ نشان ھِے

کہیں دی پسند ربیل ھے کہیں دی پسند گلاب
کہیں دی پسند ہن شربتاں کہیں دی پسند شراب
ہر ہک دی اپڑی ھے پسند ہر ہک دا اپڑا خیال
میکوں کہیں دے نال کیا میکوں پسند جناب

میں جاگدیں سجھ اُبھار پہنداں
تے تانگھ وچ ڈینہہ گذار پہنداں
او آ تے نازش کڈاہیں تاں مِلسے
ہِیں آس وچ غم وِسار پہنداں

ڈیکھ تے ظلم کوں طُول تے رو پے
اپڑے غلط اصول تے رو پے
ھے حیران زمانہ نازش!
قاتل اج مقتول تے رو پے

درد جُدائی دا چوکھائے یارو
تھی گیا کم انوکھائے یارو
قاتل پیا مقتول تے روندے
کتنا سوہڑا دوکھائے یارو!!!

تَیں زُلف ہٹّئی تھی دُھپ گئی اے
وچ سینے بَرچھی گُھپ گئی اے
شک پوندے نازش وقت آ گے
تھی دل دی دھڑکن چُپ گئی اے

تیں نال جو چن منسوب تھیاں !!!
ڈُکھ غم کوں پہوں مطلوب تھیاں
ہم مجنوں دی تاریخ پڑھی
میں اُوں توں ڈھگ مضروب تھیاں

میکوں بیشک خوشیاں ونڈ نہ ڈے
میکوں دل تروڑن دی ڈنڈ نہ ڈے
کر گوڑھیاں نظراں ڈیہدا رَہ،
پر نازشؔ میکوں کنڈ نہ ڈے

کیکوں ونج تے دھاں ڈوتیجے یار دی
لاش مونڈھیں چا ونجیجے پیار دی
ہر کوئی چڑھدی کنی دا یار ھے !
آس نازشؔ کیا رکھاں نروار دی

وصالِ یار وچ ہونواں فراقِ یار وچ ہونواں
میں جے جہیں حال وچ ہونواں سمندر دی ضرورت ہے
میں جیلے سِر نوانواں چا میکوں دیدار مِل ویندے
نہ مسجد دی ضرورت ہے نہ مندر دی ضرورت ہے

اَنت نازشؔ موت ہے مرنڑا ہے میں
زندگی دا مُل ہے مُل بھرنڑا ہے میں
کون اَہدے مرتے مِٹی تھی ویساں
مر کے صدیاں دا سفر کرنڑا ہے میں

میڈے ذمے جو سفر ہا کر گیاں
اے پتہ نی جِت گیاں کہ ہَر گیاں
کربلا نہ ہئی کوئی صحرا نہ تھل
میں سمندر وچ پیاسا مر گیاں

ٹائٹل

پندھ زندگی دا دوستو مُکنّا ضرور ہا
ساہ چلدیں چلدیں آخِر رُکنّا ضرور ہا

کتنے حسین چہرے ایویں ڈِہدیں لُک لُکا گئے
ایہو ڈِہدیں ڈِہدیں آخر میڈا وی وارا آ گئے
میں وی تاں ایں جہاں توں لُکنّا ضرور ہا

آہدِن جو ہِک درخت ہے پَن پَن تے وکھرا نام ءِ
اوہو پن ہے سُک تے ڈھہندا جیندا ہوندا اختتام ءِ
میڈے نام والا پن وی تاں سُکنّا ضرور ہا

میں مر ویگیاں تاں غمزدہ ہووو نہ دوستو
رکھ تے میکوں قبر دے وچ رووو نہ دوستو
نازشؔ میں ایں مقام تے ڈُھکنّا ضروری ہا

ٹائٹل دوم

میڈا جہاں میڈی عاشقی میڈی سلطنت میڈی شاعری
صدقے تھیواں ءِکتھ آ پُجائے میکوں میڈی آوارگی

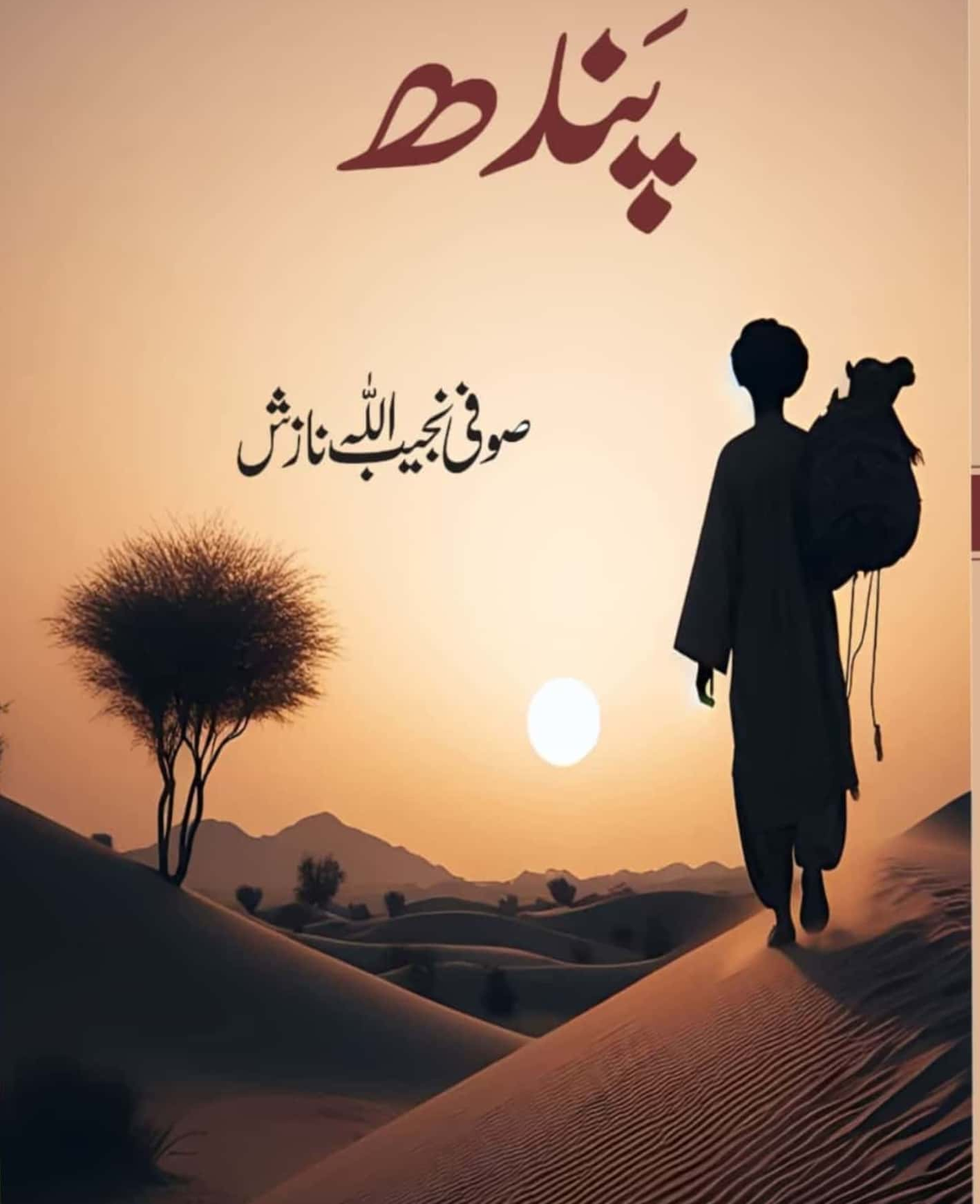
زر مال نہ جاءِگیر ہے، میڈا فخر تسخیرِ ہے
سامہیں ہکا تصویر ہے، وکھری ہے میڈی بندگی

میڈا عقیدہ ہے وفا، میڈی عبادت ہے جُدا
میں مست ہاں کہیں نال کیا، نہ دُشمنی نہ دوستی

سجناں دے تھئے احسان ہِن، درداں دے تحفے دان ہِن
کجھ لوگ تھئے حیران ہِن، ڈِہدن نظر حسرت بھری

ڈکھ غم توں ہُنڑ ہردا نمہیں، میں موت توں ڈردا نمہیں
نازشؔ میں ہُنڑ مردا نمہیں، میڈے گیت ہِن میڈی زندگی

پَنڈھ

صوفی نجیب اللہ نازش

پَنڈھ

صوفی نجیب اللہ نازش

بزمِ فیض
لیاقت پور

عاشقیں کوں روزِ محشر اے اکھیسے مجنوں
اے ہے نازش سارے جُھک تے اینکوں سلام کرو

صوفی نجیب اللہ نازش